

[Đồng Nhân Văn Vong Tiện] Ma Đạo Tổ Sư

Contents

[Đồng Nhân Văn Vong Tiện] Ma Đạo Tổ Sư	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	45
8. Chương 8	54
9. Chương 9	67
10. Chương 10	75
11. Chương 11	92
12. Chương 12	102
13. Chương 13: Phiên Ngoại 01	112
14. Chương 14: Phiên Ngoại 02	114
15. Chương 15: Phiên Ngoại 03	118
16. Chương 16: Phiên Ngoại 04	121
17. Chương 17: Phiên Ngoại 05	123
18. Chương 18: Phiên Ngoại 06	124

[Đồng Nhân Văn Vong Tiện] Ma Đạo Tổ Sư

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, sinh tử vănNhân vật: Couple Vong Tiện – Lam Vong Cơ x Ngụy Vô Tiệ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-van-vong-tien-ma-dao-to-su>

1. Chương 1

Editor & Beta: Mai_kari

Người qua đường Giáp: “Gì gì gì, nghe chưa nghe chưa, Hàm Quang Quân cùng Di Lăng Lão tổ đã trở về rồi.”

Người qua đường Ất: “Lam Vong Cơ cùng Ngụy Vô Tiện? Bọn họ không phải đã quy ẩn nhiều năm rồi sao?”

Người qua đường Giáp: “Đúng vậy, thế nhưng mới đây đã quay về Lam gia rồi, còn dẫn theo một hài tử trở lại nữa.”

Người qua đường Ất: “Hài tử? Hài tử của ai? Chẳng phải hai người đó đều là nam tử cả sao?”

Người qua đường Giáp: “Đúng vậy, nhưng Di Lăng Lão tổ lại một mực chắc chắn nói hài tử là do hấn sinh, người nói chuyện này có quái lạ hay không?”

Người qua đường Ất: “Nam thể nào sinh? Sinh ra từ đâu? Cái này quá mức tưởng tượng rồi đi?”

Người qua đường Giáp: “Cũng không hấn, ta nghe nói hấn luyện cấm thuật chí âm chí tà gì đó.”

Người qua đường Ất: “Cấm thuật? Có cả loại cấm thuật này sao?”

Người qua đường Giáp: “Phải, đó là Di Lăng Lão tổ đó, bản lĩnh gì mà không có, do người chưa từng thấy qua hấn khi ở Loạn Toán Cương đâu, bộ dạng âm trầm đó, Người không ra người, quỷ không ra quỷ, chỉ cần một cái liếc mắt có thể hù chết người, luyện mấy tà ma ngoại đạo cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

Người qua đường Ất: “Sao người biết được khi hấn ở Loạn Toán Cương là bộ dạng gì, chẳng lẽ lúc đó người cũng tham gia trận bao vây tiêu trừ Loạn Toán Cương năm đó?”

Người qua đường Giáp: “Đúng vậy, lúc đó ta còn chưa tới hai mươi! Thế nhưng dũng mãnh không gì sánh được, đấu tranh anh dũng! Ta nói cho người nghe, lúc đó ta ...”

Hàm Quang Quân cùng Di Lăng Lão tổ quay trở lại Vân Thâm Bất Tri Xứ, chẳng biết tin bắt nguồn từ đâu, nhưng lại tựa như một pháo hoa thăng thiên cực nhanh, phanh một tiếng nổ tung giữa trời, khiến cho khắp phố phường sôi sùng sục.

Hai người họ mười năm trước đột nhiên quyết định ly khai Lam gia, quy ẩn sơn lâm, không hỏi phàm trần. Sau bao nhiêu năm trôi qua chợt trọng quy vu thể (quay về cõi tục), còn mang theo một hài tử, công bố đó chính là hài tử do đích thân họ sở xuất. Chính là hài tử của Lam Vong Cơ cùng Ngụy Vô Tiện.

Ngụy Vô Tiện mấy năm trước đó đã cùng Lam Vong Cơ kết thành đạo侶, cùng y bên nhau trừ ác cứu thế, phùng loạn tất xuất, cũng khiến bản thân tẩy rửa không ít ác danh, dần dần mọi người hình như cũng đã quên năm xưa đã từng mắng hấn nào là “Phát rồ”, “Bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa”, “Thiện ác tất có báo, thiên đạo luân hồi” gì gì đó. Tuy nói rằng nhắc tới hấn cũng không phải mấy lời hay ý đẹp, vẫn có người thấy hấn là bỏ chạy, vẫn có người thích dùng danh hào của hấn để hù dọa trẻ nhỏ, nhưng vẫn không còn sự căm phẫn hay nghiêng răng nghiêng lợi khi nhắc tới hấn như trước đây.

Huyền môn thế gia tu tiên luyện thuật chính là chuyện thường, luyện ra đủ thứ đạo thuật cũng không mấy ngạc nhiên, nhưng việc nam tử dục hậu thật sự là nghịch thiên mà đi, hữu vi luân thường a. Mấy cái chuyện hoang đường này nếu đặt trên người khác thì phần nửa sẽ không ai tin. Nhưng Di Lăng Lão tổ là nhân vật gì chứ, bản thân hấn năm xưa chính là một người hữu vi luân thường (có chuyện vi phạm luân thường nào chưa từng làm), đừng nói mỗi chuyện này, dù nói hấn có thể khởi tử hồi sinh, trường sinh bất lão, chỉ sợ không ai không tin.

Bọn nữ tử thì phần lớn đều đắm ngực giậm chân, ai cũng ai thán, Hàm Quang Quân có hài tử rồi thì họ phải làm sao đây?

Nam tử thì lại sợ hãi cùng cảm thấy quái dị, với Ngụy Vô Tiện rốt cục là dùng phương thức gì, làm sao làm được, cùng với hài tử này thế nào ra đời, ai cũng sản sinh ra lòng hiếu kỳ nồng hậu.

Chuyện này, phải kể ngược lại hồi mười năm trước.

Ngụy Vô Tiện ở trong Cẩm Thư Thất của Vân Thâm Bất Tri Xứ, lục lợi được một quyển sách cổ ghi chép rất nhiều sự thuật quái dị, quyển sách này được đặt dưới cùng trong đồng sách loạn thất bát tao, mất nửa ngày sức lực mới có thể đem nó ra khỏi cái chỗ đó, dính cũng không ít bụi. Ngụy Vô Tiện dùng tay quạt quạt hết nửa ngày mới phủi hết bụi trên nó, còn hắt xì mấy cái. Phủi đi lớp bụi dính trên mặt sách, bìa mặt cũng sứt mẻ bất kham, gần như không thấy rõ tên bìa, trang sách cũng nhuốm vàng. Hấn tiện tay lật vài tờ xem xem nội dung, cảm thấy cũng thú vị, quyết định mang về Tĩnh Thất đọc cho đỡ chán.

Ngày hôm đó sau giờ ngọ, Lam Vong Cơ không ở đó, Ngụy Vô Tiện liền vác chân dựa người ngồi ở hành lang gỗ ở ngoài phòng Tĩnh Thất, biếng nhác vừa uống rượu phơi nắng vừa hăng hái lật xem từng tờ sách cũ của quyển sách cổ quái này. Trong sách ghi chép khá nhiều sự thuật kỳ dị, đều là mấy cái sự thuật mà người ngoài hay kêu là văn chỉ là văn, tà môn ma đạo, hoang đường này nọ. Nhưng với Ngụy Vô Tiện thì lại khác, rất có ý nghĩa. Cho đến một đoạn, cơ thể hấn vốn đang nằm nghiêng dẹo dựa hành lang chợt chậm rãi ngồi thẳng lên, nét mặt cũng dần trở nên nghiêm nghị.

Văn tự ghi chép: “Cổ có nhất thuật, nội luyện thành nhất thể, kỳ nhân tinh nguyên khí, có thể sung tự linh lực khí huyết, công hiệu trú nhân tu âm. Cũng có công hiệu giúp người thụ thai, chẳng khác gì nữ nhân, giác trọng giả diệp khả thành.”

Từ thời cổ đã có cấm thuật, có thể khiến cho cơ thể bên trong tu luyện kết thành một linh mãnh, có thể hấp thu dương khí của nam nhân, dùng để sung lực của bản thân. Linh mãnh này cùng kim đan như nhau, sau khi tu luyện sẽ ở trong cơ thể, dùng để tích tụ rồi cung cấp cho cơ thể, chủ yếu là dưỡng dung nhân là chính. Nhưng khiến cho Ngụy Vô Tiện chân chính chú ý tới, lại chính là nửa phần sau. Hai mắt hắn nhìn chăm chăm vào trang sách, nhiều lần nhắm mắt để hiểu rõ ẩn ý trong đó, sau đó chợt thì thầm: “Có thể khiến người đó thụ thai, người tựa như nữ giới, âm khí quá trầm đều có thể.”

Người mang âm khí thụ thai, đa số áp dụng cho nữ tử, nhưng nam tử nếu âm khí quá trầm cũng có thể.

Nam tử âm khí quá trầm?

Ngụy Vô Tiện sờ sờ cằm, cảm thấy bản thân rất thích hợp với điều kiện này. Hiện tại cơ thể hắn đã có kim đan, nhưng do hắn tu luyện quỹ đạo, từ xưa tới giờ vẫn còn tiếp tục, vì thế quỹ khí âm khí từ lâu xâm nhiễm toàn thân, mặc dù không có nữ tử chi âm, nhưng âm khí trong người hắn cũng chẳng khác gì mấy. Nhưng thuyết âm dương chi luận rộng mênh mông, trừ bỏ phụ mẫu, đực cái ra, đương nhiên cũng bao gồm cả thiên địa, quang âm, nhiệt hàn các loại ...

Quỹ đạo chi khí, chính là âm khí thuần khiết nhất, Ngụy Vô Tiện thật sự rất muốn thử một lần.

Hắn hết sức chuyên chú nghiên cứu phần đó, ngay cả khi Lam Vong Cơ trở về hắn cũng không phát hiện, đến lúc đôi giày trắng không nhiễm một hạt bụi thu vào đáy mắt, Ngụy Vô Tiện mới hậu tri hậu giác ngẩng đầu.

Lam Vong Cơ tay để phía sau, đi tựa như bay, cúi đầu nhìn hắn, hỏi: “Đang xem cái gì?”

Ngụy Vô Tiện thấy y trở về, nhướn miệng cười, cơ thể vốn đang ngồi thoảng cái bật nhào lên người y, ở trên mặt y mạnh mẽ hôn vài cái, vô cùng vang dội. Lam Vong Cơ mặt không đổi sắc, nét mặt tự nhiên mà ôm lấy Ngụy Vô Tiện bước vào trong Tĩnh Thất.

Ngụy Vô Tiện nói: “Không có gì, chỉ là một quyển sách thôi, kể rất nhiều sự thuật quái dị, ta đọc qua thấy có mấy cổ sự khá thú vị, ta kể cho người nghe!” Vừa nói hắn vừa bất động thanh sắc đem quyển sách đó nhét vào ống tay áo.

Ngụy Vô Tiện nghĩ chuyện này không cần phải sớm kể cho Lam Vong Cơ nghe. Hắn vốn chỉ là muốn thử, có thể thành công hay không chính hắn cũng không biết. Thuật này luyện không tính đến chuyện phiền phức, mà còn hao tổn thời gian, người bình thường nếu luyện thì nhanh sẽ mất ba bốn năm, chậm thì mất bảy tám năm. Một người thiên phú cực cao, thông minh tuyệt đỉnh như hắn, nhanh nhất cũng phải mất nửa năm mới có thể kết thành linh mãnh, đến lúc đó cùng Lam Vong Cơ thương lượng cũng không trễ.

Hai người họ dù là đạo侣 cũng là hai nam tử, thỉnh thoảng cũng có một chút không hài lòng, vẫn luôn cảm thấy thiếu một đứa nhỏ. Nghĩ Lam Trạm đẹp tới vậy, nếu có thể dưỡng một hài tử tướng mạo giống y, mang giọng sữa tức giận gọi mình là đa đa, thật là tốt biết bao.

Chỉ cần nghĩ tới thôi hắn đã có thể hài lòng cười ra tiếng. Nhưng hắn cũng biết hai người họ dù là ai cũng không có khả năng sinh, nên cũng không để chuyện này vướng bận trong lòng.

Thiên kiếp hết sức khó khăn, lưỡng kiếp truy tầm, hắn cùng Lam Vong Cơ vất vả lắm mới có thể an ổn như hiện tại, đó chính là chuyện may mắn lớn lao nhất trong cuộc đời hắn rồi. Hắn không muốn tiếp tục truy cầu gì xa xôi với vợ, thậm chí có thể tiếp tục cùng y cầm tay nhau, cùng nhau săn đêm, cùng nhau coi bọn hậu bối, cùng nhau đi xem thiên địa to lớn, sơn hà nhân gian, dù chuyện gì xảy ra cũng cùng bên nhau, đã là tốt lắm rồi.

Nhưng hôm nay trời lại cho hắn biết, đó không phải là mộng tưởng. Ngụy Vô Tiện hầu như ngay cả trong nháy mắt một chút do dự cũng không có, hắn chỉ biết, hắn muốn thử.

Không chỉ vì chính mình, mà còn vì Lam Vong Cơ, hắn muốn thử dù chỉ một lần.

Ban đêm, trong Tĩnh Thất.

Lam Vong Cơ đang đang cúi đầu phê duyệt hồ sơ, tướng ngồi đoan chính cẩn thận tỉ mỉ, nhưng ở trán lại thiếu đi mặt ngọc. Ngụy Vô Tiện ngồi ở đối diện y, chỉ mặc bộ tẩm y dài tới cổ chân thả lỏng dây buộc khiến nó nhìn qua lỏng lẻo, lộ ra xương quai xanh cùng phần ngực trắng nõn. Một tay chống má, một tay ở dưới bàn, giữa các ngón tay quần lấy mặt ngọc tuyết trắng, ngón tay thì đang vân vê hoa văn quyền vân trên đó. Giày cũng không biết đã cởi quăng đi đâu rồi, hai bàn chân trần ở dưới bàn vươn qua chỗ của Lam Vong Cơ, cách giày bó cùng vài vóc, lúc nặng lúc nhẹ mà dùng ngón chân ở trên chân của y cọ cọ. Cơ thể thì nghiêng lệch, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần mỹ kia, nghĩ thầm, người này, hắn dù nhìn thêm bao nhiêu lâu nữa cũng không thấy chán.

Lam Vong Cơ thì bị hắn cọ cọ ngứa từ da thịt ngứa tận vào lòng, hít sâu một hơi, ngẩng đầu có chút cảnh báo nhìn Ngụy Vô Tiện, nói: “Ngồi yên.”

Dứt lời vốn muốn hạ mi mắt, thì ánh mắt lại lạc vào phần da thịt đang hở ra của hắn, còn có phần cơ tuyến trước ngực, dừng lại một hồi lâu, hầu kết khẽ nhúc nhích.

Ngụy Vô Tiện thấy y thiếu chút nữa không thể dời mắt ra khỏi phần ngực của mình, trong lòng buồn cười, lại thấy nghiêng mực Đoan Khê trước mặt y đang dần dần cạn mực. Con người đen nhánh vòng vo chuyển, khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt giảo hoạt. Hắn thu hồi chân, đưa tay lấy mặc đỉnh (thỏi mực) bên cạnh, khom lưng cúi người xuống, tiến đến trước mặt Lam Vong Cơ giúp y nghiêng mực.

Hắn vốn chỉ tùy ý khoác lên người một kiện tẩm y, bên trong cái gì cũng không mặc, như vậy khom lưng cúi người, khiến cho bạc y bạc cổ áo mở rộng kia không che được cái gì, từng chút một tuột xuống dưới, khiến cho hơn phân nửa phần thân trên lộ ra như ẩn như hiện di động trước mắt Lam Vong Cơ.

Hắn mơ thấy bản thân trên một phố phường náo nhiệt, trong lòng ôm một tiểu nam hài nhỏ nhắn tròn trĩnh, bộ dáng ước chừng ba bốn tuổi. Màu mắt lưu ly cực thiển, da trắng như tuyết, một thân bạch y sạch sẽ, quả thực là một đứa nhỏ tinh xảo không gì sánh được.

Nhưng đứa nhỏ này bộ dạng như không cao hứng, khuôn mặt vốn trắng nõn giờ căng đỏ bừng, chính là đang tức giận, nhìn cực kỳ khả ái. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt có tám phần tương tự Lam Vong Cơ, tâm của Ngụy Vô Tiện cũng nhanh chóng hóa mềm nhũn, ôn nhu hỏi: “Sao vậy?”

Ánh mắt của đứa nhỏ nhẹ nhàng hướng về một chỗ cách không xa, cúi đầu không nói gì, ngón tay bấu chặt trong ống tay áo, đang kéo kéo phần vải ngay cửa tay áo.

Hắn theo ánh mắt của bé nhìn qua chỗ đó, sau đó Ngụy Vô Tiện bật cười, liền hiểu rõ, nhéo nhéo khuôn mặt tròn tròn của bé, đem bé một lần nữa ôm chặt trong lòng, hỏi: “Có phải muốn ăn quả sơn trà không? Muốn ăn thì phải nói nha, con nói ra, đa đa liền mua cho con.”

Tiểu tử kia đem đầu chuyển qua chỗ khác, không thèm nhìn hắn, giọng nói non nớt vang lên: “Không muốn!”

Ngụy Vô Tiện tiểu ý càng sâu, kéo lấy cằm của bé, đem mặt bé nhìn thẳng vào mặt mình, nói: “Không nói cũng được, vậy con hôn đa đa một cái đi, hôn xong đa đa mua cho con.”

Tiểu tử kia từng chút từng chút nhích đầu tới gần, dường như đang do dự nên hôn hay không.

Nhưng mà Ngụy Vô Tiện đúng là không chờ được tiểu Lam công tử xấu hổ hôn tới, vì hắn đã bị Lam Vong Cơ từ trong chăn bế ra ngoài, nhẹ nhàng bỏ vào trong dục thùng nhiệt khí nhè nhẹ.

Giấc mộng đang đẹp bỗng dưng bị phá hủy, Ngụy Vô Tiện cảm thấy trong lòng bị đè nén. Đứa nhỏ không đùa được, vậy không thể buông tha cho đứa lớn rồi. Hắn dựa vào cạnh dục thùng kéo vạt áo của Lam Vong Cơ, nói: “Lam Trạ, ngươi hôn hôn ta.”

Dục thùng để bên cạnh án thư của Lam Vong Cơ, trên án có đặt bồ kết cùng vò rượu mà tay Ngụy Vô Tiện vươn ra có thể lấy được. Lam Vong Cơ vốn muốn tiếp tục phê duyệt văn thư hồi nãy bỏ dỡ, nghe vậy liền cúi người hôn môi hắn.

Hai người họ môi lưỡi triền miên hôn hảo một trận, mới lưu luyến không rời tách ra. Ngụy Vô Tiện nghiêng đầu chìa má mình nói. “Chỗ này cũng muốn.”

Lam Vong Cơ liền ở ngón tay hắn chỉ mà hôn một cái, Ngụy Vô Tiện lập tức thoả mãn lắm bậm nói: “Cũng không khác biệt lắm.”

Lam Vong Cơ hỏi: “Cái gì?”

Ngụy Vô Tiệm cười tủm tỉm lắc đầu nói: “Không có gì.”

Dứt lời liền cầm lấy Thiên Tử Tiểu bên cạnh, ngửa đầu uống một ngụm, thuận miệng nói. “Mấy văn thư đó còn bao nhiêu nữa?”

Lam Vong Cơ xem cũng không phải là bút ký sẵn đêm của đám tiểu bối, mà là giúp Lam Hi Thần phê duyệt một ít sự vụ văn tòng trong gia tộc, Ngụy Vô Tiệm nghĩ bản thân cũng không thích hợp để hỏi sâu, nên cũng không mở miệng hỏi Lam Vong Cơ có cần hắn xem giúp hay không.

Lam Vong Cơ nói: “Không nhiều lắm, còn vài phần.”

Ngụy Vô Tiệm đưa tay gãi gãi cằm của y, sau đó cầm lấy bồ kết gội đầu, không nháo y nữa.

Ngụy Vô Tiệm vừa tắm vừa bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, chờ có đứa nhỏ rồi, hắn nhất định phải mang theo Lam Vong Cơ tìm một nơi thế ngoại y sơn bàng thủy (dựa vào núi, gần sông biển), xây nên một tiểu biệt viện thanh u lịch sự tao nhã, tốt nhất phía trước phải trồng một cây thụ ngọc lan hoa.

Hắn trước đây cũng từng muốn xây một căn nhà lớn đầy khí phách, hoặc là một nhà gỗ nhỏ có nông trại, sau lại nghĩ một biệt viện tiểu trúc thanh nhã sẽ càng thích hợp với Lam Vong Cơ hơn.

Hắn sẽ mỗi ngày ra ngoài đánh cá trồng trọt, Lam Vong Cơ thì ở nhà dệt vải làm cơm chăm hài tử, chờ hắn trở về. Tối tối, thì Lam Vong Cơ ngồi ở trước án thư đọc thư tính sổ sách, hắn sẽ ở bên cạnh chơi đùa cùng hài tử, nếu chọc cho bé khóc, thì để Lam Vong Cơ tới dỗ vậy.

Chờ cho hài tử lớn thêm một chút, thì sẽ để cho Lam Vong Cơ dạy bé cầm tu kiếm pháp, lục nghệ số thuật, buổi tối thì mang bé theo ra ngoài săn đêm, trảm yêu trừ ma. Đợi hài tử tới tuổi đi học, thì sẽ mang về Vân Thâm Bất Tri Xứ, nhận thức tổ tông. Nói không chừng tới lúc đó Lam Khải Nhân xem xét phân lượng vụ tiểu Lam công tử, mà sắc mặt với hắn cũng sẽ hòa hoãn hơn một chút.

Nghĩ nghĩ, khóe miệng đã sớm bất tri bất giác nâng lên, Lam Vong Cơ nhìn hắn mặt mày loàn loàn, tiểu ý dịu dàng, chẳng biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Y Khe khẽ thở dài, ánh mắt nhu hòa, đáy mắt chấp chờn tiểu ý và tình cảm ấm áp đan vào nhau.

2. Chương 2

Editor & Beta: Mai_kari

Năm tháng sau, Lạc Dương.

Gần đây, tại một đại hộ nhân gia họ Diệp ở thành Nam xảy ra nhiều quái sự.

Thành Nam là địa giới dồi dào nhất trong khu vực này, trụ ở đây đa số đều là nghiệp quan (người của triều đình) có tiền có thế, mà Diệp gia đó ở trong vùng này, cũng xem là một gia đình uy vọng nổi danh.

Vài năm trước, Diệp gia rước rể vào nhà, họ Trần, vốn là một thư sinh nghèo từ một vùng nông thôn tới, thiếu chút nữa chết đói tại đầu đường. Người của Diệp gia nhìn gã thấy đáng thương, lại có tài văn chương, nên thu vào Diệp gia làm môn khách. Sau đó chẳng biết gã dùng thủ đoạn gì, dụ dỗ leo lên được giường của tiểu thư Diệp gia. Ban đầu Diệp Lão gia không chấp nhận, nghĩ tên Trần Sinh này, tuy nói là có chút học thức, nhưng vẫn là một thư sinh nghèo kiết hủ lậu, sợ nhi nữ theo gã sẽ chịu ủy khuất. Nhưng Diệp tiểu thư khóc chết khóc sống chính là muốn gã, náo loạn thật lớn, cuối cùng Diệp Lão gia mới gật đầu, chiêu tên Trần Sinh đó vào cửa làm rể.

Ngụy Vô Tiệp uống một ngụm rượu, hỏi: “Tên Trần Sinh đó tướng mạo khá lắm sao? Khiến cho Diệp tiểu thư si mê gã tới thế?”

Tên tiểu nhị bĩu môi nhẹ khó mà thấy, nhưng Ngụy Vô Tiệp vẫn có thể thấy được sự ghét bỏ hiện trên mặt tên đó.

Tiểu nhị nói: “Lớn lên ... nhìn cũng coi là thanh tú đi, nhưng so với các ngài, thì gã chẳng khác gì bùn dưới mặt đất cùng mây trên trời.”

Lam Tư Truy nghe sự hình dung của tên tiểu nhị cũng thấy buồn cười, nhin không được sửa lại: “Phải nói là khác nhau một trời một vực.”

Tiểu nhị gãi gãi đầu, nói: “Haha, dù sao cũng cùng ý nghĩa mà. Lớn lên nhìn cũng được đi, một bộ dạng văn nhược thư sinh, uể oải, vai nhỏ tay ngắn không kiêng được vật nặng. Thế nhưng dù sao cũng là một người đọc sách, nên một khi đã mở miệng liền cay độc vô cùng, câu từ chẳng có một chữ thô tục mà lại bốc được cả tầng da.”

Ngụy Vô Tiệp đã hiểu, xem ra tên thư sinh nghèo khi dựa vào thế lực vị nhạc phụ mà một người thắng thiên, sau đó thì gây chuyện thị phi khắp chốn, gây chuyện với người khác. “Vậy người nói nhà họ xảy ra chuyện kỳ quái, kỳ quái thế nào?”

Tiểu nhị nhấp một ngụm trà, nghe Ngụy Vô Tiệp hỏi, vội vã buông chén trà nói: “Nói tới cái chuyện này, thật đúng là khiến người ta sững sốt mà, nhà họ mấy ngày qua, tối nào cũng nghe thấy tiếng móng tay cào vào cửa, thanh âm đó đặc biệt dọa người, nhưng lại không ai dám ra ngoài xem. Hơn nữa bình thường ở trước cửa còn thấy được một số y phục kỳ quái, mặt trên tất cả đều là vết máu đã biến màu đen.”

Ngụy Vô Tiệp sờ sờ cằm hỏi: “Lúc nào bắt đầu vậy? Thành Lạc Dương này hẳn phải có huyền môn thế gia chứ, bộ không có ai quản sao?”

Tiểu nhị nhú mi, dường như có chút hả hê nói: “Đã vài ngày rồi, có người quản chứ, không giải quyết.”

Ngụy Vô Tiệm đã hiểu, nhất định là do tên Trần Sinh đó quá mức kiêu ngạo, ngay cả đệ tử thế gia cũng đắc tội luôn rồi. Người ta chưa ở sau lưng làm lạnh sống lưng người là may rồi, sao có thể tận tâm tận lực giúp đỡ người chứ. Cũng không phải ai cũng như người của Cô Tô Lam thị khiêm tốn, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng. Nghĩ nghĩ, hắn lại nhìn Lam Vong Cơ đang ngồi đối diện.

Cảm giác được ánh mắt của Ngụy Vô Tiệm, Lam Vong Cơ giương mắt lên nhìn lại, Ngụy Vô Tiệm liền cười khanh khách nháy nháy mắt với y.

Ra khỏi tửu lâu, Lam Vong Cơ cùng Ngụy Vô Tiệm đóng vai mà đi, Lam Tư Truy ở phía sau cầm dây dẫn Tiểu Bình Quả, không xa không gần cứ yên lặng mà đi theo sau.

Lam Vong Cơ có được mấy ngày rảnh rỗi, Ngụy Vô Tiệm liền cùng y ra ngoài tùy ý đi loạn, sẵn đêm tứ phương. Lúc gần đi Lam Tư Truy chạy đuổi theo hỏi có thể dẫn cậu đi cùng hay không, họ cũng nghĩ dẫn cậu theo cùng, sẵn dẫn cậu học hỏi kinh nghiệm luôn.

Đi được một hồi, Lam Tư Truy hỏi: “Hàm Quang Quân, Ngụy tiên bối, chúng ta có cần tới Diệp gia xem thử không?”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Không cần, chờ là được, tự sẽ có người bắt sĩ đại kiêu (cái kiêu lớn tám người khiêng) tới thỉnh chúng ta.”

Diệp phủ gia thế cực lớn, hiện nay nhân tâm hoảng sợ, ngồi cũng không vững tâm, trong thành vừa truyền tới cáo huyền môn cao nhân xuất hiện, sẽ được lập tức truyền về phủ, trong phủ nhất định như điên mà chạy tới cửa tìm, khách khí cầu mình, hoàn toàn chẳng cần mình phải tìm tới cửa trước làm gì.

Ba người họ ở trên đường đi dạo một vòng, sắc trời dần tối, liền tới một tiểu trúc của môn hạ Cô Tô Lam thị để qua đêm. Quả nhiên, không tới nửa canh giờ sau, Trần Sinh liền tự mình mang theo hoàng kim bạc ngân tìm tới cửa cầu kiến.

Nhưng Ngụy Vô Tiệm ở bên ngoài vui chơi cả ngày trời, cảm giác đầu óc choáng váng, rất là buồn ngủ, vùi ở trong lòng Lam Vong Cơ chưa được bao lâu đã lập tức ngủ say. Lam Vong Cơ liền bảo Lam Tư Truy đuổi gã đi, bảo là ngày mai hãy trở lại, còn cố ý dặn qua, qua giờ Ngọ hãy trở lại.

Thời điểm khi linh mãnh kia kết tụ, sớm hơn thời gian so với Ngụy Vô Tiệm dự đoán, còn chưa tới nửa năm, đã thành hình rồi. Ngay buổi tối rời khỏi Vân Thâm Bất Tri Xứ, thì hắn đã rõ ràng cảm nhận được sự khác biệt của cơ thể, ba ngón tay đặt ngay tại mạch tượng của chính mình kiểm tra một chút, trong lòng liền đại hỉ, không khỏi cảm thán một câu chính mình thật con mẹ nó là một thiên tài.

Đang muốn nhanh chóng đem chuyện này nói cho Lam Vong Cơ nghe, nhưng bỗng nhiên nghĩ nghĩ, hai người họ vừa mới xuống núi chưa được một ngày đêm, nếu giờ nói cho Lam Vong Cơ nghe, thì sẽ lập tức bị khiêng ngược trở lại Vân Thâm Bất Tri Xứ, chứ y tuyệt không cho hắn ở bên ngoài nhảy nhót thế này. Nhưng hắn còn chưa có chơi đã nhá, làm cũng chưa kịp làm gì cả, huống hồ đợt này còn dẫn theo Lam Tư Truy, nếu cứ vậy mà qua loa trở về, chẳng phải hết ý nghĩa rồi sao? Ngụy Vô Tiệm âm thầm quyết định, hai ngày, chơi cho đã hai ngày, hai ngày sau sẽ nói cho y biết.

Trưa ngày tiếp theo vừa qua, Trần Sinh liền ở ngoài cửa chờ đợi. Lam Tư Truy nhìn gã hai tay cứ xoa đi xoa lại, một bộ dáng khó khăn nổi cứ đi qua đi lại trong sân, dáng dấp lòng như lửa đốt, trầm nghĩ: Người có gấp cũng vô dụng, Ngụy tiên bối hai ngày qua ngủ còn nhiều hơn so với trước đây đó.

Sự tình phát sinh vào một buổi tối cách đây mấy ngày trước.

Đêm đó, Trần Sinh mới vừa tắt ánh nến, đang chuẩn bị cùng phu nhân lên giường đi ngủ, thì bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến từng đợt thanh âm sần sật thập phần quỷ dị. Gã đứng ở trước cửa nín thở lắng nghe một trận, mới dần dần kết luận, đang có người, dùng móng tay ở trên cửa từng chút từng chút mà cào, lực đạo không lớn, nhưng âm trầm cực kỳ đáng sợ, khiến cho tim đập liên hồi.

Không lâu sau đó, thanh âm kia ngừng lại, sau đó truyền đến tiếng nhảy của thi cương dần đi xa.

Hừng đông ngày thứ hai, tối trước cửa nhìn, thì thấy cái vài vết trảo, lung tung quệt trên lớp sơn của cửa chính, vừa xấu xí lại méo mó, liền lập tức kêu người đổi cửa mới.

Kết quả tới tối, thanh âm móng tay cào cửa kia lại lần thứ hai vang lên, so với đêm đầu tiên còn nặng nề hơn. Một đám người đứng ở sau cánh cửa hai mặt nhìn nhau, ai cũng không dám ra nhìn, cuối cùng Diệp Lão gia chọn một tên gia đình khỏe mạnh nhất trong phủ, kêu tên đó bò lên trên tường nhìn xuống coi ngoài kia đến tột cùng là ai. Nhưng mà, chưa kịp đợi cái tên gia đình kia run rẩy bò được lên đầu tường, thì tiếng cào cửa đã ngừng lại. Chờ tới trời sáng, ra cửa nhìn lại, thì trước cửa lại có thêm vài vết trảo mới, dưới cánh cửa còn đặt một bộ quần áo vải thô thập phần mộc mạc, có chút vết máu khô loang lổ, nhưng lại được xếp cực kỳ chỉnh tề, thậm chí nhìn cũng khá mới. Bộ y phục này là dành cho nam, mà số đo của bộ y phục này lại khớp với không ít nam đinh trong phủ, nên nhất định chẳng biết là để cho ai.

Cứ như thế qua vài ngày, tiếng cào cửa tối nào cũng vang lên, hừng đông nhìn lại, luôn là vài vết cào cửa cùng với bộ y đầy máu, ngoài ra cũng chẳng có gì khác phát sinh. Người của Diệp phủ chỉ có thể mỗi ngày đều oán hận đi đổi cửa mới, vừa cầu khẩn việc này mau chóng được giải quyết.

Ngụy Vô Tiềm dùng ngón tay khảy mấy bộ cát y (quần áo được làm bằng tơ và gai) trát ngạnh ra nhìn lướt, suy nghĩ một hồi, hỏi: “Trần công tử, những bộ y phục này người có biết là ai làm không?”

Trần Sinh sửng sốt, vội hỏi: “Ta đương nhiên không biết.”

Ngụy Vô Tiềm nói: “Một nơi như Lạc Dương, loại y phục làm bằng chất liệu này chắc chắn rất hiếm gặp, chỉ có những người hương dã cực kỳ bản hàn mới dùng những chất liệu này làm y phục.”

Trần Sinh nói: “Lạc Dương tuy là nơi dồi dào phú quý, nhưng cũng có bản phú, những tên khát cái mặc loại y phục này cũng không có gì kỳ quái.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Ân, đúng là không có kỳ quái, nhưng loại y phục này mặc dù chất liệu kém, nhưng người may nó lại cực kỳ khéo tay, từng đường kim đều cực kỳ tinh tế, tuy rằng hơi bẩn nhưng lại không có gì tổn hại, chỉ cùng đường may đều là mới, có lẽ mới may cách đây không lâu. Cứ như là có nữ tử nhà ai đó khâu đèn thức đêm để may, lại không xấu không cũ, mấy tên khất cái nghèo kia làm sao lại chỉ vì nó dơ mà lại đem bỏ trước cửa nhà người khác được, hơn nữa còn tới mấy bộ.”

Trần Sinh hỏi: “Cho nên?”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Cho nên bộ y phục này khẳng định là dành riêng cho ai đó trong phủ nhà các người, người cẩn thận nghĩ kỹ lại, phủ nhà các người có ai quen biết cô nương nào biết may y phục, thế nhưng gia cảnh bần hàn không?”

Hắn nói chuyện nhưng hai mắt lại nhìn chăm chăm Trần Sinh, không bỏ qua bất kỳ biến hóa nào dù chỉ là nhỏ nhất trên gương mặt gã. Chỉ thấy mặt Trần Sinh có chút xanh, nghẹn một chút, nói: “Phú quý chúng ta, không có ai biết người như vậy?”

Ngụy Vô Tiệp nhếch lên khóe miệng, nhú mi nói: “Phải không, nhưng sao ta lại nghe nói, Trần công tử trước khi tới Diệp phủ Lạc Dương làm môn khách, đã từng là một thư sinh sống trong căn nhà chỉ có bốn bức tường, thẳng sàng ngồi táo? Lẽ nào, người không có quen người như vậy?”

Nói còn chưa hết lời, thì liền thấy huyết sắc trên mặt Trần Sinh như bị rút sạch, nhìn qua trắng bệch. Tựa như có thứ gì đó kẹt trong cổ họng, thanh âm có chút căng thẳng, nói: “Nghèo túng chính là cô độc, tuyệt chưa từng nhận thức qua người như công tử vừa nói.”

Ngụy Vô Tiệp mơ hồ cảm thấy huyết Thái Dương có chút đau, nhắm mắt nhú mày xoa xoa, Lam Vong Cơ thấy thế, liền đứng lên, đi tới phía sau hắn để hắn vừa vào trên người mình, hai ngón tay ở hai bên thái dương nhẹ nhàng xoa xoa giúp hắn.

Tên Trần Sinh vừa định nói gì đấy thì chợt Lam Vong Cơ nhìn gã một cái. Trần Sinh nhất thời ngậm miệng, chỉ cảm thấy bạch y công tử trước mắt này khí lạnh thấu xương, thần tình nghiêm nghị, là người không dễ chọc, liền rút cái cổ, ngồi ở bên một không dám âm ỉ, an tĩnh chờ Ngụy Vô Tiệp mở miệng.

Ngụy Vô Tiệp từ từ nhắm hai mắt dưỡng thần một chốc, cảm giác đỡ hơn nhiều, nói: “Một lát nữa ta cùng người về Diệp phủ, đem bộ y phục đặt ở trước cửa kia hỏi một chút sẽ ra chân tướng.”

Kỳ thực hắn rất muốn kêu Trần Sinh buổi tối trở lại đứng chống ngược, dùng tay chống đất đi vòng quanh tại cửa nhà, thành tâm mặc niệm một trăm lần ‘trung dung lễ ký’, không niệm xong không được xuống. Nếu tai họa vẫn còn thì do chính gã chưa đủ thành tâm.

Nhưng Ngụy Vô Tiệp lại không ngờ được, cơ thể lại biến hóa lớn tới vậy, hiện tại hắn dù cử động hay không thì cũng thấy đầu vầng mắt hoa, cả người suy nhược, dùng chẳng được lực. Hồi lúc trước hắn ở bên ngoài nhảy nhót chơi đùa cả ngày, về nhà còn có thể cùng Lam Vong Cơ lăn giường đại chiến ba trăm hiệp, nhưng giờ toàn bộ dừng mãnh đó tựa như toàn bộ bị linh mãnh kia hút đi, linh lực toàn thân hầu như đều tập trung tại phân bụng dưới, tự mình tạo ra một lá chắn, bảo hộ cho sinh mạng trong bụng hắn.

Hiện tại hẳn không có tình lực dùng mấy cái trò xấu xa để chậm rãi trừ ma, hẳn muốn nhanh chóng giải quyết để Lam Vong Cơ dẫn hẳn về lại Vân Thâm Bất Tri Xứ, sau đó kể chuyện này cho y nghe.

Khi bọn họ tới trước cửa Diệp phủ, thì Ngụy Vô Tiện liền thấy cả người một trận thiên toàn địa chuyển, suýt nữa thì té ngã xuống đất. Lam Vong Cơ tay mắt lạnh lẽo đỡ lấy hẳn: “Ngụy Anh?”

Ngụy Vô Tiện tựa ở trên người y, cổ sức tròng mắt nhìn, lắc đầu vài cái, choáng váng trước mắt dần dần tán đi, hẳn ngẩng đầu nhìn Lam Vong Cơ.

Lam Vong Cơ bị cái lão đảo của hẳn khiến cho cả kinh mặt mũi trắng bệch, mặt căng thẳng hỏi: “Người sao vậy?”

Ngụy Vô Tiện vỗ vỗ lưng y, cười nói: “Ta không sao, chờ chuyện này giải quyết xong, về ta sẽ nói cho người biết. Không phải chuyện gì xấu cả, yên tâm đi.”

Lam Vong Cơ chần chờ một chút, Ngụy Vô Tiện cảm y nói: “Ta thật không có việc gì cả, chỉ là cảm thấy ở đây không quá thoải mái, thật sự không có việc gì xấu đâu, Hàm Quang Quân, người phải tin ta.”

Lam Vong Cơ dường như còn muốn nói gì đó, Ngụy Vô Tiện đã kéo y vào cửa chính Diệp phủ.

Không nói hai lời hẳn liền lấy Trần Tình ra thổi một khúc nhạc, lát sau, một bóng dáng đầu tóc rối bù chậm rãi nhảy tới, là một nữ hung thi cả người máu thịt, dường như có một chân bị chặt đứt, đi lão đảo khá là gian nan, hẳn là bị chặt trước khi chết không lâu.

Đội hung thi đó tới gần, đại khái có thể thấy rõ dáng dấp đường viên, Trần Sinh bỗng nhiên hai mắt trợn trắng, dưới chân mềm nhũn, đặt mông ngồi bệt xuống đất, bất chấp bộ dáng thất thố hiện tại của mình.

Ngụy Vô Tiện liếc mắt nhìn Trần Sinh trên mặt đất, đưa tay chạm vào nữ hung thi để cộng tình, Lam Vong Cơ ở phía sau hẳn, mở hai tay tiếp lấy thân thể hẳn đã rơi vào cộng tình, mất đi ý thức.

Ước chừng một nén nhang sau, Ngụy Vô Tiện chuyển tỉnh, từ trong lòng Lam Vong Cơ đứng lên, xoa xoa mi tâm. Lam Vong Cơ thấp giọng nói: “Sao rồi?”

Trần Sinh thấy hẳn tỉnh lại, vội vã dùng hết lực để đứng lên, hỏi: “Sao rồi?”

Ngụy Vô Tiện đầu tiên là vỗ vỗ tay Lam Vong Cơ, mỉm cười nói: “Không có việc gì.”

Sau đó sắc mặt bất thiện nhìn về phía Trần Sinh, nhìn gã bằng nửa con mắt, nói: “Người đem bộ y phục đầy máu đó mặc vào người, chạy về căn nhà cũ của mình, ở trước cửa nhà đập đầu đủ 300 cái, nếu không nàng sẽ quán lấy người cả đời đấy.”

Sau đó không chờ Trần Sinh phản ứng, quay đầu nói: “Lam Trạ̣m, Tư Truy, chúng ta đi.”

Liền dùng sức đạp cửa chính Diệp phủ bước đi, lưu lại Trần Sinh ngốc lặ̀ng tại chỗ, thật lâu sau vẫn chưa hồi phục.

Ba người một lự̀a hai trước hai sau đi được một đoạn, Lam Tư Truy hỏi: “Ngụy tiền bối, vừa rồi khi người cộng tình với nữ hung thi kia, đã thấy gì?”

Thấy cái gì ư? Thấy một thư sinh nghèo kiết hủ lậu gian khổ học tập, một nữ tử ôn nhu ngồi bên cạnh may vá, chính là thanh mai trúc mã vô tư.

Tới lúc đi xa, thư sinh nhu tình kéo tay của nữ tử, nói phải đợi gã áo gấm về nhà, không phụ ý tương tư của quân, là những lời tình cảm thật đẹp.

Nữ tử mỗi ngày dùng con dao nhỏ ở trên vách cửa khắc một nét để đếm, đếm ngày chờ thư sinh kia trở về, qua thật lâu sau, trên cửa gỗ rậm rạp tất cả đều là vết khắc.

Nhưng đã qua một năm, thư sinh vẫn chưa trở về, nàng đã đứng chờ ở bến đò ngay cửa thôn vì một câu hứa hẹn, cứ thế xuân đi thu lại, mặc cho nắng nóng sương lạnh.

Nhớ mang máng cách đó mấy năm khi thư sinh vẫn còn hay gửi thư về, có một thư ghi rằng hặ́n làm môn khách tại một phú gia tại Lạc Dương, rất nhanh sẽ được giàu có, sau đó về thú nàng.

Nữ tử do dự một lúc lâu, cuối cùng trên lưng bọc hành lý, đi tìm gã, trong bọc toàn là những bộ y phục mới mà nàng may cho gã.

Nàng chết thế nào, Ngụy Vô Tiệ̣n không biết, có lẽ là gặp phải kiếp phỉ ác đồ, hoặc là trượt chân rơi xuống vách núi. Tóm lại dù thế nào cũng là lẽ loi một mình, lặ̀ng yên không một tiếng động chết ở trên đường đi tìm thư sinh, những vết máu trên bộ y phục mới đó, hặ́n cũng là nhiệm phải lúc đó. Còn tên thư sinh đó, vẫn đang ở kim ngọc lâu, túy ngọa ôn nhu hương, đã lâu không còn nhớ tới vị thê tử tào khang kết tóc năm xưa.

Trần Sinh rốt cục cũng dựa vào phần ký ức mơ hồ của mình, trở lại nơi mà gã không muốn nhớ tới kia, cho rằng đây là một làng thôn bé nhỏ khiến người sỉ nhục, ở trước cửa nhà nghiêm túc đập đầu 300 cái, khiến cho đầu rơi máu chảy, tiên huyết nhẹ̃ nhại. Từ nay về sau Diệp phủ đã không còn vang lên tiếng cào của quỹ dị, cũng không còn xuất hiện những bộ y phục loang lổ máu nữa.

Đó là chuyện nói sau vậy.

Ngụy Vô Tiệ̣n nghe Lam Tư Truy hỏi, đang muốn mở miệng, thì trước mắt tối sầm, nhất thời không còn ý thức, ngã thẳng xuống đất.

Lam Vong Cơ hai mắt đột nhiên trợn to, vội vã đỡ lấy hắn, sắc mặt càng tái nhợt, kêu: “Ngụy Anh?”

Lam Tư Truy cũng cả kinh: “Ngụy tiền bối?”

Lam Vong Cơ một tay ôm vững lấy Ngụy Vô Tiệp, một tay bắt lấy cổ tay hắn, bắt mạch tượng của hắn. Một lát sau, trên gương mặt tái nhợt kia chợt xuất hiện một tia kinh dị không thể tin tưởng, nhưng lại không giống như bị thống hoặc hoảng loạn.

Lam Tư Truy thấy thần sắc y cổ quái, vội vã hỏi: “Hàm Quang Quân, Ngụy tiền bối hắn thế nào?”

Lam Vong Cơ cúi đầu nhìn Ngụy Vô Tiệp ngã trên vai mình, trong ánh mắt tình cảm ấm áp, dường như có thể đem toàn bộ sương tuyết thiên sơn nguyệt hạ này đều hóa tan, nói: “Không có việc gì.”

Ngụy Vô Tiệp tỉnh lại, liền nghĩ được thanh u đàn hương quen thuộc, chậm rãi mở mắt ra nhìn một chút, quả nhiên, trần nhà đơn giản, thanh nhã đến cực điểm.

Là Tỉnh Thất.

Lam Vong Cơ đang ngồi ngay ngắn bên cạnh giường nhắm mắt dưỡng thần, phát hiện hắn tỉnh liền mở mắt tới bên cạnh, đỡ Ngụy Vô Tiệp ngồi dậy.

Kỳ thực Ngụy Vô Tiệp tâm nói người không cần đỡ ta, ta không sao cả. Nhưng vẫn nương theo động tác của Lam Vong Cơ, ngồi dậy. Lam Vong Cơ vươn ba ngón tay đặt lên mạch tượng của hắn, một lát sau thu hồi tay.

Ai cũng không có mở miệng, Lam Vong Cơ vẫn luôn hạ mi mắt, không nhìn thẳng vào Ngụy Vô Tiệp.

Ngụy Vô Tiệp cẩn thận nhìn nét mặt của y, trong lòng căng thẳng, nghĩ thầm Lam Trạ đây là đã biết? Nhưng vì sao y không giống như là đang thật cao hứng nhỉ?

Trầm mặc một hồi, Ngụy Vô Tiệp nói: “Lam Trạ, ngươi biết rồi?”

Lam Vong Cơ nói: “Àn.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Vậy ngươi, cho ta chút phản ứng đi a.”

Lam Vong Cơ hỏi: “Ngươi từ lúc nào bắt đầu?”

Ngụy Vô Tiệm suy nghĩ một chút, nói: “Cũng sắp nửa năm rồi đi.”

Lam Vong Cơ hỏi: “Vì sao không nói cho ta biết?”

Ngụy Vô Tiệm gãi gãi sau gáy, nói: “Thì vừa định nói cho người biết thì ta lại hôn mê mất rồi, ta không phải cố ý.” Dừng một chút, hắn lại cẩn cẩn dực dực nghiêng cổ nhìn vào mắt của Lam Vong Cơ, nói: “Hàm Quang Quân, người ... mất hứng?”

Lam Vong Cơ trầm mặc chốc lát, hít sâu một hơi, dừng một chút, mới thở dài ra, nói: “Ngụy Anh.”

Ngụy Vô Tiệm nghe y ngữ khí nghiêm túc, liền ngồi thẳng thân, nói: “A?”

Lam Vong Cơ chậm rãi ngẩng đầu, trán cau lại, thần tình có chút phức tạp, y nói: “Ta chưa bao giờ xem người như nữ tử.”

Ngụy Vô Tiệm ngẩn ra, nói: “Ta biết a.”

Lam Vong Cơ hỏi: “... Người suy nghĩ kỹ chưa?”

Ngụy Vô Tiệm ngẩn người, cúi đầu cười khẽ, tiến đến trước mặt Lam Vong Cơ, hôn cái miệng của y, nói: “Lam Trạ, ta hỏi người, người suy nghĩ kỹ chưa?”

Lam Vong Cơ không giải thích được hỏi: “Cái gì?”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Đem huyết tẩy Bất Dạ Thiên ở trước mắt bao người mang ta rời đi, ở Kim Lân Đài lúc ta bị bại lộ thân phận, nghĩa vô phản cố vẫn đứng bên cạnh ta, người nghĩ kỹ chưa?”

“ ... ”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Đem ta giấu ở trong sơn động, vẫn nghe thấy ta trả lời người như thế, nhưng vẫn là nắm tay của ta không chịu buông, người nghĩ kỹ chưa?”

Lam Vong Cơ hạ mi mắt: “Đừng nói nữa.”

Ngụy Vô Tiệm khước miệng hơi hơi co rúm, ắn nhần chốc lát, hít mũi, thanh âm có chút run rẩy, nói: “Tình nguyện ngộ nghịch vị thúc phụ đã dưỡng dục người từ nhỏ, cùng với trưởng bối trong tộc đao kiếm tương hướng, liều mạng cũng bảo hộ ta chu toàn, một thân đầy sẹo cả đời không xóa được, người nghĩ kỹ chưa?”

Hắn đưa tay xoa mặt Lam Vong Cơ, ngón tay ở trên khuôn mặt trắng nõn tuần lã của y nhẹ nhàng xoa,

cũng không biết là nói cho y nghe, hay là lằm nhằm cho chính mình, nói: “... Người sớm đã nghĩ kỹ rồi chẳng phải sao?”

Lông mi dài của Lam Vong Cơ run rẩy, cúi mặt không nói tiếng nào, viền mắt Ngụy Vô Tiện có chút nhiệt, hẳn nghĩ nếu cứ nhìn Lam Vong Cơ như vậy, sợ không khống chế được tâm tình, liền ngồi quỳ lên kéo Lam Vong Cơ vào trong lòng, hôn lên trán của y, mặt vùi vào trong tóc của y.

Lam Vong Cơ vươn tay ôm lấy thắt lưng của hắn, chui tại cổ hắn, một lát sau, nói: “Ngụy Anh.”

Ngụy Vô Tiện nói: “Ân.”

Lam Vong Cơ nói: “Ta rất cao hứng.”

Ngụy Vô Tiện nhẹ nhàng cười, nói: “Vây là tốt rồi.”

Sau đó, tiến đến bên tai Lam Vong Cơ, thấp giọng nói: “Ta cũng rất cao hứng.”

Cảm giác hai tay bên hông buộc chặt, Ngụy Vô Tiện vội vàng nói: “Hàm Quang Quân, thủ hạ lưu tình! Nay khác xưa rồi nha, hiện tại ta chịu không nổi khí lực của người đâu, người nhẹ chút.”

Nghe thấy liền thả lỏng lực đạo, Lam Vong Cơ nói: “Ân, sau này sẽ chú ý.”

Ngụy Vô Tiện bỗng nhiên nhớ tới gì đó, nói: “Đúng rồi nha.” Nắm lấy tay của y, đặt lên phần bụng cực kỳ bằng phẳng của mình, hai mắt sáng lên nhìn y hỏi: “Thế nào? Thế nào? Có cảm giác gì không?”

Lam Vong Cơ nghiêm túc cảm thụ một trận, thành thực trả lời: “Không có.”

Ngụy Vô Tiện hơi hơi dời tay của y qua chỗ khác, nghi hoặc hỏi: “Không có?”

Lam Vong Cơ lại thập phần nghiêm túc cảm thụ một trận, lắc đầu nói: “Không có.”

Ngụy Vô Tiện nói: “Thật sự không có? Thế nhưng ta nhớ kỹ trước đây cha ta từng nói, lúc nương ta hoài thai ta, hẳn thường ghé tai vào bụng nương nghe, nói là ta ở bên trong đó phiên giang đảo hải, chưa từng ngừng qua.”

Lam Vong Cơ hỏi: “Có thể, nghe được?”

Ngụy Vô Tiện thấy cũng có lý, nói: “Tốt tốt, người tới tới nghe thử đi.”

Sau đó hần thẳng người quỳ trên giường, Lam Vong Cơ nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh giường, nghiêng tai đặt lên phần bụng dưới của Ngụy Vô Tiệp. Ngụy Vô Tiệp ôm lấy đầu của y, kề sát mặt y vào phần bụng dưới mình, một lát sau, đầy chờ mong mà hỏi thăm: “Có không?”

Lam Vong Cơ thành thực nói: “...Không có.”

Ngụy Vô Tiệp chu miệng, thở dài, cảm thán nói: “Lam Trạ, nhi tử của người, muện tao y chang người.”

Lam Vong Cơ “...”

3. Chương 3

Editor & Beta: Mai_kari

Vào đêm chưa được bao lâu thì Ngụy Vô Tiệp lại bắt đầu thấy đầu óc hỗn loạn, buồn ngủ cực kỳ lợi hại, tắm rửa mới được phân nửa, liền chỉ cảm thấy mí mắt nặng nề, ghé vào cạnh mộc thùng mà nhắm mắt ngủ. Lam Vong Cơ đưa tay kéo hần lên, lau khô cơ thể rồi đặt lên giường, kéo chăn đắp cho hần. Bản thân nhanh chóng tắm rửa xong thì lên giường ôm lấy người đang ngủ say kia vào lòng. Ngụy Vô Tiệp trong lòng Lam Vong Cơ chợt tỉnh một chút, liền xoay xoay cơ thể, tìm vị trí thoải mái nhất, sau đó từ từ nhắm hai mắt, ghé ở bên xương quai xanh của y mơ mơ màng màng nói: “Người nghĩ sau này nó lớn lên giống người hay giống ta?”

Lam Vong Cơ đưa tay vỗ nhẹ lưng của hần nói: “Tốt nhất như người.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Chỗ khác giống ta đều được, nhưng con mắt nhất định phải giống người.”

Khóe miệng Lam Vong Cơ hơi hơi vung lên: “Tính cách phải như người.”

Ngụy Vô Tiệp khẽ cười: “Như người cũng được a, chọc ghẹo rất vui nha.”

Hần cắn lên vành tai của Lam Vong Cơ: “Giống tính cách của người khi còn trẻ vậy, hiện tại ta vừa nhớ tới liền thấy buồn cười. Mới chọc người một chút người đã xấu hổ còn tức giận nữa, nhìn khả ái muốn chết.” Bỗng nhiên như hần chợt nhớ ra gì đó, liền huýt sáo một cái nói: “Ai, nếu như nó lớn lên giống người, thì ta phải bắt nó gọi ta ca ca một lần mới được, coi như là người gọi vậy.”

Lam Vong Cơ: “...”

Ngụy Vô Tiệp bất mãn nói: “Ai kêu người chẳng chịu gọi ta là ca ca, ta đã gọi người nhiều tới vậy.”

Lam Vong Cơ nhú mảy nói: “Nếu người để nó gọi người là ca ca, vậy người phải gọi ta là gì?”

Ngụy Vô Tiệp đột nhiên phản ứng lại hình như mình vừa làm một chuyện khiến mình bị lỗ rồi, hơn nữa cái lỗ đó lại do chính mình đào ra, liền nói: “Đúng nha! Thật ngốc mà, ta đã là đa đa của nó thì vì sao cần nó gọi ta là ca ca cơ chứ?”

Lam Vong Cơ: “...”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Tốt quá nha Lam Trạ, học được cách chiếm tiện nghi của ta.”

Lam Vong Cơ nói: “Không có.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Người có! Xong rồi xong rồi, mọi người đều nói một lần mang thai ngốc ba năm, ta chưa gì hết đã bắt đầu phát ngốc rồi.”

Lam Vong Cơ ôm lấy thắt lưng hắn nói: “Không sao, dù ngốc ta cũng thích.”

Bị một câu bất thành linh đập thẳng vào tim khiến cả người phấn chấn, nhất thời không thấy buồn ngủ nữa, xoay người ngồi dậy, nói năng có chút lộn xộn, phùng má nói: “... Hàm Quang Quân, không hề báo trước đã giáng xuống một đòn như thế, người thực sự là ... càng ngày càng lợi hại.”

Lam Vong Cơ cũng ngồi dậy, nhìn hắn một cái, dường như đang cân nhắc gì đó. lát sau, như đã hạ quyết tâm, đôi môi khẽ nhúc nhích, đang muốn mở miệng nói ra xưng hô mà trước giờ chưa từng gọi qua, thì Ngụy Vô Tiệp đã lên tiếng trước: “Thế nhưng nói ngược lại.” Ngụy Vô Tiệp quay đầu nhìn Lam Vong Cơ, cười tới bĩ ối, đưa tay nâng cằm y lên nói: “Không ngờ Hàm Quang Quân người còn có chiêu ấy.”

Lam Vong Cơ không hiểu được hỏi lại: “Cái gì?”

Ngụy Vô Tiệp nhích lại gần y, hai người họ quá sát nhau, đến mức mũi cũng như kề sát nói: “Gọi người ca ca, phu quân còn chưa đủ, người còn muốn ta gọi người là gì?”

“...”

Ngụy Vô Tiệp tiến đến bên tai y, nhẹ giọng nói: “Có lẽ nào Hàm Quang Quân thanh phong tể nguyệt, còn muốn ta gọi người là ...”

Còn chưa nói xong, Lam Vong Cơ liền xoay người một tay áp hắn nằm xuống giường, trầm giọng nói: “Đừng nói nữa ...”

Ngụy Vô Tiệp cười to: “Ta còn chưa gọi ra miệng mà, người hoảng cái gì, hahahaha”

Lam Vong Cơ hạ mi mắt, nét mặt có chút phức tạp, Ngụy Vô Tiệp nhìn y viên mắt đỏ lên, bộ dáng ủy khuất như mới vừa bị ai đó khinh bạc, liền vươn ngón tay khẽ khẽ cầm y, hỏi: “Người đây là làm sao vậy, nhìn giống như ta vừa mới khi dễ người ấy.”

Lam Vong Cơ theo động tác của hắn ngẩng đầu lên, giương mắt nhìn hắn, thấp giọng nói: “Ngụy Anh.”

Ngụy Vô Tiệp: “Ân?”

Trầm mặc chốc lát, Lam Vong Cơ nói: “Không có gì.”

Một lần nữa mặc vào khó quần, Lam Vong Cơ liền kéo Ngụy Vô Tiệp nằm xuống, kéo qua chăn đắp lên hai người họ, đem người nằm trên người mình dịu dàng ôm lấy.

Ngụy Vô Tiệp ở trong lòng y giây dựa ngồi dậy trên người y, cúi đầu nhìn Lam Vong Cơ nằm dưới mình, nghiêm túc nói: “Lam Trạ, người không cần phải quẩn quýt như thế, chúng ta đã bá thiên địa cười hỏi đàng hoàng, ta thích người, tất nhiên vì người làm chuyện gì đó đều là cam tâm tình nguyện, người không cần phải nghĩ rằng người đang thiếu ta cái gì cả.”

Lam Vong Cơ nói: “Ân.”

Ngụy Vô Tiệp hôn lên hàu kết của y, một lần nữa nằm úp sấp lên lồng ngực Lam Vong Cơ, nhắm mắt lại lầm bầm: “Được rồi được rồi, Lam Trạ, người không nên suy nghĩ bậy bạ, mau ngủ đi, ta buồn ngủ chết mất rồi, thực sự chịu không nổi nữa, ngày mai nói tiếp, ngủ ngon.”

Hắn thật sự là rất mệt, vốn đã không có tinh thần nhiều, vừa này còn náo loạn như thế, mới nói ngủ ngon chẳng được bao lâu thì liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong một mảng vắng vẻ, Lam Vong Cơ ở trên trán hắn nhẹ hôn một cái.

Không tiếng động nói: “Ngủ ngon.”

Sáng ngày hôm sau, trời mới vừa tảng sáng, thì Lam Vong Cơ đã y phục chỉnh tề, cột xong mặt nạ, thu liềm khí tức đi về phía giường, cúi người kéo lại cái chăn có chút tán loạn, đem Ngụy Vô Tiệp đắp tới kín thực, sau đó ở giữa mi mắt của hắn nhẹ nhàng hôn, rồi vô thanh vô tức mở Tĩnh Thất, đi ra ngoài chậm rãi khép lại, xoay người ra khỏi Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Đợi Lam Vong Cơ trở về thì mặt trời đã lên ba sào, Ngụy Vô Tiệp vẫn đang ngủ say như trước. Ánh nắng tiến vào, chiếu vào người hắn. Lam Vong Cơ đi qua, đem người từ trong chăn ôm ra, quay người ngồi xuống đặt hắn ngồi ở trên đùi mình, một tay ôm vai một tay ôm thắt lưng, nhẹ nhàng lắc, thấp giọng nói: “Ngụy Anh.”

Ngụy Vô Tiệm ưm một tiếng, đưa tay ôm lấy mặt của Lam Vong Cơ, hôn trác loạn một hồi, mông mông lung nói: “Ngoan, đừng nháo, để ta ngủ tiếp một chút.”

Lam Vong Cơ mặt không đổi sắc, ôn nhu nói: “Dậy đi, ta đưa ngươi tới một nơi.”

Ngụy Vô Tiệm hơi hơi mở một con mắt hỏi: “Nơi nào?”

Lam Vong Cơ không nói thêm gì, đưa tay cầm lấy bộ y phục trên bình phong cách đó không xa, từng kiện giúp Ngụy Vô Tiệm mặc vào, sau đó thả hắn nằm lại trên giường, xoa xoa đầu của hắn nói: “Đi rửa mặt, chờ ta trở lại.”

Đợi Ngụy Vô Tiệm lao lực thiên tân vạn khổ không gì sánh được khó khăn rời khỏi giường đứng lên, rửa mặt xong căn lấy sợi dây đỏ buộc lại tóc, thì thấy Lam Vong Cơ cầm một hạp thức ăn trở về.

Ngụy Vô Tiệm nói: “Không phải nói đưa ta đi tới chỗ nào đó hay sao?”

Lam Vong Cơ đặt hạp thức ăn lên bàn, đem từng cái đĩa nhỏ trong hạp ra, nói: “Ngươi vừa dậy, chưa ăn cơm, trước no bụng.”

Ngụy Vô Tiệm đi qua nhìn, trên bàn rõ ràng là chén cháo loãng, mi gian liền giật giật.

Lam Vong Cơ nhìn thần sắc của hắn, đưa tay kéo người vào lòng nói: “Hiện tại ngươi phải ăn kiên, ít ăn cay, cấm rượu.”

Ngụy Vô Tiệm vẽ mặt đau khổ, giống như thụ thương nói: “Ta biết ... Thế nhưng ngươi sẽ không thật sự bắt ta ăn mấy thứ này, ăn mười tháng đó chứ? Nhị ca ca, ngươi không thể đối xử với ta như vậy.”

Lam Vong Cơ nhéo nhéo thất lực của hắn nói: “Yên tâm, tất nhiên sẽ không.”

Nhận được sự hứa hẹn của y, Ngụy Vô Tiệm mới yên tâm nói: “Hàm Quang Quân, đây là do ngươi nói đó.”

Lam Vong Cơ lấy ra một đôi đũa trắng ngà voi, đặt đũa lên chằm, nói: “Ân.”

Cơm nước đều do một tay Lam Vong Cơ làm, Ngụy Vô Tiệm nhìn những món ăn đó nguyên bản mang màu sắc nhạt nhẽo không có gì khẩu vị, thế nhưng chỉ ăn vài ngụm thì liền như ăn tủy biết vị, vừa uống cháo vừa nói: “Hàm Quang Quân, ngươi quả thật quá có bản lĩnh rồi, cứ tiếp tục thêm vài ngày nữa, sau này ta sẽ không bao giờ muốn ghé tữu lâu tữu điểm nữa rồi.”

Lam Vong Cơ hỏi: “Vì sao?”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Bởi vì nếu ta tới từ lâu sẽ nhìn không được mà nghĩ, món này làm chẳng ngon bằng Lam Trạ làm, món kia khẩu vị chẳng hợp ý ta như khẩu vị Lam Trạ làm, đến cuối cùng cảm thấy chẳng có món ăn nào hơn được món người nấu, tất nhiên sẽ không muốn ăn nữa.”

Khóe miệng Lam Vong Cơ hơi hơi khê động, bất giác nâng lên, đạm thanh nói: “Không sao, sau này ta sẽ làm.”

Ngụy Vô Tiệm chờ chính là y nói mấy lời này, liền nhào lên trên người y hôn mạnh một cái, sau đó vô cùng đắc ý mà uống cháo.

Ngụy Vô Tiệm theo Lam Vong Cơ rời khỏi Cô Tô đi về phía Tây, đi tới một ngọn núi sâu gần Lương Khê, núi xanh cây rừng trùng điệp xanh mướt, mây trắng không lưu, giữa mảng rừng xanh biếc mơ hồ có lam yên tràn ngập bao phủ, rất mang phong cách tiên cảnh giống Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Ngụy Vô Tiệm ngồi ở trên Tiểu Bình Quả, Lam Vong Cơ ở bên cạnh nắm lấy sợi dây, hai người trò chuyện nhàn thoải mái được câu không, Ngụy Vô Tiệm không có hỏi Lam Vong Cơ dẫn hắn đi đâu, trong lòng chẳng hiểu tại sao, có chút chờ mong cùng kích động khó hiểu.

Lo nghĩ một hồi, chợt phía trước có một tòa tiểu trúc đập vào mắt. Ngụy Vô Tiệm hơi hơi sửng sốt, nhìn Lam Vong Cơ bên cạnh, rốt cục chính nhìn không được mà nói: “Lam Trạ, đây là nơi nào?”

Kỳ thực trong lòng hắn mơ hồ đã có đáp án, nhưng vẫn không chịu nổi được sự cấp thiết sắp tuôn ra khỏi lồng ngực, liền nhảy xuống khỏi lưng Tiểu Bình Quả, kéo tay Lam Vong Cơ, bước nhanh tới tòa tiểu trúc.

Tiểu trúc này dựa vào tòa tháp nước mà xây lên, lưu tuyến xanh biếc, dùng tháp nước làm rào, mặt sau tấm tựa vách núi liên miên, cách tường ước chừng khoảng chiều cao một thiếu niên, thoáng nhìn qua có thể thấy được vài đóa hoa màu trắng theo tường mà mọc, theo gió mà lay động.

Trước cửa tiểu trúc có một lão ông đang đứng, thâm bào, bó buộc quan, là dáng dấp cực kỳ nghiêm cẩn. Thấy Lam Vong Cơ liền thở dài rồi hành lễ, dường như đã chờ ở đây từ lâu lắm rồi, gọi: “Lam công tử.”

Lam Vong Cơ gật đầu hoàn lễ, hướng trong viện nhìn thoáng qua, nói: “Đã an bài thỏa đáng hết chưa?”

Lão ông nói: “Đều theo sự dặn dò của công tử, bố trí quét sạch thỏa đáng.”

Lam Vong Cơ nói: “Làm phiền.”

Đợi lão ông đi xa, Ngụy Vô Tiệm liền kéo qua hai vai của y bắt y nhìn thẳng mình, hai mắt bình tĩnh hỏi: “Lam Trạ, đây là nơi nào?”

Lam Vong Cơ không có trả lời, Ngụy Vô Tiệm thấy y vẫn bộ dáng vững như núi Thái Sơn, gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy dựng lên hỏi: “Người mau nói a, ở đây rốt cục là nơi nào?”

Hắn túm lấy cánh tay Lam Vong Cơ không ngừng lay động, thiếu điều nhảy nhào lên người y, liên tiếp gọi to: “Nhị ca ca.”

Lam Vong Cơ bị hắn cuốn lấy không có biện pháp, đành ôm lấy thắt lưng của hắn, thở dài nói: “Người ta, nơi quy ẩn.”

Con mắt của Ngụy Vô Tiệm sáng rực, nếu không phải hiện tại không có chút sức lực nào, hắn thật sự rất muốn ôm Lam Vong Cơ xoay vòng, hắn sợ mình nghe nhầm hỏi: “Người ta, nơi quy ẩn?”

Lam Vong Cơ nói: “Ân.”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Lam Trạ, người”

Liên đưa tay ôm lấy cổ Lam Vong Cơ, kéo mạnh gáy của y khiến mặt tiến sát gần lên, hôn mạnh một cái. Tiểu Bình Quả thở khì một cái, quay đầu sang chỗ khác, tiếp tục nhai táo trong miệng.

Ngụy Vô Tiệm thả Lam Vong Cơ ra, nhanh chóng chạy vào viện trong tiểu trúc, Lam Vong Cơ nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của hắn, nhìn vào bụng dưới của hắn nói: “Không thể đi nhanh.”

Ngụy Vô Tiệm nói: “À đúng, xấu hổ, do ta quá cao hứng.”

Đi vào cửa viện, hai bên rừng thưa như họa, hoa diệp tung bay, đi qua một đoạn sườn núi ngấn, là một đỉnh viện tương đối rộng mở. Phía trước đó là một tiểu xá thanh nhã ba gian phòng, chính thất ở giữa, hai bên là phòng trong cùng nhà bếp. Phòng trong còn có một cái cửa nhỏ, mở ra xuống hai ba bậc thang sẽ tới hậu viện. Trong viện có một ngọc lan hoa thụ cực kỳ tươi tốt, cành lá xòe ra, mùi thơm ngào ngạt, một cành đang vươn ra, tựa vào bệ cửa sổ phòng trong.

Ngụy Vô Tiệm nhìn ngọc lan hoa thụ thật lâu, sau đó quay đầu nhìn về phía Lam Vong Cơ hỏi: “Lam Trạ, căn nhà này, người xây từ khi nào?”

Lam Vong Cơ nói: “Trước đó người có hỏi ta, có nghĩ tới chuyện quy ẩn hay không, thì có ý này.”

Ngụy Vô Tiệm thật lâu không nói nên lời. Hai người họ khi đó tâm ý vẫn chưa liên thông, hắn một người âm thầm tự biên tự diễn về việc chờ hai người họ già rồi sẽ quy ẩn, xây một căn nhà thật lớn, nhưng không ngờ cả Lam Vong Cơ cũng có suy nghĩ như vậy, mà y thật sự bắt tay xây luôn rồi.

Tiểu trúc bố trí cực kỳ lịch sự tao nhã, không có chút nào vi phạm lễ nghi của tiên phủ Lam thị. Nếu có một chỗ nào đó không hợp, thì đó chính là tường vây quanh hậu viện có chút không hợp, dường như còn

muốn xây thêm ra nữa, lại không biết vì sao lại bỗng dừng ngừng lại rồi dựng tường, như cắt ngang.

Lam Vong Cơ đi lên trước, cùng Ngụy Vô Tiệp sóng vai nhìn ra cây ngọc lan hoa thụ, nói: “Vốn định thêm một khoảng thời gian nữa mới đưa người tới, vẫn chưa hoàn thành, còn phải thương xót nhiều.”

Y cầm chặt tay Ngụy Vô Tiệp nói: “Chờ ý nguyện của người, lại sai người tới kiến.”

Trầm mặc một trận, Ngụy Vô Tiệp đã hiểu được ý của Lam Vong Cơ.

Hắn nguyện ý vì Lam Vong Cơ quỳ gối cúi người, vì Lam Vong Cơ buông kiêu ngạo tự tôn, ở trước mặt Lam Vong Cơ hắn thế nào cũng không quan trọng, vì người đó là Lam Trạ.

Nhưng không có nghĩa hắn nguyện ý đem tư thái này bày ra cho người khác xem. Hắn chung quy cũng là một nam tử công thành. Trước mắt người đời, hắn chưa từng biểu hiện qua một tia nhu nhược hoặc khuất phục, một thân ngạo khí cùng ngạnh của hắn chưa từng bại bởi bất kỳ ai. Nếu muốn hắn tựa như một nữ nhân, đem thân hình qua mấy tháng nữa không giấu được ai bại lộ trước mặt người khác? Ngụy Vô Tiệp đưa tay lên ngực tự vấn, hắn quả thật làm không được.

Vốn hắn định qua mấy ngày nữa sẽ thương lượng chuyện quy ẩn với Lam Vong Cơ, lại không ngờ Lam Vong Cơ đã từ lâu vì hắn suy nghĩ xong hết tất cả. Trong lòng Ngụy Vô Tiệp nóng lên, cười lắc đầu nói: “Lam Trạ, người quả thật là ...”

Lam Vong Cơ hỏi: “Cái gì?”

Ngụy Vô Tiệp cười đến tươi sáng, nói: “Không có gì, ta rất thích ở đây.”

Lam Vong Cơ hơi hơi khom lưng, ôm chặt lấy hắn nói: “Ta cũng thích.”

4. Chương 4

Editor & Beta: Mai_kari

Lam Vong Cơ ở phòng trong hậu viện dạo qua một vòng đều không thấy Ngụy Vô Tiệp, cuối cùng trên bãi cỏ phía trước phòng cũng thấy được thân ảnh ngồi xếp bằng dưới tàng cây, không còn mái tóc đen tuyến đuôi ngựa được cột cao bằng mảnh vải đỏ giống thường ngày, lúc này hắn chỉ mặc bộ tẩm y rộng, bên ngoài khoác thêm ngoại bào trắng thuần rộng thùng thình của Lam Vong Cơ, mái tóc đen nhánh tùy ý thả, làm thành lốt đệm dưới lưng. Gió nhẹ thổi qua làm tung bay vạt áo, cánh hoa rơi đầy người, hai con thỏ trắng tuyết an tĩnh nằm bên chân hắn, cái mũi co co hít hít đang dụi sát cà cà vào nhau, thật là dễ thương làm sao.

Mặc dù Lam Vong Cơ đã thu liễm khí tức đi qua, nhưng Ngụy Vô Tiệm vẫn phát hiện được mà quay đầu lại, thấy người đang đi tới sau lưng mình, mặt mày liền cong lên thành một nụ cười rục rờ.

Lam Vong Cơ đi tới bên cạnh Ngụy Vô Tiệm rồi ngồi xuống, lấy ngón cỏ đang ngậm trong miệng hần ra, đưa tới miệng hai con thỏ, nói: “Muốn khắc cái gì?”

Trước mặt Ngụy Vô Tiệm ngay trên bãi cỏ có đặt một khối cây lim cùng một con dao khắc, hần đang khoanh hai tay trước ngực nghiêm túc suy nghĩ nên khắc cái gì, nghĩ tới có chút xuất thần, lắc đầu nói: “Chưa nghĩ ra.” Sau đó quay đầu nhìn Lam Vong Cơ, hỏi: “Nếu không khắc một con thỏ?”

Lam Vong Cơ đưa tay khoác lên vai hần nói: “Có thể.”

Ngụy Vô Tiệm nghiêng đầu dựa trên vai Lam Vong Cơ, nhặt lên cây lim cầm ở trong tay tung lên tung xuống, Lam Vong Cơ cầm tay Ngụy Vô Tiệm, tiếp nhận cây lim trong tay hần, nói: “Đừng chơi nữa, về phòng.”

Ngụy Vô Tiệm quay đầu nhìn y, cầm gác lên vai y, hỏi: “Làm gì?”

Lam Vong Cơ nói: “Uống canh.”

Trong nháy mắt con mắt Ngụy Vô Tiệm chiếu sáng, ánh mắt sáng quắc, trên mặt Lam Vong Cơ hôn một cái, nói: “Hàm quang quân, người thật là đức hạnh (*).”

Mai_kari: Ở đây Ngụy Vô Tiệm dùng từ là hiền huệ, dùng cho những phụ nữ của gia đình, hiền lành, đức hạnh ... Tóm lại ý Ngụy Vô Tiệm nói Lam Vong Cơ là một hiền thê.

Lam Vong Cơ bắt vi sở động, động tác dịu dàng đỡ hần đứng lên, lại đưa tay phủi đi những cánh hoa trên vai hần. Ngụy Vô Tiệm từ từ nhắm hai mắt dụi người vào trong lòng Lam Vong Cơ, chờ y phủi hết cánh hoa trên người mình, sau đó để mặc y vừa ôm vừa dìu mình về phòng.

Hai người họ ở nơi đào nguyên chi cảnh ẩn cư, đánh đàn tấu địch (thổi sáo), kỳ bàn thi họa, không hỏi thế sự, tự tại thanh u. Cứ vậy qua được hết bốn năm tháng, cơ thể Ngụy Vô Tiệm dần dần có biến hóa, phần bụng dưới dần dần to ra, Lam Vong Cơ càng với hần thêm ôn nhu nhân nhượng, ăn cơm phơi nắng tản bộ, đi đâu cũng được y cẩn thận ôm dìu, có đôi khi còn trực tiếp ôm lấy hần mà đi tản bộ.

Kỳ thực Ngụy Vô Tiệm cảm thấy hần hiện tại đã không còn giống như lúc mới bắt đầu cần thai, cảm thấy cả người vô lực, suy yếu vô cùng. Hiện tại hần dù không thể hàng long phục hổ trăm yêu trừ ma, nhưng hành động như gió chạy chạy trốn trốn vẫn dư sức.

Nhưng cả ngày cứ được Lam Vong Cơ cẩn thận mà sủng thế này, hần lại không nỡ nói người không cần như vậy, kỳ thực ta rất là khỏe mạnh rắc chấn, đánh với người một trận cũng không có vấn đề gì. Huống hồ hần nghĩ bị ôm lấy đi qua đi lại như vậy cũng không có không tốt, ngược lại rất là thích thú, dương

dương tự đặc.

Thấy chủ nhân rời đi, hai con thỏ lập tức chạy đuổi theo, chạy vòng quanh chân hai người họ, trèo lên chân bám vào, rất là không muốn. Lam Vong Cơ cúi đầu nhìn quả cầu trắng bám ngay chân mình, đạm thanh nói: “Trở về.”

Hai quả cầu tuyết đó chỉ có thể hạ thấp đôi tai dài, cúi đầu xuống, chạy qua chỗ khác.

Thỏ này là do hai tháng trước, Ngụy Vô Tiệp cảm thấy phiền muộn, quần lấy Lam Vong Cơ bắt y phải cùng hắn lên trần chơi rồi mua về, trong cái lồng sắt chứa đám thỏ để rao bán, Ngụy Vô Tiệp vừa nhìn liền nhắm trúng ngay hai con này. Nằm sâu trong một góc lồng, một con thì nhắm hai mắt an tĩnh nằm, một con thì cứ trên người con đó nhảy qua nhảy lại, lâu lâu còn co rúm cái mũi cọ cọ con đang nằm, rất là ằm ỉ không an phận.

Trở về phòng, trên bàn có đặt một chén canh củ sen sườn heo bốc khói, hương bay bốn phía. Lam Vong Cơ liền múc một muống, đưa lên môi thử nhiệt độ, khẳng định ôn độ đủ để ăn, mới đặt trước mặt Ngụy Vô Tiệp.

Ngụy Vô Tiệp bưng chén lên uống một ngụm, nước canh nóng hằm hập theo cổ họng tràn vào trong bao tử, toàn thân liền thấy ấm áp. Sau đó cầm lấy đĩa ngọc mà Lam Vong Cơ đưa qua, gấp một miếng thịt đưa trước miệng thổi thổi, sau đó quay đầu qua đút cho Lam Vong Cơ.

Lam Vong Cơ thấy thế liền hơi hơi nghiêng đầu, mở miệng tiếp nhận, đem môi của Ngụy Vô Tiệp hàm trụ, nhẹ mút một cái. Ngụy Vô Tiệp mới cảm thấy mỹ mãn mà gấp thêm một miếng bỏ vào trong miệng, cảm thán nói: “Hàm Quang Quân, tay nghề người thực sự là càng ngày càng tốt nha, chén canh này về mặt nào cũng chẳng hề kém sự tỷ của ta. Có thể thú được một người bằng thanh ngọc khiết, vì ta mà trường quần đương lữ tiểu, tẩy thủ tác canh thang (1), Ngụy mô thực sự là không uống phí kiếp này a ~~~”

Lam Vong Cơ nâng tay, chuẩn xác mà ở sau thắt lưng của hắn nhẹ nhàng nhéo một cái, thân thể Ngụy Vô Tiệp co rụt lại “A” kêu nhỏ một tiếng.

Lam Vong Cơ hơi hơi nhú mi: “Thú?”

Ngụy Vô Tiệp xin khoan dung: “Hảo hảo hảo, không phải thú không phải thú, giá được rồi chưa? Ta đang ăn canh, đừng nháo.”

Khóe miệng Lam Vong Cơ nhẹ nhàng giương lên, nghe lời mà buông tay ra, xoa xoa đầu của hắn, sau đó ngồi bên cạnh lật kinh thư xem.

Uống xong chén canh thứ 2, Ngụy Vô Tiệp thả chén đĩa đặt trên bàn, nhất phái thoả mãn thở phào một hơi.

Thấy hấn không uống nữa, Lam Vong Cơ liền khép lại quyển kinh thư, lấy ra khăn tay cẩn thận tỉ mỉ lau đi vết canh dính bên mép hấn, sau đó đứng dậy thu dọn chén đĩa bỏ vào trong khay, cầm bưng vào bếp. Ngụy Vô Tiện nâng tay chống má nhìn theo bóng lưng y, đáy mắt toàn là tiểu ý.

Hiện tại khẩu vị của hắn đã bị Lam Vong Cơ dưỡng tới càng lúc càng kén chọn, cả ngày nếu muốn ăn món gì cũng phải do đích thân Lam Vong Cơ làm ra mới chịu, luôn luôn bám vào người y hoặc cầm lấy tay y lắc qua lắc lại nói: “Lam Trạ, tối nay làm cá chua ngọt được không?”, “Nhị ca ca, làm sườn heo đường dấm chua ngọt cho ta đi!”, “Lam Trạ, người biết làm bánh sên trà không? Ta muốn ăn.”

Lần nào Lam Vong Cơ cũng sẽ trả lời “Ân”, “Hảo”, “Biết”, sau đó Ngụy Vô Tiện sẽ mang nét cười sáng lạn đầy mặt mà hôn lên môi y một nụm, nịnh nọt nói: “Hàm Quang Quân, người chính là thần của ta.”, “Nhị ca ca, cả đời làm trâu làm ngựa cho người,” cứ thế mà tiếp diễn.

Tối đêm, Ngụy Vô Tiện ở trong cái hồ lớn trong phòng thanh thoir bơi vài vòng, sau đó tựa ở bên chân Lam Vong Cơ đang ngồi đọc sách trên bàn trà kế bên hồ.

Cái ao này, ngày đầu tiên khi Ngụy Vô Tiện mới tới cũng không có phát hiện. Bên trong phòng ngủ có một bình phong lưu động khá lớn, chặn ngang hành lang thông tới gian này, che khuất hoàn toàn. Hắn không có phát hiện, Lam Vong Cơ cũng không nói, đến tận tối tới giờ tắm rửa, thì Ngụy Vô Tiện mới biết được thì ra trong phòng còn có dục phòng, lại còn là động thiên (2)

[illegible]

Hắn cười xong xoay người vươn ngón trỏ, ở ngay lồng ngực của Lam Vong Cơ chọt chọt mấy cái, tẩm tẩm nói: “Lam Tram, cái tiểu tâm tư này của người thật là.”

Hai người bạn họ lúc trước nếu muốn cùng tắm chung, dục thùng phổ thông vốn đã không thể chứa nổi hai nam tử thành niên, càng không thể chịu nổi việc hai người họ ở bên trong tùy ý làm bậy, vì vậy đến cuối cùng đều là Lam Vong Cơ một chưởng đánh nát một thùng, sau đó phải lần lượt thay phiên nhau tắm. Xem ra hôm nay, vấn đề dường như đã được giải quyết.

Bất quá trong khoảng thời gian này, hai người vẫn không cách nào triển miên hí thủy (ak làm trong nước) như trước được nữa. Từ lúc Ngụy Vô Tiện té xỉu, chuyện ban đêm của hai người họ cũng bị lược bớt. Hồi mới đầu nếu không kiểm chế được mà có dục vọng, Lam Vong Cơ còn có thể mặc hần dùng miệng giúp mình dập lửa, nhưng sau đó từ khi thân thể Ngụy Vô Tiện có sự biến hóa, thì y càng thêm luyến tiếc, thà rằng bản thân vận công khắc chế, chứ tuyệt không để Ngụy Vô Tiện làm vậy cho mình nữa.

Nguy Vô Tiễn không lay chuyển được y, lại sợ y khó chịu, nên chỉ đành phải thành thật thu lãng tính (tính buông thả ham chơc gheo), không dám trêu chọc y nữa.

Nhưng lúc này, Lam Vong Cơ ngồi xếp bằng bên cạnh hồ đọc sách, tư thế đoan chính, không nhiễm bụi trần. Vốn là một khuôn mặt thập phần diết lệ (lạnh lùng), giữa hơi nước mông lung, cả người phảng phất đặt mình trong vãn cảnh tiên huyền, tuần mỹ tới gần như không thực. Thấy Ngụy Vô Tiện tâm trí thần đăng, nâng tay lên gãi cằm Lam Vong Cơ, một lát sau cảm giác tay có chút mỗi, nên thả xuống đặt lên đùi Lam Vong Cơ, sau đó ở bên trong đùi của y không ngừng vuốt ve, từ đầu gối mò tới bắp đùi trong.

Sắp tới gần nơi nguy hiểm, Lam Vong Cơ lập tức cầm lấy cái tay không an phận của hắn, trầm giọng cảnh cáo: “Ngụy Anh!”

Lam Vong Cơ nâng cằm hắn lên, kéo mặt hắn qua, hôn lên. Bàn tay ấm áp ở phần bụng lớn của Ngụy Vô Tiện từng chút từng chút mà vuốt ve, sau đó ôm lấy hắn mà hôn hạo một trận, đến tận khi Ngụy Vô Tiện mơ hồ tới cái cổ cũng bắt đầu thấy mỗi, ở trong lòng Lam Vong Cơ nhẹ nhàng đẩy đi một chút, mới được thả ra.

Ngụy Vô Tiện hí mắt nằm trên người Lam Vong Cơ, thấp giọng nói: “Lam Trạ, người gọi ta thêm lần nữa đi.”

Lam Vong Cơ không nói tiếng nào, từ trong cơ thể của hắn rút ra, đứng dậy ôm lấy hắn quay về dục thất. Ngụy Vô Tiện ôm lấy cổ của Lam Vong Cơ không buông tha mà nói: “Nhị ca ca, xin người thương xót, gọi ta thêm lần nữa đi.”

Lam Vong Cơ gọi: “Ngụy Anh!”

Ngụy Vô Tiện nói: “Người biết rõ không phải cái này! Hàm Quang Quân, người lại giả vờ nghe không hiểu.”

Lam Vong Cơ mặt không đổi sắc, cúi người thả hắn vào trong hồ, đang muốn đưa tay vuốt ve tẩy rửa cho hắn, thì Ngụy Vô Tiện vững vàng ôm chặt trong vòng tay, mang tư thế người mà không gọi là ta sẽ không buông.

Trầm mặc một chốc, Lam Vong Cơ cúi đầu hung hăng lấp miệng của hắn lại, dùng một khí thế hùng hồn công thành cướp đoạt, hôn tới mãnh liệt khiến người đầu vầng mắt hoa, cả người như nhũn ra, không thể khóa được y nữa, sau đó y nhẹ nhàng kéo hai tay của Ngụy Vô Tiện ra, lặng yên thối thân.

Ngụy Vô Tiện phải mất hồi lâu mới lấy lại được thần trí, có chút ghen hờn nhìn trần trời, nghĩ thầm, Lam Trạ hiện tại đã lợi hại tới mức này luôn rồi. Toàn bộ những trêu chọc mà ta dành cho y trước đây, giờ y toàn bộ trả đủ.

Chốc lát sau, nhìn Lam Vong Cơ đã y phục chỉnh tề vô cùng quy phạm, trầm nghĩ, hay cho người Lam Trạ, ta không tin ta không trị được người.

Đêm khuya, Lam Vong Cơ tắt đèn, leo lên giường ôm người vào trong lòng, đang muốn dỗ hấn ngủ. Ngụy Vô Tiệp giãy ra khỏi vòng tay của y, ngồi dậy, nhào lên người y khóc lóc kêu la om sòm, sau đó nghiêm mặt nói: “Hàm Quang Quân, người gọi một lần đi, sau này ta không bắt người gọi ta ca ca nữa, chịu không, người gọi một lần đi.”

Lam Vong Cơ động tác dịu dàng ôm lấy thắt lưng hấn, không cho hấn ở trên người mình cọ qua cọ lại lộn xộn nữa, nói: “Cẩn thận thân thể.”

Ngụy Vô Tiệp làm ra nét mặt khóc không ra nước mắt gọi to: “Nhị ca ca!”

Lam Vong Cơ thực sự bị hấn cuốn lấy tới chịu không nổi, nói: “Lần sau sẽ gọi!”

Ngụy Vô Tiệp hỏi: “Lần sau là lúc nào?”

Lam Vong Cơ ở ngay móng của hấn không nặng không nhẹ vỗ một cái, rõ ràng cảm giác được người trong lòng mình run lên, đáy mắt ẩn chứa tiểu ý không thể kiềm được.

Ngụy Vô Tiệp giống như thập phần thụ thương, ủy khuất nói: “Người còn cười! Người đánh ta xong người còn cười! Uống cho ta ngay cả nhi tử cũng sinh cho người, người cư nhiên lại đối với ta như vậy, nam nhân lãnh khốc vô tình!”

Lam Vong Cơ thở dài, rất là bất đắc dĩ cầm tay hấn, thấp giọng gọi: “Tiệp Tiệp!”

Ngụy Vô Tiệp rốt cục ở trong lòng y an tĩnh lại, nhìn y thần sắc như thường, đưa tay sờ sờ mặt của y, quả nhiên nóng hổi.

Ngụy Vô Tiệp hài lòng đến tột đỉnh, mặc dù thật sự rất muốn nghe y gọi lại thêm một lần nữa, nhưng cũng biết cái miệng này của y muốn mở ra gian nan không gì sánh được, nên đành phải tạm thời từ bỏ, thâm nghĩ, không có việc gì, chúng ta còn nhiều thời gian.**HẾT CHƯƠNG 04**

(1) Câu này nguyên gốc là “ , ”

“Tự thử trường quần đương lưu tiểu, vi quân tẩy thủ tổ canh thang”

Dịch nghĩa: Từ nay về sau thấy y phục phiêu lượng cũng chỉ xem như đồng đất than mà cười cho qua. Nguyên ý vì người mà tự mình xuống bếp làm canh cơm.

Dịch ý: Đây là hình dung dành cho hành vi của nữ nhân nguyên ý vì đấng lang quân của mình mà từ bỏ cuộc sống vinh hoa phú quý, vì ái tình mà bất chấp hết thảy.

5. Chương 5

Editor & Beta: Mai_kari

Tác giả: Đừng hỏi ta quá trình thế nào! Ta không biết, ta không biết, ta thật sự không biết! Các người có thể đi hỏi trực tiếp Vong Cơ.

Tiểu Lam công tử login, các người đoán xem, tên gọi sẽ là gì?

Tiếng sáo du dương an ninh, tựa như phi điều xoay quanh trong biệt viện. Ngụy Vô Tiệp lười nhác dựa người vào bệ cửa sổ ngay mái hiên gỗ thối sáo, huyền y hắc giày, tóc dài được buộc cao, dây cột tóc đỏ tươi phần đuôi được thả dài ngay trước ngực, theo gió nhẹ nhàng đong đưa.

Cây ngọc lan ngoài cửa sổ từng nụ hoa đang chờ nở, từng chấm nhỏ đầy ngọn cây, nghĩ tới đầu xuân năm sau sẽ nở rộ, sẽ là mãn thụ trắng noãn, trong suốt như tuyết, mùi thơm ngào ngạt thấm tận tim gan.

Thất lưng ưu nhã, thân hình thon thả, thanh dật trong sáng. Nếu là một người qua đường đi ngang qua, sẽ còn nói tiểu công tử phong lưu tài tử nhà ai, không chừng còn có biết bao cô nương chỉ cần liếc mắt liền lâm cả đời.

Lúc Lam Vong Cơ đẩy cửa vào, thì xác nhận trong nháy mắt cũng có chút sững sốt, nhưng lập tức chau mày lại. Mặc dù không phải tháng chạp ngày đông giá rét sương hàn lộ, nhưng gió lạnh ngoài phòng cũng vẫn lạnh thấu xương như trước, người này thân thể vừa mới khỏe lại đủ để xuống giường đi lại, sao lại không biết trân quý thân thể này.

Có thể thấy được hần thối sáo quả thực rất vui vẻ, cũng không muốn cắt ngang hứng thú của hần, chỉ đành đặt cái khay trong tay lên bàn, xoay người đóng cửa, sau đó liền đi tới bên cạnh hần, yên lặng nghe.

Thối xong một khúc nhạc, Ngụy Vô Tiệp nhìn Lam Vong Cơ nháy nháy mắt, hỏi: “Thế nào, có dễ nghe không?”

Lam Vong Cơ chậm rãi gật đầu, nói: “Xuống nào!”

Ngụy Vô Tiệp vẻ mặt đau khổ nói: “Ta đau, không cử động được!”

Hần bị Lam Vong Cơ bắt nằm trên giường thành thật suốt hai ngày, đã sớm sinh long hoạt hổ, đây rõ ràng là chơi xấu.

Lam Vong Cơ nhìn hẩn một chút, tiến lên một tay ôm vai hẩn, một tay đặt dưới gối, nhẹ nhàng ôm lấy hẩn rồi khỏi bệ cửa sổ, thả xuống giường, sau đó xoay người đem cửa sổ đóng thật nghiêm kín.

Ngụy Vô Tiệp vừa được đặt ngồi xuống, liền quay đầu nhìn cục nhỏ nhỏ đang được khóa trong tâ lót ngay đầu giường. Tiếng sáo đã đỗ cho bé ngủ tới say giấc, cái miệng hơi hơi giương, chảy nước, hơi thở rất nhẹ rất nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say đầy thịt, trắng nõn. Tay của Ngụy Vô Tiệp chống má, nghiêng đầu tiểu ý dịu dàng mà nhìn, trong lòng đầy ảm áp, thích tới không chịu nổi. Muốn đưa tay chọc chọc khuôn mặt mềm mại kia, lại sợ chọc bé thức giấc sẽ quấy khóc, nên đầu ngón tay tựa như chuồn chuồn lướt nước trên da mặt bé chọc một cái, sau đó nhanh thu hồi lại, nhưng lại nghĩ thấy thích thú, lại không an phận mà vươn tay ra muốn chạm tiếp.

Lam Vong Cơ sau khi khóa chốt xong cửa sổ liền đi tới, ngồi ở một bên nhìn Ngụy Vô Tiệp, đáy mắt tràn đầy tiểu ý, một mảnh nhu hòa. Một lát sau, chòm người tới, vô thanh vô tức kéo hẩn lại gần, đặt lên đùi của mình, đậm thanh: “Để cho nó ngủ.”

Chọc không được khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn kia, thì khuôn mặt tuấn mỹ của đứa lớn tự nhiên không thể buông tha. Ngụy Vô Tiệp ngồi ở trên đùi y, tay không hề thành thật mà xoa xoa khuôn mặt y.

Lam Vong Cơ cầm tay hẩn, cảm nhận được độ lạnh trên người hẩn, tinh tế vuốt ve ngón tay khớp xương rõ ràng, thấp giọng nói: “Sao tay lại lạnh như thế?”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Chẳng phải mới nãy ngồi ở bệ cửa sổ thổi sáo sao, có thể bị dính chút gió, người giúp ta làm ấm.”

Không chỉ nắm tay cả lòng bàn tay hẩn, mà cánh tay đang ôm lấy hẩn cũng yên lặng thu lực, đem Ngụy Vô Tiệp ôm càng chặt.

Lam Vong Cơ nói: “Lần sau đừng mặc ít như thế, trúng gió.”

Ngụy Vô Tiệp bĩu môi, nói: “Đóng áo choàng đó vừa chặt vừa nặng, mặc ...”

Còn chưa nói xong, hẩn liền thấy chân mày của Lam Vong Cơ nhíu lại, lộ sự tức giận, liền vội vã sửa lại: “Hảo hảo hảo hảo, ta sai rồi, lần sau ta nhất định mặc, ta nghe lời người được chưa?”

Lam Vong Cơ bất đắc dĩ thở dài, định mở miệng nhưng Ngụy Vô Tiệp đã lập tức chặn lại: “Ai nha nha, ta đã biết, chưa khỏi hẩn, không thể thụ hàn, không thể mệt nhọc, không thể gì gì gì có đúng hay không? Người nói cũng hơn trăm lần rồi.”

Lam Vong Cơ nâng người Ngụy Vô Tiệp lên, để hai chân của hẩn vòng quanh thắt lưng mình, cảm giác như quỳ gối trước người mình. Hai tay ôm lấy thắt lưng của hẩn kéo sát vào người mình, cảm để sát ngay ngực Ngụy Vô Tiệp, ngửa đầu nhìn hẩn, hỏi: “Phiền rồi?”

Hai tay Ngụy Vô Tiệm ôm lấy mặt Lam Vong Cơ, cúi đầu như lấy lòng mà ở giữa lông mày và lông mi y hôn loạn trác một trận, cười nói: “Không phải phiền, Nhị ca ca của ta tốt như vậy, ta thích còn không hết, người dù nói tiếp thêm một trăm lần ta cũng không thấy phiền.”

Bỗng nhiên, Ngụy Vô Tiệm nhớ tới cái gì đó hỏi: “Đúng rồi, Lam Trạ, người đặt tên cho nó chưa?”

Lam Vong Cơ dừng một chút, hỏi: “Người muốn gọi là gì?”

Ngụy Vô Tiệm hai tay đặt lên vai Lam Vong Cơ, ngón tay ở phía sau y từng chút quần quanh mặt ngọc, dường như nghĩ tới cái gì, không có hảo ý cười nói: “Gọi Lam Thiên thế nào?”

“ ... ”

Ngụy Vô Tiệm tự biên tự diễn nói: “Sau này nếu nó hỏi tại sao lại có tên đó, người sẽ nói với nó bởi ngày mỗi ngày chính là mỗi ngày (thiên thiên tự thị thiên thiên), nếu nó hỏi ý nghĩa, người sẽ giải thích cho nó là, bởi vì muốn kích lệ quyết chí tự cường của nó, phải biết quý trọng thời gian, chớ để hoang phí niên tuế, cần phải lợi dụng từng ngày trong cuộc đời.”

Lam Vong Cơ nhú mày hỏi: “Người khẳng định muốn gọi tên này?”

Ngụy Vô Tiệm vội vàng nói: “Không được không được, ta thuận miệng nói bấy đó. Hàm Quang Quân, người thành thật nói cho ta biết, người chắc chắn đã sớm nghĩ ra được rồi, phải không, nói mau, đến tột cùng người muốn đặt tên gì?”

Lam Vong Cơ nhẹ nhàng ôm hân rời khỏi người mình, đứng lên, đi tới bên án thư, lấy xuống một cây bút lông, chấm mực nước, ở ngay trang giấy giấy Tuyên Thành mở rộng kia tựa như mây bay nước chảy lưu loát sinh động viết xuống mấy chữ.

Ngụy Vô Tiệm tiến lên cùng y sóng vai, cúi đầu nhìn chữ.

Chữ mà Lam Vong Cơ viết ra vô cùng đẹp, khung xương tu nhã, mạnh mẽ hữu lực, liễu cốt nhan cân, thập phần thưởng thức.

Chỉ thấy trên trang giấy hạ xuống mấy đại tự phiêu dật phong thần — Danh Húc, tự Dữ Mộ. (*)

(*: Húc () nghĩa là âm áp / Dữ Mộ () nghĩa là cùng với ánh hoàng hôn)

Danh Húc, tự Dữ Mộ. (*: Lam Húc nghĩa là bầu trời âm áp)

Ngụy Vô Tiệm không tiếng động thì thầm thưởng thức một phen, nói: “Một là xích mạo, một là ôn nhuận.

Nhìn hai tay chột rỗng tuếch, Lam Vong Cơ yên lặng đứng một hồi, diện vô biểu tình, trong ấn tượng thì đây chính là lần đầu tiên Ngụy Vô Tiện giãy ra khỏi lòng y.

Ngụy Vô Tiện ôm lấy cái cục tròn tròn nhỏ nhỏ kia, thế nhưng cảm giác ôm sao cũng không thuận lợi, thay đổi vài tư thế, cuối cùng thẳng thẩn khiêng lên vai, để bé ngay chỗ xương quai xanh của mình, sau đó nghe thẳng nhóc con khóc càng lúc càng lớn, tới khàn cả giọng.

Lam Vong Cơ không nói gì mà nhìn một hồi, thở dài, đi tới tiếp nhận hài tử trong tay hắn, tựa như ôm lấy thỏ mà đặt vào trong ngực, nhẹ nhẹ vỗ lưng bé. Cũng không biết là cuối cùng được ôm thoải mái, hay vì mùi đàn hương thanh nhã trên người Lam Vong Cơ dễ ngủ, tiểu tử kia dần dần an tĩnh, dần dần chuyển sang tiếng nức nở, khóc cũng nhỏ giọng nghe nhu thuận hơn.

Ngụy Vô Tiện không thể tin được mà nhìn Lam Vong Cơ dễ dàng thu phục nhóc con kia tới thế, lại nhìn thứ trong lòng y, thương cảm nói: “Người khác thích người không thích ta cũng được đi, nhưng thẳng nhãi con này tốt xấu gì cũng do chính ta sinh ra, sao nó cũng thích người không thích ta, ta không phục!”

Lam Vong Cơ nhìn bộ dạng ủy khuất của hắn, cúi đầu ở ngay môi hắn hôn nhẹ một cái, ôn nhu nói: “Người có ta thích là được rồi.”

Tim đập mãnh liệt, tựa như nổi trống mà cuộn trào mãnh liệt. Ngụy Vô Tiện cảm giác như mình được đặt ở trong tầng mây, phiêu phiêu dục tiên. Đợi tới khi phục hồi tinh thần, Lam Vong Cơ đã ngồi ở trước bàn, đem cái khay hồi nãy bưng vào trong phòng kéo lại chỗ gần mình, lấy ra một cái chén chứa dịch thể màu trắng, là sữa mẹ.

Thứ này, Ngụy Vô Tiện tất nhiên là không có, Lam Vong Cơ liền tìm bỏ một chút tiền, cử người mỗi ngày tới thôn xóm gần nhất tìm về sữa mẹ mới nhất. Hai người họ vốn không định thuê nữ mẫu tới chăm hài tử, Lam Vong Cơ xưa nay thích an tĩnh, không quen có người lạ trong nhà. Mà lúc này ngay khi Ngụy Vô Tiện giãy ra khỏi lòng y, trong nháy mắt, y chợt nghĩ, chuyện thuê nữ mẫu tới chăm hài tử, chắc cũng có thể cân nhắc.

Ngụy Vô Tiện ngượng ngùng đi tới, ngồi bên cạnh Lam Vong Cơ, cảm thán nói: “Hàm Quang Quân, ta thật không biết trình độ nói mấy câu ân ái của người lợi hại tới mức độ này, người quả là một nam nhân đáng sợ.”

Lam Vong Cơ nhẹ nhàng hạ mi mắt, mặt không đổi sắc liếc nhìn cái chén trên bàn, nói với Ngụy Vô Tiện: “Người tới uy!”

Ngụy Vô Tiện cầm lấy cái chén, múc một cái muỗng nhỏ, đang muốn đưa, nhưng chợt thấy tiểu tử kia trong lòng Lam Vong Cơ giật giật, gắt gao nắm vạt áo Lam Vong Cơ, mặt vùi vào trong ngực Lam Vong Cơ, hé miệng ra, cách một lớp y phục ngay ngực y không ngừng ngậm ngậm, dường như đang tìm gì đó.

“ ... ”

Lam Vong Cơ Từ trước đến nay phong độ phiêu phiêu, quy phạm đoan chính, giờ lại cứng người nhìn đứa nhỏ mới sinh trong lòng mình đang theo bản năng trời sinh mà phản ứng tìm kiếm nguồn sữa mẹ, tất nhiên khó tránh được chân tay luống cuống. Lại giương mắt lên nhìn, Ngụy Vô Tiệן ở bên cạnh nghen cười đến mức chết đi sống lại, cả người run rẩy, chén đều sắp cầm không vững. Y bất đắc dĩ thở dài nói: “Muốn cười thì cười đi, đừng để nghen.”

“Ha ha!”

Nhưng thật ra tiếng cười rất khăng khái, Lam Vong Cơ vươn một tay đặt sau thắt lưng của hắn, để ngừa hắn vì cười quá mức mà té ngã.

Khó khăn lắm mới dừng được tiếng cười, Ngụy Vô Tiệן run rẩy đôi vai một chút mới nói: “Lam Trạm, người thật không thấy được biểu tình lúc này của người, đặc biệt y như lúc khi người còn nhỏ bị ta khi dễ, vừa sợ vừa ngốc, ôi chao, đã lâu lắm rồi ta không thấy được nó, hahahaha, thích chết ta đi được!”

Nghe hắn nói về chuyện cũ, Lam Vong Cơ cũng không tự chủ được mà mỉm cười, ánh mắt ôn nhu như nước. Ở trên lưng hắn nhéo nhéo, nói: “Cười đủ rồi chưa?”

Độ cung khoe miệng Ngụy Vô Tiệן không hề giảm nói: “Được rồi được rồi, nào nào, A Húc, đừng nhìn nương người hoài như vậy, nhìn đa đa này.”

Lam Vong Cơ: “...”

Một lần nữa đưa muống sữa tới trước mặt Lam Dữ Mộ, dường như bé ngửi được mùi sữa mà mình tha thiết ước mơ, lập tức quay đầu lại. Ngụy Vô Tiệן đưa muống nhỏ đầy sữa cẩn thận đút vào miệng của bé.

Uy hơn nửa canh giờ, tiểu tử kia rốt cục ăn no, vẻ mặt thỏa mãn vui trong lòng Lam Vong Cơ chớp con mắt, nhìn hai người trước mắt mình, vươn tay, trong miệng bì bõm nha nha.

Cặp mắt kia, màu mắt cực thiện, nhạt như ngọc lưu ly, cực kỳ giống Lam Vong Cơ. Lúc vừa sinh bé ra, vừa nhìn thấy đôi mắt này, Ngụy Vô Tiệן liền nở nụ cười thỏa mãn, hài lòng tới hận không thể lăn vài vòng trên mặt đất.

Ngụy Vô Tiệן nắm lấy hai cánh tay đang quơ quơ trên không trung, từ ngón tay tới tay cánh tay tất cả đều là thịt non mềm, cười nói: “Ngoan, gọi đa đa.”

Lam Vong Cơ nói: “Nó còn chưa biết nói.”

Ngụy Vô Tiệן nói: “Vậy chẳng phải nên luyện tập trước một chút hay sao, ta phải để nó khi vừa mở miệng gọi thì người nó gọi đầu tiên phải là ta.”

Lam Dữ Mộ sau khi biết nói quả thật tiếng gọi đầu tiên là dành cho hấn, tay nhỏ bé đầy thịt cầm lấy mái tóc dài của hấn, mơ hồ không rõ kêu một tiếng: “A Nương!”

Chuyện này khiến cho Ngụy Vô Tiệp phải đắm ngực giậm chân một đoạn thời gian dài, đến tận khi Lam Dữ Mộ sắp được hai tuổi, Ngụy Vô Tiệp liền một lần hung ác, trừng mắt nói: “Nếu con còn dám gọi ta là nương, ta liền đem con nhốt trong trù phòng, bắt con mỗi ngày uống gạo nếp màu hồng, con tin hay không?”

Lam Dữ Mộ vừa nghe, nhất thời hai mắt đỏ bừng, giọt nước mắt to như hạt đậu như sắp rơi xuống, quay đầu nhìn Lam Vong Cơ đưa ánh mắt cầu cứu, nhưng Lam Vong Cơ lại như không thấy, ôm lấy thắt lưng Ngụy Vô Tiệp, vô tư đọc sách.

Sau đó bé sợ hãi nhỏ giọng kêu: “Đa đa.”

Đó là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Chỉ chốc lát sau, tiểu tử đã ăn no kia liền cảm thấy mỹ mãn mà bắt đầu ngủ tiếp. Lam Vong Cơ đứng lên, nhưng lại không đặt Lam Dữ Mộ lại giường, mà đặt bé nằm trong cái nôi gỗ bên cạnh.

Quay đầu nhìn Ngụy Vô Tiệp một chốc, thấy hấn vẫn ngồi ở trước bàn, chống má nhìn mình, tiểu ý sáng lạn.

Sau khi tự châm cho mình ba chén trà lạnh, bình phục trở lại, Lam Vong Cơ hỏi: “Sao lại có cấm thuật này?”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Thế gian to lớn, vô kỳ bất hữu, nói không nhưng lại có đó thôi.”

Lam Vong Cơ ngồi xuống bên giường, giúp hấn chỉnh lý lại phần áo hở rộng. “Có cũng đừng nên luyện.”
dừng một chút nói. “Không cho phép luyện.”

Ngụy Vô Tiệp khẽ cười một tiếng, nói: “Hảo hảo hảo, không luyện không luyện, người là phu quân, ta đều nghe người.”

Lam Vong Cơ chồm người tới, ở trên trán hấn nhẹ nhàng hôn, dịu dàng nói: “Có người là tốt rồi, còn lại ta không cưỡng cầu.”

Tác giả:

“Chấp thủ đồng uy khứ, độc dữ nhất nhân mộ

Dữ nhĩ triêu mộ tương đối, trì mộ tương tùy”

Đây chính là hai câu hai người họ nói với nhau.

6. Chương 6

Editor & Beta: Mai_kari

Lúc Lam Vong Cơ trở về thì thấy Ngụy Vô Tiệp đang ngồi trên thân cây trước tiền đình, vạt áo màu đen tứ tán thả xuống, một chân thả xuống dưới nhẹ nhàng lắc lư, nhìn qua rất là thích ý. Lam Dữ Mộ đang nằm trong lòng hần lẩn qua lẩn lại, con người lưu ly cứ nhìn chăm chăm đóa hoa trắng đang nở rộ ở ngay trên đầu của Ngụy Vô Tiệp, con mắt của tiểu hài nhi vừa sáng lại vừa tròn, sáng trong, tràn ngập khát vọng.

Ngụy Vô Tiệp thấy bé muốn đóa hoa đó, liền một tay vững vàng ôm chặt lấy bé vào lòng, một tay ngắt đóa hoa đưa trước mặt bé, đưa qua đưa lại, nói: “Muốn không?”

Lam Dữ Mộ đưa tay muốn lấy, Ngụy Vô Tiệp lại thu hồi tay lại nói: “Gọi đa đa.”

Lam Dữ Mộ không mở miệng, ở trong lòng ngực của Ngụy Vô Tiệp bò ngược lại, vươn tay ra muốn lấy đóa hoa trong tay hần.

Nhưng Ngụy Vô Tiệp vốn đang cảm thấy buồn chán nên muốn chọc ghẹo đứa nhỏ, một tay ôm Lam Dữ Mộ, một tay cầm đóa hoa đưa qua đưa lại, bé vươn tay sắp chạm tới thì hần đưa qua lệch khỏi tay bé, khiến bé nhìn được nhưng không lấy được, nói: “Không gọi đa đa, ta sẽ không đưa cho con.”

Nghe vậy, khóe miệng của bé nâng lên, chớp mũi ửng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhỏ phùng má, đôi mắt hạ xuống, đôi lông mi dài chớp chớp, thương cảm hề hề, ủy khuất cực kỳ.

Ngụy Vô Tiệp không chống đỡ được cái biểu tình, tức thì liền mềm lòng, vội vàng nói: “Được rồi được rồi, ta đưa cho con là được chứ gì, đừng khóc a.”

Dứt lời, sợ bé khóc thật, liền nhanh chóng đưa hoa tới trước mắt bé.

Cũng thật kỳ lạ, Lam Dữ Mộ vừa mới cầm lấy được đóa hoa, nước mắt cũng lập tức biến mất, chớp mũi cũng không còn đỏ, làm như chưa từng phát sinh qua chuyện gì, khiến Ngụy Vô Tiệp không khỏi có chút hoài nghi thẳng nhai này có phải là đang cố ý hay không.

Lam Dữ Mộ cầm lấy đóa hoa chơi một hồi, đặt bên cạnh tóc mai của Ngụy Vô Tiệp, nói: “A Nương, đẹp.”

Ngụy Vô Tiệp đưa tay nắm nắm khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhỏ của bé, vừa chà vừa xoa, vừa nắn vừa nhéo, nói: “Nói bao nhiêu lần rồi, ta chính là đa đa, không phải là a nương. Sao cái tính của con lại y chang phụ thân con vậy hả, chỉ thích nghe thứ mà mình muốn nghe thôi hả?”

Nhưng Lam Dữ Mộ lại rất ngoan ngoãn không gì sánh được để mặt hấn xoa nắn mặt mình, cũng chẳng hề nháo, chỉ là ngoài miệng vẫn không hề đổi cách gọi: “A Nương!”

Ngụy Vô Tiệp đang muốn phát tác, nhưng vừa thấy Lam Vong Cơ đi tới, bạch y trắng tuyết, tay áo như mây, không tự giác mà ánh mắt sáng ngời, cười gọi y: “Lam Trạ!”

Sau đó ôm lấy Lam Dữ Mộ lên xoay người về phía y, khiến cho mặt bé đối diện với hướng Lam Vong Cơ đang đi tới, nói: “A Húc, mau nhìn, đó là ai?”

Lam Dữ Mộ chớp con mắt ngọc lưu ly, kêu lên: “Phụ thân!”

Lam Vong Cơ ngửa đầu, khuôn mặt cực kỳ chăm chú nhìn một lớn một nhỏ trên ngọn cây, chậm rãi đi tới dưới tàng cây, vươn hai tay ra.

Ngụy Vô Tiệp nhìn y, nhoẻn miệng cười, cúi đầu nói với Lam Dữ Mộ ở trong lòng mình: “A Húc, đa đa cùng con chơi một trò chơi thích không?”

Lam Dữ Mộ vừa nghe được chơi trò chơi, mặt liền hiện vẻ kinh hỉ, nhanh chóng gật đầu.

Ngụy Vô Tiệp cười ôm chặt lấy bé, một tay che lấy đôi mắt bé, cơ thể nghiêng qua một bên, rơi xuống phía dưới.

Sớm đoán được hấn sẽ làm như vậy, Lam Vong Cơ lập tức nhảy người lên, cơ thể của Ngụy Vô Tiệp vừa rời khỏi ngọn cây, ở ngay giữa không trung được ôm vào trong lòng một người, sau đó được người đó vững vàng đỡ xuống đất.

Thấy y ôm mình cực kỳ bình ổn, nhưng đứng vững rồi vẫn không có ý buông tay ra, Ngụy Vô Tiệp một tay ôm lấy Lam Dữ Mộ, một tay nâng cằm của Lam Vong Cơ lên, nói: “Thả ta xuống.”

Lam Vong Cơ nói: “Không thả.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Người mỗi ngày đều ôm ta như vậy ôm còn không đủ sao?”

Nhìn khuôn mặt tràn đầy tiểu ý dịu dàng, Lam Vong Cơ không chỉ không buông tay, mà còn ôm chặt lấy

hắn vào lòng hơn, ôm càng vững vàng, nói: “Ân.”

Ngụy Vô Tiệm tiểu ý càng sâu, nói: “Người thật là, A Húc còn đang ở đây nè. Hàm Quang Quân tể nguyệt thanh phong a, không sợ sẽ đem con người phá hỏng sao?”

Lam Dữ Mộ vốn rất thành thật che con mắt mình, giống như cái gì cũng không biết mà nằm trong lòng Ngụy Vô Tiệm không hề lên tiếng, vừa nghe tới tên của mình, liền cầm lấy đóa hoa trắng trong tay đưa lên trước mặt Lam Vong Cơ nói: “Phụ thân, mang cho A Nương, đẹp!”

Lam Vong Cơ cúi đầu nhìn bé, ôn nhu nói: “Ân, đẹp.”

Ngụy Vô Tiệm nhẹ nhàng vỗ một chưởng lên đầu của Lam Dữ Mộ, cầm lấy đóa hoa trong tay bé, nói: “Tiểu tử này, cố ý có phải hay không hả, nói bao nhiêu lần, ta là đa đa.”

Lúc này phó nhân từ trong phòng đi ra, thấy Lam Vong Cơ đang ôm Ngụy Vô Tiệm đi vào liền ngẩng người, lập tức im miệng, tiểu ý nhẹ nhàng nâng lên, cung khiêm trên mặt đất làm lễ, nhìn như không thấy gì hết, từ trong lòng Ngụy Vô Tiệm tiếp nhận Lam Dữ Mộ, ôm bé quay về phòng.

Ngụy Vô Tiệm từ trong khủy tay của Lam Vong Cơ nhảy xuống, một tay đem y đề lên trên trụ nhà, vậy Lam Vong Cơ ở giữa mình và trụ.

Cầm đóa hoa trắng trong tay quơ qua quơ lại, nhìn vào mắt Lam Vong Cơ, đem đóa hoa cài vào bên tai của y, sau đó theo bên tai sờ qua gương mặt y, nâng cằm của y lên, thỏa mãn mà thưởng thức một hồi, cười tới tà mị, thấp giọng nói: “Hảo cho một Hàm Quang Quân bằng thanh ngọc khiết, bộ dáng này của người, mới đúng là người còn đẹp hơn hoa đó nha, quả thật rất đẹp.”

Lam Vong Cơ đã vốn tập thành quen với thái độ này của hắn, phối hợp mà theo tay của hắn nâng mặt lên, mặt không đổi sắc nói: “Người muốn thế nào?”

Ngụy Vô Tiệm thấy y đưa ra bộ dáng nghe lời mặc cho người bài bố, tâm tình muốn chọc ghẹo càng nổi lên. Tay đang nâng cằm y dần sờ xuống dưới, ngón tay thon dài trắng nõn từng chút từng chút lướt qua hầu kết của y, thấy hầu kết của y nhẹ nhàng nuốt hai lần, nhẹ giọng cười nói: “Người đoán xem, ta đang muốn gì?”

Hai người đứng quá sát nhau, đôi môi của Ngụy Vô Tiệm dán lên trên môi Lam Vong Cơ, như có như không mà nhẹ nhàng dụ dụ, chạm nhẹ một cái liền lập tức rời đi, chậm chạp không chịu thẳng thắn tiến lên. Cứ vậy mà trêu chọc được một chốc, con mắt lưu ly của Lam Vong Cơ liền chớp động, lông mi run rẩy, hơi hơi đưa tay ra, tựa như rất cực chịu không nổi nữa, muốn chủ động hôn hắn. Nhưng Ngụy Vô Tiệm lại ngẩng đầu lên, cách xa khỏi môi y.

Hắn nhu mi nói: “Gọi ta.”

“...”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Ngoan, gọi ta một tiếng đi, kêu xong ta sẽ cho người ôm ta, muốn ôm thế nào cũng được.”

Lam Vong Cơ nói: “Gọi người cái gì?”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Người biết mà.”

Lam Vong Cơ nhìn hắn chốc lát, nắm lấy hai tay Ngụy Vô Tiệm, mạnh mẽ trở mình, đem Ngụy Vô Tiệm đặt lên thân trụ, hung hăng hôn lên. Hoa đang cài bên tai bởi vì động tác kiệt liệt nên đã rơi xuống mặt đất.

Ngụy Vô Tiệm “ngô” một tiếng, Lam Vong Cơ liền một tay nắm chặt cằm hắn, một tay khóa trụ hai cổ tay của hắn, nhanh chóng dễ dàng mà cạy mở ra hai đôi môi để chen vào trong. Ngụy Vô Tiệm âm thầm buồn cười, nghĩ thầm không gọi thì thôi đi, hung hăng thế làm gì? Hắn tỏ vẻ từ chối một hồi, phát hiện bản thân chẳng cách nào động đậy được, nên cũng không cố chống cự nữa, mở miệng ra đưa lưỡi nghênh đón, dây dưa cùng y hôn nhau.

Khó khăn lắm mới tách ra được, Lam Vong Cơ nhẹ nhàng cắn lên môi dưới của Ngụy Vô Tiệm. Buông tay đang nắm chặt cằm hắn ra, đưa xuống ôm ngang thắt lưng, đem người ôm chặt vào lòng. Ngụy Vô Tiệm đang muốn mở miệng, liền nghe được bên tai truyền tới một thanh âm trầm thấp từ tính: “Tiệm Tiệm!” Còn chưa kịp phản ứng, Lam Vong Cơ lại ghé vào lỗ tai hắn nói tiếp: “Người còn đẹp hơn.”

Kéo chặt người vào lòng, hai cơ thể kề sát nhau, dù rằng cách lớp y phục, Lam Vong Cơ vẫn có thể cảm nhận được lồng ngực đang đập thành thịch của Ngụy Vô Tiệm.

Ngụy Vô Tiệm có chút mơ hồ, Lam Vong Cơ càng ngày càng tiến bộ, còn hắn sao càng lúc càng thụt lùi thế này? Lúc trước người người nói hắn phong lưu lãng tử, trêu hoa ghẹo bướm, sau đó người ta lại truyền hắn phát điên, hỗn thế dâm ma. Nhưng sao giờ lại biến thành Lam Vong Cơ khi còn thiếu niên, vừa bị người ta chọc ghẹo một chút liền tâm hoảng ý loạn, khó lòng kiềm chế thế này.

Không nghĩ ra chính là không nghĩ ra, thế nhưng hài lòng chính là hài lòng. Ngụy Vô Tiệm đem mặt chôn ở cổ vai của Lam Vong Cơ nở nụ cười, ngẩng đầu lên cắn vành tai của y, nói: “Hàm Quang Quân, A Húc hỏi có thể thưởng cho nó một phần thưởng, buổi chiều có thể dẫn nó xuống trấn chơi không?”

Rõ ràng người muốn đi là hắn.

Lam Vong Cơ khước miệng khẽ nhếch lên, nói: “Người định đoạt.”

Chưa đến trưa, hai người đã dẫn bé ra cửa, chuẩn bị xuống trấn tìm một tửu lâu để ăn trưa.

Ngụy Vô Tiệm ôm lấy Lam Dữ Mộ ngồi ở trên Tiểu Bình Quả, Lam Vong Cơ đi ở phía trước, nắm lấy dây cương.

Dọc theo đường đi, Ngụy Vô Tiệp đều cùng Lam Dữ Mộ nói mấy chuyện tào lao, nào là nói có con ba ba lớn bằng ngọn núi, nào là nói con rết có tới mấy trăm chân, nào là nói yêu quái có thể hóa thành người.

Đôi mắt lưu ly của Lam Dữ Mộ nhìn chăm chăm tỏ ra bộ dáng nghe rất nghiêm túc, có lúc thấy Ngụy Vô Tiệp làm lơ qua, bé cũng sẽ hỏi lại: “Thật vậy ư?” “A Nương lại gạt con.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Ta sao lại lừa con, không tin con hỏi phụ thân con đi.”

Thấy hắn lại đem chuyện vút sang đầu mình, Lam Vong Cơ chỉ trả lời: “Ân”, “Phải”, “Đa đa con nói đúng,” Có lúc thật sự y cũng nghe không nổi nữa, sẽ thở dài nói: “Người đừng lừa nó nữa.”

Mỗi khi thế này, Ngụy Vô Tiệp sẽ cười ha ha nói: “Được được, vậy ta sẽ kể chuyện thật vậy.”

Sau đó lại tiếp tục đổi sang một câu chuyện tào lao khác.

Đợi được một đoạn, Lam Dữ Mộ bỗng nhiên nói: “A Nương, con muốn ngồi lên vai phụ thân.”

Nghe vậy, Lam Vong Cơ dừng bước, quay người lại.

Ngụy Vô Tiệp sững sốt hỏi: “Vì sao đột nhiên lại muốn vậy?”

Lam Dữ Mộ nhỏ giọng nói: “Phụ thân cao ... có thể thấy xa.”

Ngụy Vô Tiệp ôm lấy bé để trước mặt mình: “Ý của con là ta rất thấp sao? Ta nói cho con biết, trước đây ta cũng rất là cao đó nha.”

Lam Vong Cơ đi tới, đưa tay ôm lấy bé trong tay hắn. Ngụy Vô Tiệp nói: “Không cần đâu Lam Trạ, nó thế này sẽ làm mặt ngạch của ngươi lệch mất.”

Lam Vong Cơ nói: “Không sao.”

Một tay nâng tiểu hài tử, một tay tháo mặt ngạch, đưa xuống tay của Ngụy Vô Tiệp. Sau đó đem Lam Dữ Mộ nâng cao lên, đặt lên đầu vai của mình.

Một đứa nhỏ thấp còn chưa tới đùi người, thoáng cái đã trở nên rất cao rất cao, uy phong lẫm lẫm.

Ngụy Vô Tiệp ngồi ở trên lưng Tiểu Bình Quả, trong nháy mắt có chút hoảng hốt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt một hồi lâu, ngay cả con mắt cũng không dám nháy, tựa như chỉ cần nháy mắt một cái thì bức tranh đẹp dễ sẽ biến mất.

Thật nhiều năm về trước, một nam tử vận hắc y phục nắm dây cương lừa không thích nói chuyện, trên đầu vai của người đó là một tiểu nam hài làm âm ỉ không ngớt, một nữ tử vận bạch y ngồi ở trên lưng lừa cười khanh khách nhìn bọn họ.

Đột nhiên dâng trào lên trăm mối cảm xúc ngổn ngang không hiểu rõ, chẳng biết sao trong viên mắt chợt thấy nóng, một lát sau, ngay cả tầm nhìn cũng không còn rõ ràng.

Cảm thấy được tâm tình hần khác thường, Lam Vong Cơ đưa mắt nhìn lại, nét mặt căng thẳng hỏi: “Làm sao vậy?”

Ngụy Vô Tiện còn chưa kịp hồi phục tâm tình, vừa vận bốn mắt lại đụng phải nhau, không cần nghĩ cũng biết hiện tại khuôn mặt mình ra sao, chắc chắn rất đặc sắc.

Hắn vội vã cười lắc đầu, hít hít mũi, dấy mắt chợt trở nên thanh minh. Sau đó hắn nhìn về phía Lam Dữ Mộ đang ngồi trên vai Lam Vong Cơ, vẻ mặt nghiêm khắc nói: “A Húc, ta nói cho con biết, phải ngồi ngoan, không được kéo tóc phụ thân con, cũng không còn chà xát mặt y, càng không được vung vẩy chân kêu loạn, nếu không ta bắt con xuống đó.”

Lam Vong Cơ: “...”

Lam Dữ Mộ nhỏ giọng biện giải: “Con không có mà ...”

Ngụy Vô Tiện nghĩ thầm cũng phải, dù cho có nhỏ thế nào, cũng là hài tử của Lam Vong Cơ. Từng lời nói cử động đều quy phạm đoan chính mang đủ cấp bậc lễ nghĩa giáo dưỡng, tựa như trời sinh chính là thế. Cũng không phải đứa nhỏ nào cũng giống như hắn, vừa nháo lại vừa nghịch.

Đi tới bên ngoài trấn, Ngụy Vô Tiện từ trên lưng lừa nhảy xuống, tiếp lấy Lam Dữ Mộ, ôm vững rồi, mới đưa tay ra chỉnh lại tóc có chút tán loạn của Lam Vong Cơ, nói thầm: “Đã bảo không cho phép con làm rối tóc y mà.”

Lam Vong Cơ theo động tác của hắn mà cúi đầu, nâng lên mi mắt, nhìn hắn nói: “Vậy người nói xem tay nó phải để đâu?”

Ngụy Vô Tiện suy nghĩ một chút nói: “Ân, cũng đúng.”

Một lát sau, thoả mãn mà nhìn Hàm Quang Quân cẩn thận tỉ mỉ, đoan chính ngăn nắp sạch sẽ, mới để cho y đưa Tiểu Bình Quả đi sắp xếp, còn mình thì ôm Lam Dữ Mộ đứng chờ ở đó.

Ngụy Vô Tiện một thân hắc y đứng trang nghiêm, thân hình tinh tế, khuôn mặt thanh tú, thư mi lãng mục, khí độ bất phàm, vốn rất đáng chú ý. Trong lòng lại ôm một tiểu oa nhi tựa như mỹ ngọc, tình xảo trắng nõn, càng khiến cho người đi đường không khỏi không chú ý.

Một vài nữ tử tuổi chẳng lớn là bao tiến lên, muốn đùa đùa với Lam Dữ Mộ, nói: “Ai nha, tiểu công tử lớn lên thật là đẹp nha, chẳng khác gì oa oa bằng sứ cả.”

“Mấy tuổi rồi, tên là gì?”

“Đây là đa của người sao, chẳng trách lại đẹp tới vậy, đa con cũng rất là tuần tú nha.”

Lam Dữ Mộ cực kỳ phối hợp mà ôm lấy cổ của Ngụy Vô Tiệp, giọng nói giòn giòn gọi: “Đa đa.”

Bé ở trước mặt người ngoài sẽ không gọi Ngụy Vô Tiệp là A Nương, nhưng ở nhà thì sống chết thế nào cũng chẳng nghe lời hấn, chẳng biết cái tâm tư này là giống ai nữa?

Lúc Lam Vong Cơ quay trở lại, thì Ngụy Vô Tiệp đang bị mấy nữ tử xúm quanh. Mấy nữ tử ai cũng muốn đưa tay xoa xoa mặt của Lam Dữ Mộ, lại bị Ngụy Vô Tiệp cố ý như vô ý mà tránh được, nhưng nét mặt vẫn một bộ dáng tự nhiên, chuyện trò vui vẻ.

Nhìn thấy Lam Vong Cơ đi tới, Ngụy Vô Tiệp ánh mắt sáng ngời, hơi hơi gật đầu nói với những nữ tử đó: “Xin lỗi không thể tiếp tục.”

Sau đó ôm Lam Dữ Mộ đi tới, cười kêu y: “Lam Trạ.”

Lam Vong Cơ hỏi: “Đợi lâu không?”

Ngụy Vô Tiệp lắc đầu nói: “Không lâu không lâu, người chỉ mới rời đi một chút mà thôi.”

Lam Vong Cơ sợ hấn ôm bé lâu tay sẽ đau, nói: “Đưa ta ôm cho.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Tốt, A Húc, qua chỗ phụ thân con đi.”

Dứt lời, hấn đưa Lam Dữ Mộ vào lòng của Lam Vong Cơ, tiểu tử cũng rất nghe lời thả lỏng tay đang ôm quanh cổ Ngụy Vô Tiệp, quay sang ôm lấy cổ Lam Vong Cơ.

Sau khi đã ôm vững bé, hai người mới bắt đầu đi vào trấn.

Mấy nữ tử đứng phía sau thấy vậy liền sững sốt: “Gì? Chẳng phải hấn mới là đa của bé sao?”

“Đúng vậy, nãy ta còn nghe bé gọi hấn là đa đa mà.”

“Nhưng sao ta lại cảm thấy, vị công tử mặc đồ trắng kia lại càng giống bé hơn ta?”

“Đúng vậy, ta cũng thấy vậy, người xem công tử bạch y kia còn đang ôm bé kia.”

“Chuyện gì vậy? Đến tột cùng ai mới là đa?”

Lam Dữ Mộ cực kỳ đoan trang ngồi ở trên khủy tay của Lam Vong Cơ, tuy rằng nhìn hai bên đường nhiều thứ màu sắc rực rỡ, đôi mắt lưu ly cực kỳ tinh lưỡng, nhưng không hề ăm ỉ đòi cái này cái kia. Ngược lại Ngụy Vô Tiệm lại kích động mà chạy tuốt đằng trước, cái gì cũng muốn ăn, cái gì cũng muốn chơi.

Ngụy Vô Tiệm với khẩu vị của Lam Vong Cơ đã rõ như lòng bàn tay, loạn thất bát tao một đường mua một đồng đồ ăn vặt, nếu có món nào nghĩ sẽ hợp với khẩu vị của Lam Vong Cơ thì liền người một ngậm ta một ngậm dứt cho y ăn, còn nếu thấy không hợp thì hẳn sẽ không đưa.

Thấy nhiều trò vui, Ngụy Vô Tiệm liền quay đầu hỏi: “A Húc, muốn cái này không?”

Lam Dữ Mộ hai mắt sáng lên, gật đầu, so với phụ thân của bé thì bé thành thật thẳng thắn hơn nhiều.

Ngụy Vô Tiệm liền không da không mặt mũi mà tiến tới gần bé nói: “Vậy con hôn ta một cái đi, hôn ta xong ta kêu phụ thân mua cho con.”

Lam Dữ Mộ đưa tay ôm lấy mặt Ngụy Vô Tiệm, dùng sức mà trên mặt hẳn hôn mạnh một cái, còn cực kỳ nịnh nọt nói: “Đa đa tốt nhất!”

Hôn như vậy khiến Ngụy Vô Tiệm phải giơ mu bàn tay lên lau lau nước bọt, nhỏ giọng nói: “Lam Trạ, nhi tử của ngươi thật là lợi hại nha, ngươi chưa từng hôn ta như thế.”

Dứt lời liền thấy ánh mắt Lam Vong Cơ trầm xuống, tiến đến bên tai Ngụy Vô Tiệm thấp giọng nói: “Vậy đêm nay thử xem.”

Ngụy Vô Tiệm chột dạ nói: “Hàm Quang Quân ...”

Lam Vong Cơ hơi hơi hạ mi mắt, quay đầu bồng Lam Dữ Mộ đi trả tiền.

Hai người họ tìm tới một tửu lâu lịch sự tao nhã, chuẩn bị đi vào dùng bữa trưa. Nhưng Ngụy Vô Tiệm một tay kéo Lam Vong Cơ, ở trước ngực y sờ tới sờ lui, lục soát ra một túi tiền tinh xảo, cầm ở trong tay nâng lên nâng xuống, nói: “Đi nào, Hàm Quang Quân, hôm nay ta mời khách.”

Con mắt lưu ly của Lam Vong Cơ lóe sáng, cúi đầu nhẹ nhàng cười, theo hẳn vào trong tửu lâu.

Tiểu tử thấy hai người họ dung mạo khí độ cũng không giống người bình thường, tất nhiên không dám chậm trễ, vội vã chạy tới chọn một phòng thượng hạng để cho hai người họ ngồi.

Chọn món ăn xong, Ngụy Vô Tiện nâng má cười mỉm nhìn Lam Dữ Mộ đang ngồi bên cạnh Lam Vong Cơ, trước mặt bé là một đồng đồ chơi, đang chơi tới bắt diệp nhạc hồ, nói: “Năm xưa Tư Truy, hình như cũng cỡ tuổi nó nhỉ?”

Lam Vong Cơ uống một ngụm trà, đạm thanh nói: “Lúc trước ngươi cũng cỡ tuổi của Tư Truy hiện giờ.”

Ngụy Vô Tiện sững sốt, cười nói: “Đúng nha, khí đó cảm thấy bản thân cái gì cũng đã trải qua cái gì cũng hiểu, hiện tại nhớ lại, hoàn toàn chỉ là một tiểu tử xấu xa.” Dừng một chút, hắn nhìn về phía Lam Vong Cơ nói: “Ngươi cũng vậy.”

Lam Vong Cơ hỏi: “Cái gì?”

Ngụy Vô Tiện nói: “Tiểu tử xấu xa.”

Lam Vong Cơ nhìn hắn một chút, đáy mắt tràn đầy tình cảm ấm áp, nổi lên tầng tầng rung động, nói: “Àn.”

Đợi Ngụy Vô Tiện chơi tới vui vẻ, rốt cục cũng đã thỏa mãn, lúc trở lại biệt viện thì trời đã tối sẫm từ lâu.

Lam Dữ Mộ hôn hôn Ngụy Vô Tiện, lại hôn hôn Lam Vong Cơ, nói: “Phụ thân, A Nương, ngũ ngon.”

Ngụy Vô Tiện rõ ràng cảm giác được khi Lam Vong Cơ được Lam Dữ Mộ hôn, vì không thể đưa tay lau đi nước bọt mà cơ thể chợt căng cứng một chút, khó khăn lắm mới nhịn được cười.

Phó nhân ôm Lam Dữ Mộ lui ra sau, Ngụy Vô Tiện liền sửa lại cái tư thế đứng chấp tay giữa đầu gối này, đổi sang tư thế vùi vào lòng Lam Vong Cơ, hừ mũi giọng nũng nịu nói: “Nhị ca ca, mệt chết ta được, ngươi ôm ta vào phòng.”

Lam Vong Cơ vững vàng ôm lấy cơ thể đang dựa sát vào mình, cúi người đưa tay ngang qua đầu gối hắn, một tay nâng lên, ôm hắn về phòng.

Tới hơn nửa đêm, sau khi hai người họ mây mưa náo loạn xong, Ngụy Vô Tiện mới từ từ nhắm hai mắt ôm Lam Vong Cơ, đưa tay vuốt nhẹ theo đường cong cơ thể ưu mỹ hữu lực của y, sờ trúng lấy những vết sẹo cũ, liền nhẹ nhàng lướt qua.

Lam Vong Cơ nằm ở trên, tỉnh tề mà hôn lên trán, mi gian, chóp mũi, gương mặt, cảm người dưới thân mình, cuối cùng mới trở lại môi, dịu dàng kéo dài một nụ hôn.

Từ trong cơ thể Ngụy Vô Tiệm rút ra, xoay người nằm ở phía ngoài của giường, đem người ôm vào lòng. Ngụy Vô Tiệm kéo qua một bên chăn, đem hai người đắp lại, tay còn đưa ra phía sau của Lam Vong Cơ cẩn thận che chắn.

Cái giường đặt ngay sát tường, lúc trước hai người họ chưa từng lưu ý qua ai ngủ trong ai ngủ ngoài. Nhưng từ khi Lam Dữ Mộ sinh ra, Lam Vong Cơ không để cho Ngụy Vô Tiệm nằm ngoài nữa. Đứa trẻ mới sinh buổi tối thường hay khóc nháo, Lam Vong Cơ từ trước tới nay ngủ ít, tới khuya nếu chợt nghe tiếng bé khóc, liền vô thanh vô tức xoay người đứng dậy đi dỗ bé, cũng không để cho phó nhân nhúng tay vào việc này.

Có đôi khi Ngụy Vô Tiệm trở mình xoay người, đưa tay chạm vào chỗ kế bên mình, cảm thấy trống vắng, sờ sờ một hồi không thấy người đâu, liền lo lắng mở mắt ra. Dưới ánh nến mập mờ nhìn thấy Lam Vong Cơ, mái tóc rối tung, bạc y khinh sam, da trắng như tuyết, như dưa như mài. Trong lòng y đang ôm bé mà đồ đành, thiếu đi sự cao ngạo trong trẻo nhưng lạnh lùng thường ngày, lại tràn đầy ôn nhu mà ưu nhã.

Rõ ràng dưới ánh nến mập mờ, Ngụy Vô Tiệm lại cảm thấy y lại vô cùng sáng sủa, tới mức có ánh sáng rọi quanh người y, liền trêu đùa y: “Hàm Quang Quân, người vậy chẳng khác gì mẫu thân vậy.”

Hậu quả của lời này chính là, sau khi dỗ được Lam Dữ Mộ ngủ, Lam Vong Cơ liền lên giường đặt hắn ở dưới thân, vừa cắn vừa hút, vừa xoa vừa sát, khi dễ hắn một hồi, làm hắn tới mức phải khòe mắt rừng rừng không chút tôn nghiêm liên tục cầu xin tha thứ: “Ca ca tốt của ta, ca ca tốt của ta, ta sai rồi, người là phụ thân của con, ta mới là nương, phu quân xin người thương xót, tha cho ta đi.”

Cho dù sau đó Lam Dữ Mộ đã dứt sữa, ban đêm không còn khóc náo loạn, thì thói quen ngủ ở bên ngoài này, Lam Vong Cơ cũng không sửa lại.

7. Chương 7

Editor & Beta: Mai_kari

Một thân ảnh mảnh khảnh mặc hắc y lặng yên không một tiếng động lên vào trong bếp, rón ra rón rén mà tiếp cận bóng lưng bạch y đang vì hắn nghiêm túc chuẩn bị cơm tối.

Lam Vong Cơ như không hề phòng bị, ánh mắt vẫn cứ chăm chú vào việc mình đang làm, động tác trong tay vẫn đều vào đấy, mặt không đổi sắc.

Hắn ngừng hơi thở đi tới cạnh bên người kia, đưa tay chậm rãi ôm ngang qua thắt lưng Lam Vong Cơ, sau đó ôm mạnh vào lòng, Ngụy Vô Tiệm nói: “Không được nhúc nhích.”

Nghe vậy, y dừng lại một chút, nhìn cái nôi, Lam Vong Cơ nói: “Không động sẽ cháy mắt.”

Ý thức được y đang làm cơm, Ngụy Vô Tiệp nói: “À đúng, vậy người tiếp tục đi, ta không áp người nữa.”

Sau đó thả ra thắt lưng của Lam Vong Cơ, kê sát vào lưng y, cầm gác lên vai sau của y, nói: “Thơm quá a! Hàm Quang Quân hiền huệ, vi phu đối rồi, cơm tối lúc nào mới xong?”

Lam Vong Cơ lại đảo nồi một chút, nói: “Chờ!”

Mặc dù cứ ba ngày hết hai ngày đã chạy vào bếp quấy rối, Ngụy Vô Tiệp vẫn nhịn không được mà thấy sợ hãi, sao Lam Trạ lại có thể ngay cả xào rau cũng không nhiễm chút bụi bậm thế này, trên người ngay cả mùi bếp dầu cũng không vương. Suy nghĩ một hồi liền vùi mặt vào trong phần lưng kiên cố mạnh mẽ của y, ngửi lấy mùi đàn hương trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh nhã.

Tới lúc lấy nôi xuống, Lam Vong Cơ gấp một miếng thịt, đặt bên môi thổi thổi, sau đó quay đầu đưa dĩa tới trước mặt Ngụy Vô Tiệp, nói: “Cận thận nóng!”

Một giọt mỡ trên miếng thịt như muốn nhiều xuống, Ngụy Vô Tiệp vội vã tiến lên đón lấy miếng thịt, tránh khỏi nó rớt trúng bộ y phục tuyết trắng của Lam Vong Cơ. Nghiêng đầu thổi vù vù hai ba cái, liền há mồm tiếp nhận, con người đen nhánh vòng vo chuyển, ném vị đạo, lập tức hai mắt sáng quắc: “Ngon!”

Đợi nuốt xuống miếng thịt, Ngụy Vô Tiệp đọng ở trên người y lúc ẩn lúc hiện, nói: “Hàm Quang Quân, người nói thử xem có thứ gì mà người không biết nữa hay không? Vô công lợi hại như vậy, học vấn cũng lợi hại như vậy, nói chuyện tình cảm cũng lợi hại, ở trên giường cũng lợi hại, giờ ngay cả làm cơm cũng lợi hại như vậy! Ngụy mỗ quả thật là tam sinh hữu hạnh a!”

Đem món ăn trang trí xong xuôi, để lên khay, Lam Vong Cơ nói: “A Húc đâu?”

Thấy bản thân mình cứ ôm chầm y hoài khiến y cử động cũng bất tiện, Ngụy Vô Tiệp liền thả tay ra, cầm lấy phần đuôi mặt gạch của Lam Vong Cơ cuộn tròn trong tay, một tay thì len lén đưa xuống dưới bàn, cười nói: “Hồi chiều bị người phạt chép sách chép tới muốn ới luôn rồi kia, còn lại hai lần có nói ta để buổi tối chép tiếp, giờ thì đang luyện cầm.”

Làm bộ không thấy hành vi mờ ám của hắn, bắt đắc dĩ mà thở dài, Lam Vong Cơ nói: “Người đừng nuông chiều con quá!”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Ta nuông chiều con hồi nào? Ta cũng không phải kêu nó không chép phạt, chỉ là cho nộ muộn một chút thôi. Hơn nữa, dù cho ta thật nuông chiều nó đi nữa, thì cũng phải trách người!”

Lam Vong Cơ không hiểu, quay đầu nhìn hắn hỏi: “Vì sao?”

Ngụy Vô Tiệp cười nói: “Ai kêu A Húc nhìn giống người tới như vậy, chân mày vừa nhíu ta liền nhẹ dạ rồi, một biện pháp cũng không có, hoàn toàn là không chống đỡ nổi.”

Hàng chân mi của Lam Vong Cơ rung rẩy, trong ánh mắt có chút rung động mông lung.

Ngụy Vô Tiệm ôm vai y, hai ngón tay này giờ đang cầm đuôi mặt nạ của y dần lướt lên cằm, nói: “Chúng ta nếu sinh thêm một đứa, lớn lên giống ta, ta xem người ngay cả chếp phạt cũng luyện tiếc không muốn nó chếp đó.”

Đôi mắt lưu ly dường như hiện lên một tia dị dạng, Lam Vong Cơ nói: “Không cần nữa.”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Cái gì không cần nữa? Sinh thêm một đứa?”

Lam Vong Cơ nói: “Ân.”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Vì sao? Trước đây lúc tại Di Lăng ta thấy người cũng thích tiểu hài tử mà, tới lúc có A Húc chẳng phải người cũng rất cao hứng hay sao?”

Lam Vong Cơ nhìn hắn một cái, trầm mặc chốc lát, nói: “Người đau mất hai ngày.”

Ngụy Vô Tiệm sững sốt, mới biết nguyên nhân y cố chấp như thế. Hắn âm thầm buồn cười, nghĩ hắn vốn đã quen với đau đớn thế này rồi, lúc trước có rất nhiều lần bị thương, so với việc sinh A Húc còn đau hơn nữa kia. Đương nhiên hắn cũng sẽ không nói ra, mắc công lại khiến Lam Vong Cơ đau lòng, nên hắn chỉ cười mỉm đem người ôm trụ, đưa tay vuốt nhẹ phần lưng của y, nói: “Đừng có đem việc này để hoài trong lòng như thế, người xem người hiện tại đã đem ta dưỡng hảo lắm rồi, vừa không sinh bệnh, lại chẳng bị thương, tối nào cũng có thể cùng người chiến vài hiệp.”

Dứt lời lại ngửa đầu ở ngay hầu kết tuyết trắng của Lam Vong Cơ mà nhẹ nhàng cắn cắn, đưa tay cầm lấy khay, rời khỏi nhà bếp.

Lam Vong Cơ gọi hắn lại: “Ngụy Anh!”

Ngụy Vô Tiệm quay đầu lại nói: “Ân?”

Lam Vong Cơ cầm lấy cái khay trong tay hắn, thả một vò rượu vào trong lòng hắn, hơi khom lưng ở môi hắn hạ xuống một nụ hôn, thấp giọng nói: “Ta mới là tam sinh hữu hạnh.”

Sững sốt một lát, nhìn Lam Vong Cơ tự mình bưng khay đồ ăn ra khỏi phòng bếp, Ngụy Vô Tiệm buồn cười ôm vò rượu chạy ở phía sau, đưa tay kéo người lại, kiễng chân ở ngay mặt y hôn vài cái, trên mặt tràn đầy tiểu ý bước vào phòng, cao giọng nói: “A Húc, ăn thôi!”

Đuôi ngựa được buộc cao phía sau theo động tác cùng bước chân của hắn mà tung bay. Lam Vong Cơ nhìn bóng lưng mềm mại cùng mái tóc dài của hắn, tiểu ý trong đáy mắt lan tỏa ra, bước tiến sắc trời chiếu sáng trong ngày tuyết, tràn đầy ấm áp.

Tiểu hài tử đang ngồi ngay ngắn trước trác tiền đang gảy đàn liền ngừng tay, cầm huyền chợt rung động vài tiếng rồi ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt ngọc lưu ly hơi nhạt màu kia đưa mắt nhìn sang nơi truyền tới tiếng gọi, đứng dậy bước tới. Chỉ mới là một đứa nhỏ có 8 9 tuổi, nhưng khuôn mặt trắng nõn thật là khả ái, nhất cử nhất động đều rất là quy phạm, một thân y bào trắng tuyết, tuy là một hài đồng cực kỳ non nớt, nhưng vẫn có thể thấy được phong tư tuấn lãng sau khi cậu trưởng thành.

Lam Dữ Mộ đi ra khỏi phòng mình, nhìn thoáng qua hai người đang ngồi trước bàn sắp chén đĩa, có chút không dám tiến lên, sợ hãi nhỏ giọng gọi: “Phụ thân!”

Ngụy Vô Tiệm thấy bộ dáng sợ sệt của cậu, trong lòng buồn cười, cảm thấy cậu dễ thương không chịu được. Một mặt khác lại cảm thán Hàm Quang Quân nghiêm nghị lẫm liệt quả thực uy nghiêm không hề giảm dù qua bao nhiêu năm, ngay cả con của y cũng sợ y luôn.

Lam Vong Cơ diện vô biểu tình nhìn Lam Dữ Mộ, đậm thanh nói: “Lại đây!”

Lam Dữ Mộ cúi đầu chậm rãi đi tới, cứ chần chừ mà đi tới mức khiến Ngụy Vô Tiệm không chịu nổi nữa liền vươn tay ra ôm lấy cậu, đặt lên ghế ngồi, còn nhéo nhéo khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn của cậu.

Lam Dữ Mộ vẫn đang cúi đầu hạ vai, hình như đang tự suy xét lỗi lầm bản thân. Một lát sau, cậu nhỏ giọng nói: “Phụ thân, con thật sự biết sai rồi, con nhất định sẽ chép phạt thật đầy đủ, phụ thân đừng tức giận!”

Lam Vong Cơ đậm thanh nói: “Lời này đừng nên nói với ta!”

Lam Dữ Mộ quay đầu nhìn Ngụy Vô Tiệm, nói: “Đa đa!”

Ngụy Vô Tiệm cười tủm tỉm nói: “Được rồi, ta không tức giận!”

Kỳ thực thường ngày Lam Dữ Mộ cũng không có sợ Lam Vong Cơ, mà ngược lại, cậu cực kỳ thích kề cận Lam Vong Cơ. Phụ thân cậu thoát nhìn bất cầu ngôn tiểu, nhưng với cậu hầu như là hữu cầu tất ứng, mặc dù không giống đa đa lúc nào cũng trêu chọc cậu, nhưng mỗi lần phụ thân ôm lấy cậu đều là cực kỳ dịu dàng.

Hôm nay cậu sợ hãi tới mức này, là bởi vì, cậu đã chọc giận Lam Vong Cơ rồi.

Buổi chiều khi Lam Vong Cơ dạy cậu học, nói tới tính chất và tu luyện kim đan. Tới lúc nói về việc có thể kết đan hay không, cùng với những người có phẩm chất có thể kết đan, một tiểu hài tử chưa hiểu sự đời chẳng biết sao lại hỏi một câu: “Vậy nếu đem kim đan của một người đổi sang một người khác thì sẽ thế nào?”

Ngụy Vô Tiệm vốn đang chống má ngồi ở bên cạnh cười mỉm nhìn hai cha con tựa như một khuôn mẫu được khắc ra, vừa nghe câu hỏi đó, tiểu ý ngay khóe miệng lập tức biến mất không còn tăm hơi, bàn tay đang đặt ngay trên đùi cũng hơi siết lại tới nổi cả gân xanh. Thế nhưng cũng chỉ là phản ứng trong nháy mắt, hần lập tức nhanh chóng cong khóe miệng lên thuần mắt loàn loàn, Lam Vong Cơ đang đứng bên cạnh, không thể để cho y thấy nét mặt ảm đạm của mình, nếu không sợ rằng y còn khó chịu hơn cả mình. Mà những lời này tiểu tử kia vừa thốt ra, thì nét mặt của Lam Vong Cơ lập tức căng thẳng mà nhìn nét mặt của Ngụy Vô Tiệm, không ngoài dự kiến liền thấy được sự thất thần cùng tái nhợt lóe qua trong tức tắc.

Khuôn mặt vốn luôn nghiêm khắc của Lam Vong Cơ giờ đây càng tăng thêm một tầng nghiêm sừng hàn tuyết, lãnh đạm nói: “Con từ đâu xem ra mấy thứ đó?”

Lam Dữ Mộ trước giờ chưa từng thấy qua một Lam Vong Cơ thế này, lập tức thoáng cái sợ ngây người, ý thức được bản thân đã nói bậy, liền cúi đầu thành khẩn nói: “Hài nhi biết sai rồi.”

Lam Vong Cơ hít sâu một hơi, nhìn Ngụy Vô Tiệm một chút, thấy hần vẫn là thần thái tự nhiên, khóe miệng vẫn là tiểu ý nhợt nhạt, còn hướng mình nháy mắt hai cái, mới hơi tiêu bớt sầu muộn. Nhưng hần ý trên mặt nửa phần cũng không giảm, cầm lấy một quyển sách trên án thư dày tầm 3 đốt tay, ‘ba’ một tiếng đặt ngay trước mặt Lam Dữ Mộ, nói: “Lễ Tắc Thiên , năm lần.”

Ngụy Vô Tiệm vốn còn có chút giả cười, nhưng vừa nghe thấy vậy liền lập tức bật cười. Hần kỳ thực cũng không quá để ý, nhưng cũng biết Lam Vong Cơ hơn phân nửa là đã tức giận rồi, cho dù không vì hần, thì hành vi đối đán là hành vi thương nhân hại người, dù cho nó có là chuyện người tình ta nguyện, hưởng chi, nếu dùng nó vì mục đích xấu xa thì càng hại người hơn. Suy nghĩ này là chuyện mà Cô Tô Lam thị tuyệt đối không cho phép có. Ngụy Vô Tiệm nghĩ thầm, vẫn là đừng có học theo hần theo mấy cái tà ma ngoại đạo vẫn là tốt nhất.

Hần liền thấy Lam Vong Cơ ở ngay trước mặt thư Nhã Chính Tập liền lập tức biết, chắc là định chuẩn bị một phần “Đại lễ” cho Lam Dữ Mộ, không khỏi trong lòng vì Tiểu Lam công tử mà thấy đau lòng một trận.

Lễ Tắc Thiên có bao nhiêu đáng sợ, Ngụy Vô Tiệm đã từng trải nghiệm qua hết rồi. Năm xưa hần bị bắt chép phạt nhiều tới mức muốn đập đất thẳng thiên, nếu không phải có một Lam Vong Cơ vừa bảo thủ vừa dễ chọc khiến cho hần muôn vàn khiêu khích vừa được trêu đùa vừa được giải sầu, chỉ sợ đường đường Di Lăng Lão Tổ tà mị quyền cường không ai bì nổi sẽ vì bị chép phạt mà sớm hóa hạc thành tiên luôn rồi đi.

Lam Dữ Mộ mang vẻ mặt đau khổ nhìn chằm chằm cuốn sách đó một hồi lâu, hơi hơi giương mắt đầy thương cảm nhìn Ngụy Vô Tiệm. Cậu biết đa đa với cậu luôn là nhẹ dạ dễ mềm lòng, mà phụ thân lại cực kỳ nhân nhượng đa đa. So với đi cầu xin phụ thân, tìm đa đa khẳng định hiệu quả hơn.

Sớm biết được cậu sẽ như vậy, Ngụy Vô Tiệm cố ý né tránh ánh mắt của Lam Dữ Mộ, nói: “Con đừng có nhìn ta, con nhìn ta cũng vô dụng, chuyện phụ thân con đã quyết định ta sẽ không can thiệp.”

Tiểu tử mang ánh mắt đầy thất lạc mà nhìn lại cuốn sách dày trước mặt, nói: “Vâng.” Sau đó yên lặng ôm lấy cuốn sách chuẩn bị về phòng chép phạt. Nhìn thân ảnh nho nhỏ kia, Ngụy Vô Tiệm vẫn là không đành lòng, lặng lẽ kéo tay áo Lam Vong Cơ. Lam Vong Cơ nhìn hần một cái, nói: “Ba lần.”

Nghe vậy, Lam Dữ Mộ lập tức quay đầu lại nhìn, mở to hai mắt, nói: “Vâng. Cảm ơn đa đa!”

Dừng một chút, mới nhớ ra gì đó, lập tức lại nói: “Cảm ơn phụ thân!”

Đợi cậu ôm sách về lại phòng rồi, Ngụy Vô Tiệp mới cười nói: “Thằng nhãi con thật có lương tâm, cũng biết cảm ơn ta trước.”

Lam Vong Cơ không lên tiếng mà kéo hắn vào trong lòng ôm lấy, cánh tay hơi hơi dùng lực, ôm có chút chặt. Biết y còn đang nghĩ tới chuyện vừa rồi, Ngụy Vô Tiệp nhẹ nhàng cười, đưa tay ôm lấy người y, nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào lưng y, thuận tay vuốt ve thêm vài cái.

Tối đêm, sau khi phê duyệt chỉnh sửa xong bài tập cùng bút ký của Lam Dữ Mộ, Lam Vong Cơ trở về phòng ngủ. Vừa vào cửa, ánh mắt y lập tức trầm xuống.

Ngụy Vô Tiệp đã cởi bỏ đi ngoại bào cùng quần, mái tóc thả dài, chuẩn bị vào phòng tắm. Sáng nay hắn lại mặc nhầm trung y của Lam Vong Cơ, bạc sam tuyết trắng cổ áo rộng, ống tay áo cuộn lên vài cái, vạt áo cũng quá dài và hở rộng cho đến tận đùi, che khuất đi cái hông cong cong của hắn, lộ ra đôi chân dài trắng trơn. Nửa che nửa hở như vậy càng khiến cho người ta thêm nhỏ dãi.

Thấy Lam Vong Cơ trở về, liền tựa người ở vách chắn, cười tới ngả ngón, nói: “Hàm Quang Quân, cùng nhau tắm không?”

Lam Vong Cơ đưa tay khép cửa lại, cài loan chắn ngang, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Ngụy Vô Tiệp, ánh mắt của y theo nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt hắn dần dần dời xuống dưới. Xương quai xanh hãm sâu, một bên đầu vai hơi lộ ra, hai chân thon dài, đường cong ưu mỹ mà hữu lực, da ónh bạch như ngọc. Ánh mắt của Lam Vong Cơ càng thêm thâm trầm, hầu kết chuyển động một vòng.

Ngụy Vô Tiệp chậm rãi tiến lên, đưa tay ôm lấy cổ Lam Vong Cơ, ở ngay cổ, hầu kết cùng cảm tình té hôn lên. Nụ hôn càng nhỏ vụn như vậy càng chọc cho người khó nhịn, Lam Vong Cơ đem người ôm càng chặt, cúi đầu lại ngăn chặn nụ hôn của Ngụy Vô Tiệp.

Thuận theo sự thâm nhập của y, hắn mở miệng ra, lưỡi cùng với y dây dưa, phát ra giọng mũi. Lam Vong Cơ ngang ngược chiếm lấy khí tức của Ngụy Vô Tiệp, không ngừng liếm mút lưỡi cùng vành môi ẩm ướt, bàn tay tiến vào trong quần áo của hắn, vuốt ve phần lưng trơn bóng của hắn không ngừng, còn lưu luyến tại thắt lưng cùng hông mà vuốt ve mạnh.

Ngụy Vô Tiệp thở mạnh, kề sát bên tai Lam Vong Cơ, thấp giọng nói: “Lam Trạ, làm sao bây giờ?”

Lam Vong Cơ hỏi: “Cái gì?”

Ngụy Vô Tiệm khẽ cười nói: “Người cứ thế sờ sờ ta, sờ của ta đều đã ẩm ướt hết rồi.”

Lam Vong Cơ dừng một chút, đưa tay vào giữa hai chân của hắn, quả nhiên đã ướt một mảng.

Hai người họ đã kết hợp hoan tu nhiều năm, Ngụy Vô Tiệm đã sớm quen với việc đụng chạm của Lam Vong Cơ mà có phản ứng, mà bản thân hắn từ khi tu luyện cấm thuật thì cơ thể cũng sinh ra chút biến hóa, càng thêm miễn cảm với điều này.

Ngụy Vô Tiệm khẽ sát lỗi tai y thở mạnh, tay theo trong ngực mò xuống dưới, mò lấy thứ giữa hai chân Lam Vong Cơ, ở cách lớp y phục mà nhẹ nhàng xoa nắn thứ đã cứng thẳng kia, cười nói: “Thế nhưng người cũng đã cứng rồi này.”

Mạnh mẽ một tay nâng lên ôm lấy người kia, ném lên giường, không khỏi hắn kịp ngồi dậy đã lập tức áp xuống.

Lam Vong Cơ vừa mới áp, Ngụy Vô Tiệm liền cực kỳ tự giác mà mở rộng hai chân ra quần quanh thắt lưng của y, cực kỳ đón nhận.

Hai ba cái đã cởi bỏ sạch y bào của mình, đem trung y trên người Ngụy Vô Tiệm kéo lên tới tận cổ. Hai viên đồ ngay trước ngực đã căng cứng từ lúc bàn tay của Lam Vong Cơ tiến vào trong quần áo của hắn rồi, dằng dấp nhất phó mặc cho người khi dễ, theo hô hấp của Ngụy Vô Tiệm mà không ngừng nâng lên hạ xuống.

Y cúi đầu hàm trụ một viên, nhẹ nhàng cắn xé nát vào, vươn đầu lưỡi trên dưới gặm. Ngụy Vô Tiệm ôm trụ Lam Vong Cơ ở ngay trước ngực tùy ý sờ phần đầu của y, nhắm mắt lại nhẹ giọng rên rỉ, vòng eo đang đưa không ngừng cọ vào phần dưới của Lam Vong Cơ.

Trước ngực bị cắn tới mức tê dại, sưng đỏ tiên diễm, dính nước bọt sáng ánh nước, càng thêm mê người.

Hai tay Lam Vong Cơ chế trụ thắt lưng Ngụy Vô Tiệm, kéo hắn tiến sát vào mình vài phần, sau đó cầm lấy vật cứng rắn này giờ của mình chậm chậm thâm nhập, ban đầu chỉ là lướt qua lướt lại ngay cửa vào mà cọ sát, đỉnh chóp đã ẩm ướt càng thêm trơn trượt, không ngừng đảo quanh tại huyết khẩu.

Ngụy Vô Tiệm ôm lấy cổ Lam Vong Cơ, hơi hơi sợ run cả người, thấp giọng nói: “Ân ... Lam Trạ ... Đừng.. Đừng làm như vậy ... Ngứa ...”

Lam Vong Cơ vẫn bảo trì trạng thái để cự vật ngay trước huyết khẩu của Ngụy Vô Tiệm, cúi đầu hôn hắn, phần eo nhẹ nhàng phập phồng, cứ vậy mà trêu chọc, Ngụy Vô Tiệm chỉ cảm thấy sự ngứa ngáy lan từ phần huyết khẩu từ từ tiến vào trong tâm khẩu, ngay cả đầu khớp xương cũng có cảm giác như ngàn con trùng đang bò qua bò lại, hai chân hắn liên quần chặt hơn thắt lưng Lam Vong Cơ, huyết khẩu mạnh mẽ mở rộng ra, lấy lòng cự vật trong cơ thể, nâng lên thắt lưng muốn thứ đó càng tiến vào sâu bên trong mình, muốn y triệt để lấp đầy mình.

Lam Vong Cơ thở hổn hển một hơi, thanh âm nghe qua rất là nguy hiểm, nhưng Ngụy Vô Tiệm lại nghe vào tai lại thấy hưng phấn vô cùng. Hắn hạ thấp âm giọng, dùng giọng nói khàn khàn mang theo tình dục nói: “Lam Nhị ca ca, bên trong ta rất là khó chịu, người giúp ta được không?”

Lam Vong Cơ lặng im bất động, như đang chờ đợi hắn tiếp tục nói gì đó.

Khóe miệng Ngụy Vô Tiệm câu dẫn ra một mặt cười ý, ba phần nhẹ ba phần cứng ba phần lười, nói tiếp: “Muốn người, muốn bị người lấp đầy, muốn vô cùng ... Phu quân, xin người thương xót, yêu thương ta đi ~~~”

Thuần nhân hàm tiếu (đôi mắt biết cười), kinh thanh tế ngữ, ngôn từ rõ ràng, ngay cả một hơi thở cũng đủ khiến người ta ngứa tận tâm can.

Lam Vong Cơ rốt cục không ẩn nhẫn nữa, đè lại đầu gối của hắn, áp xuống, nâng hông hắn cao lên, tách hai chân mở rộng, thẳng lưng tiến vào, cự vật hùng dũng đem hết toàn bộ tới gốc tiến sâu vào trong, đem nam đạo chật hẹp kia hoàn toàn mở rộng, lấp đầy.

Hắn cũng phối hợp, vốn dĩ tiếng thở nhỏ vụn của Ngụy Vô Tiệm dần trở nên gấp gáp, bắt đầu rên rỉ: “A ~~~ Lam Trạ~m ... Lam Trạ~m ... Ân ...”

Lam Vong Cơ mạnh mẽ tuần tự như tiến đưa đẩy một hồi, sau đó mới bắt đầu nhỏ vụn mà kích thích. Huyệt thịt ẩm ướt vừa nóng vừa nhu thuận, mềm mại không gì sánh được, vốn dĩ là một cái miệng nhỏ trắng nõn cong cong, y vừa tiến vào, nếp uốn non mịn trong nháy mắt được tạo ra, bao bọc toàn bộ cự vật của y.

Hai người hoan tu kết hợp nhiều năm, chỗ mẫn cảm cùng nơi yếu điểm của đối phương đều biết nhất thanh nhị sở. Mỗi lần mây mưa, mỗi lần cự vật quen việc dễ làm đánh tới điểm bên trong của hắn, thì huyệt thịt ẩm ướt nóng ẩm kia liền theo bản năng mà siết chặt lại, đem cự vật của Lam Vong Cơ bao bọc toàn bộ tới nhất thanh nhị sở, khoái hoạt tới mức có thể khiến người bức điên, phía trước cũng bắt đầu có tinh thần, dần dần nổi phản ứng.

Bị đưa đẩy hơn nửa canh giờ, thái dương của Ngụy Vô Tiệm đã sớm bị nước mắt khiến cho ẩm ướt, hoan mục nhân uân, khoái cảm cường liệt khiến hắn run rẩy mà bắn ra, ngay tại bụng dưới của hai người họ. Khoái cảm cao triều khiến cho bên trong của hắn lại từng trận từng trận không chút quy luật mà co rút lại, đem cự vật trong cơ thể bao bọc đến tận cùng. Lam Vong Cơ bị một vài lần co rút của hắn khiến cho hai mắt híp lại, mơ hồ đỏ lên, ôm lấy người đang thoát lực dưới mình, cúi mình xuống đem thắt lưng đưa đẩy hơn mười lần, rốt cục kêu lên một tiếng phóng thích vào trong cơ thể hắn.

Nằm ở trên người hắn thở hổn hển sau đó bình ổn lại hơi thở, hôn hôn lên khuôn mặt mê ly của Ngụy Vô Tiệm, bao trì trạng thái tương liên của hai người họ mà ôm Ngụy Vô Tiệm từ trên giường xuống, đi vào dục phòng.

Ôm người ngồi xuống ao, để Ngụy Vô Tiệm cưỡi trên người y. Trong lúc đi lại, cự vật thô trường ngạnh của Lam Vong Cơ vẫn thủy chung chôn sâu trong hậu huyệt của Ngụy Vô Tiệm, tha thiết tương liên, không hề

tách ra, theo từng động tác của Lam Vong Cơ mà cự vật bên trong kia lại địa chấn chiến quấy. Hắn vô ý thức mà xoa xoa bụng, nheo mắt lại, hưởng thụ cảm giác sung sướng tới hoa mắt thần mê này.

Trung y trên người Ngụy Vô Tiệp vẫn còn chưa cởi bỏ, dường như Lam Vong Cơ cũng không muốn cởi bỏ nó đi, lúc này trâm mình xuống nước, trang y dính nước dính chặt lên cơ thể Ngụy Vô Tiệp, loáng thoáng hiện lên đường cong lưu sướng duyên dáng của hắn, lộ ra màu da, phần hông trước ngực nổi lên rõ ràng. Lam Vong Cơ cách lớp trung y ở ngay ngực trái của hắn hàm trụ, hàm răng khê cắn, đầu lưỡi gầy nhũ lập.

Ngụy Vô Tiệp hơi cong lưng một chút, đem phần nhũ lập càng tiến gần miệng Lam Vong Cơ, hai tay siết lấy bờ vai của y, rên rỉ.

Không đợi Ngụy Vô Tiệp nghỉ ngơi, Lam Vong Cơ liền ôm lấy thắt lưng của hắn, lần thứ hai bắt đầu di chuyển.

Ngụy Vô Tiệp ôm lấy phần lưng rắn chắc của Lam Vong Cơ, ở trên người y không ngừng nâng lên hạ xuống, cúi đầu nhìn đôi mắt vốn trong trẻo nhưng lạnh lùng nhưng giờ lại tràn ngập tình dục và chiếm hữu. Tóc dài theo động tác của y lướt qua đầu vai tán tới phía trước, năm ngón tay của Ngụy Vô Tiệp tiến nhập vào mái tóc đen óng đỏ, cúi đầu hôn lên môi y. Hai người họ khí tức hỗn loạn, vong tình mà nuốt lấy khí tức cùng nước bọt của đối phương.

Lam Vong Cơ một đường duyệt hôn hắn, từ cằm, hầu, từng ngậm cắn lên khóa cốt Ngụy Vô Tiệp, ở vùng này không ngừng liếm mút, lưu lại vết tích tiên diễm thật sâu.

Mặt hồ theo động tác của hai người mà nhộn nhạo rung động, hơi nước ẩm ướt khiến cho Ngụy Vô Tiệp vốn thần chí không được thanh tỉnh càng thêm choáng váng mơ hồ, vô ý thức mà rên rỉ: “Ân ... A ... Nhị ca ca ... Chỗ đó.. Dùng sức ... A ...”

Lam Vong Cơ càng thêm hưng mãnh, cuồng phong mưa rào mà ở trong cơ thể của hắn không ngừng sập lộng. Hai người họ đều cảm thấy da đầu tê dại, quên hết tất cả.

Đợi tới khi Lam Vong Cơ đem Ngụy Vô Tiệp đã hỗn loạn tẩy trừ sạch sẽ, từ trong hồ ôm ra, lau khô ôm về lại giường, thì cũng đã nửa đêm.

Ngụy Vô Tiệp mơ mơ màng màng ở trong lòng Lam Vong Cơ ngất nhéo, tìm tư thế thoải mái nhất. Hắn đặc biệt thích nhất lúc này, khi kích tình qua đi, hai người họ im lặng ôm lấy nhau, ngửi lấy mùi đàn hương thoang thoảng từ trên người Lam Vong Cơ. Trong bóng tối, chỉ có tiếng hít thở bình ổn cùng tiếng tim đập của hai người họ.

Lam Vong Cơ đưa tay xoa xoa phần thắt lưng của hắn, thấp giọng nói: “Ngụy Anh.”

Ngụy Vô Tiệp hừ giọng mũi, lưỡi biếng trả lời: “Ân?”

Tiếng nói của hắn bởi vì vừa mới trải qua kích tình nên có chút khàn, tràn đầy gọi cảm. Hai người họ lại kề sát nhau, tay của Lam Vong Cơ đang đặt trên lưng Ngụy Vô Tiện hơi siết chặt một chút, nói: “Qua vài ngày nữa, dẫn A Húc quay về Vân Thâm Bất Tri Xứ, được không?”

Ngụy Vô Tiện hơi hơi mở mắt, cũng đã tới lúc nên dẫn con quay về nhận thức tổ tông rồi, cũng không thể để con suốt ngày cùng hai người họ quy ẩn tại nơi đoạn tuyệt nhân thế như thế này. Tiểu hài tử dù sao cũng phải ra ngoài tiếp xúc nhiều thì mới tốt. Vì thế hắn nói. “Được, dẫn con về cho gặp huynh trưởng cùng thúc phụ của ngươi, đến lúc đó bọn họ thế nào cũng sẽ kinh hãi tới mức muốn rút cằm. À, huynh trưởng của ngươi dạo này thế nào?”

Lam Vong Cơ tuy rằng mấy năm qua tị thế quy ẩn, nhưng cũng thường xuyên quay về Vân Thâm Bất Tri Xứ, chủ yếu là vì không yên lòng Lam Hi Thần. Cứ cách vài ngày sẽ quay về đó thăm y, cùng y trường đàm.

Trầm mặc một chốc, Lam Vong Cơ nói: “Già rồi.”

Ngụy Vô Tiện vỗ nhẹ lưng của y, hôn hầu kết của y, kéo chăn qua đắp cho cả hai người họ.

8. Chương 8

Editor & Beta: Mai_kari

Lam Hi Thần từ xa nhìn trên mặt cỏ xanh thẳm, giữa một đám cỏ tròn tròn nhỏ nhỏ trắng tinh, có một thân ảnh toàn thân bạch y. Ngoại trừ mái tóc đen dài, hầu như cùng với phong cảnh tuyết trắng hòa hợp nhất thể, bởi vì cậu đang ngồi ngồi chồm hổm, nên nhìn càng thêm vẻ tròn vo.

Tuy là một thân trắng thuần, nhưng nhìn không giống như là giáo phục của Cô Tô Lam thị, đồng thời dưới búi tóc bó buộc đoạn chính gọn gàng kia cũng không có mặt ngạch tung bay.

Tuy biết đó không phải đệ tử dòng chính thống của Lam gia, nhưng Lam Hi Thần lại chẳng biết tại sao, ở trong lòng lại có một tình tự khó hiểu xuất hiện. Y vốn chỉ là trùng hợp đi ngang qua, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn qua đám cỏ đang chạy đùa tán loạn trên cỏ, nhìn chăm chú một hồi rồi chợt không cất bước được nữa.

Thân ảnh nhỏ nhỏ kia khiến cho y nảy sinh một cảm giác vô cùng quen thuộc thật kỳ lạ, khiến cho y bỗng dưng nhớ tới một người. Một người cực kỳ an tĩnh, cực kỳ trong trẻo nhưng cũng cực kỳ lạnh lùng.

Nghiêng đầu chăm chú nhìn một hồi, Lam Hi Thần chậm rãi tiến lên, dường như không muốn quấy nhiễu tiểu hài tử đang chơi đùa cùng cỏ, nên có chút thu liễm khá nhiều khí tức. Thế nhưng dù chỉ tiến tới một chút, nhưng tiểu hài tử lại dường như cảm giác có người tới gần, quay đầu lại giương mắt nhìn.

Lam Hi Thần có chút kinh ngạc, dù cho y không phải là hoàn toàn mất đi tiếng động, nhưng tuyệt đủ để ứng phó với những tu sĩ hạng trung thượng. Tiểu hài tử này nhìn qua còn chưa tới 10 tuổi, lại có thể có lực quan sát và tính cảnh giác cao tới thế. Nhưng mà, ngay giây phút bốn mắt nhìn nhau, trong chớp mắt đó, Lam Hi Thần hai mắt mở to, thường thức và vui mừng mới vừa rồi thoáng chốc bị khiếp sợ và hoảng hốt thay thế.

Đôi mắt màu lưu ly thanh minh trong vắt sáng rực kia, khuôn mặt non nớt trắng nõn kia, cực kỳ giống một người.

Cũng là một tiểu hài tử toàn thân bạch y, ngẩng đầu đưa đôi mắt màu lưu ly hỏi y: “*Huynh trưởng, mắt nghĩa là gì?*”

Y thì thào thấp giọng gọi: “Vong ... Cơ ...?”

Bất quá giây lát, Lam Hi Thần liền lãnh tĩnh lại, trước nay y luôn trầm ổn trấn định, y biết rõ tiểu hài tử này không phải Lam Vong Cơ. Lam Vong Cơ khi còn niên thiếu, trong cặp mắt lưu ly kia lãnh đạm đến hầu như không thân cận được bất kỳ ai, càng nhiều hơn là sự cô tịch và trống vắng. Ban đầu là vì mẫu thân, về sau là vì người kia.

Mà tiểu hài tử trước mắt y, màu mắt cùng khuôn mặt mặc dù tương tự, nhưng cũng không phải là thần tình tương tự, thiếu đi vài phần lạnh thấu xương và nội liễm của Lam Vong Cơ, thêm vào vài phần trong sáng thẳng thắn. Nhưng cũng chính vì vậy mà Lam Hi Thần mới thật lâu vẫn chưa khôi phục được.

Lam Dữ Mộ cũng không hề biết cái người đang đứng trước mặt cậu nhìn cậu chăm chăm kia đang thiên hồi bách chuyển trong tâm, cậu chỉ đứng lên, cung khiêm về phía Lam Hi Thần làm lễ, gật đầu gọi: “Lam tổng chủ.” Sau đó chậm rãi ngẩng đầu, lại gọi: “Bá phụ.”

Lúc trên đường đi, đa đa cậu cũng đã từng nhắc qua vài người. Người trước mắt này cùng phụ thân cậu khuôn mặt vài phần tương tự, thanh tú nho nhã, ôn nhuận như ngọc, tất nhiên chính là gia chủ của Lam gia, huynh trưởng của phụ thân cậu, Trạch Vu Quân Lam Hi Thần.

Lam Hi Thần bị một tiếng “Bá phụ” của cậu càng chấn động đến mờ mịt, y hỏi lại: “Con gọi ta là gì?”

Lam Dữ Mộ đang muốn mở miệng, nhưng chợt đưa mắt nhìn về phía sau Lam Hi Thần. Thấy ánh mắt của cậu di chuyển, Lam Hi Thần chưa kịp quay đầu lại thì đã nghe thấy từ phía sau có một người cất cao giọng: “Yêu, huynh trưởng.”

Lỗ mắng như vậy, tất nhiên không phải đệ đệ đứng đắn tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc lại nề nếp của y rồi, mà trên đời này có thể gọi y như thế, trừ đệ đệ ra, cũng còn lại duy nhất một người.

Lam Hi Thần quay lại mỉm cười nói: “Vô Tiện.”

Ngụy Vô Tiệm chấp tay lưng thững tiến lên, đóa hoa đỏ rực ở trên Trần Tình bên hông hắt theo bước tiến nhẹ nhàng của hắn mà lay động. Đi tới trước mặt hai người, trước tiên cúi đầu sờ sờ đầu Lam Dữ Mộ, nhìn về phía Lam Hi Thần nói: “Huynh trưởng, nhiều năm không gặp, biệt lai vô dạng a.”

Lam Hi Thần nói: “Ân, không việc gì.”

Y đáp lời không hề ngừng ngắt, chân thành ôn nhu, khiến người ta như mọc xuân phong. Mà ở hai bên gò má lại có chút ao hãm, so với trong đôi mắt màu thâm bình thản trầm tĩnh kia, lại hiện lên sầu bi tiêu tán không đi, toàn bộ đều được Ngụy Vô Tiệm thu hết vào trong tầm mắt.

Lam Hi Thần nhìn phía sau hắn hỏi: “Sao có một mình ngươi vậy, Vong Cơ đâu?”

Ngụy Vô Tiệm có chút bất đắc dĩ mà thở dài, cố nén xung động mắt trợn trắng, cười nói: “Thúc phụ của các ngươi nhiều năm như vậy không gặp y, ai ngờ lại vô cùng tương niệm y, vừa mới thấy mặt đã bị gọi đi để giáo huấn rồi.”

Y gật đầu, chằm chước chốc lát, như là sợ chạm đến cái gì, cẩn thận hỏi: “Vô Tiệm, hài tử này, cùng Vong Cơ, là ...”

Ngụy Vô Tiệm thản nhiên nói: “Con của y.”

“...” Lam Hi Thần nói: “Vô Tiệm, Vong Cơ đệ ấy ...?”

Ngụy Vô Tiệm thấy y thu lại dáng cười, trán cau lại, thần sắc nghiêm nghị càng giống Lam Vong Cơ, nên hỏi: “Ân?”

Lam Hi Thần nghiêm túc nói: “Không nói tới việc Vong Cơ từ nhỏ chính là mẫu mực thế gia, tiên môn danh sĩ, phẩm hạnh đoan chính cũng là quy phạm nhất. Chỉ cần nói tới việc tâm ý cùng chấp nhất của đệ ấy dành cho ngươi, cũng sẽ tuyệt không làm ra những chuyện cô phụ ngươi.”

Ngụy Vô Tiệm nghe xong liền minh bạch. Hai người họ đều là nam tử, Lam Hi Thần tuyệt sẽ không nghĩ hài tử này sẽ do hai người họ sinh ra, nhưng hình dạng này của Lam Dữ Mộ vừa nhìn liền biết là thân sinh của Lam Vong Cơ. Cho nên Lam Hi Thần đương nhiên cho rằng, giữa hai người bọn họ khả năng đã phát sinh hiểu lầm gì đó.

Ngụy Vô Tiệm chợt bật cười: “Hahahahahahaha Huynh trưởng, ngươi nghĩ quá nhiều rồi.”

Cũng trách không được Lam Hi Thần suy nghĩ nhiều, người nào bình thường mà lại nghĩ tới việc nam nhân sẽ thụ thai cơ chứ, đây quả thật là vấn đề vĩ đại, rất quái dị.

Lam Hi Thần hỏi: “Suy nghĩ nhiều?”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Đúng vậy, đây là nhi tử của Lam Trạm, cũng là con của ta. Phải không A Húc?” Dứt lời liền cúi đầu nhìn Lam Dữ Mộ, nhéo nhéo khuôn mặt cậu.

Lam Dữ Mộ nói: “Dạ, đa đa.”

Lam Hi Thần không giải thích được, hỏi lại: “Cũng là ... nhi tử của người?”

Ngụy Vô Tiệp cũng không quá để tâm, bình thản như không mà nói ra cái việc mà người bình thường không cách nào tưởng tượng nổi khiến người ta ghen hống nhìn trôn trối, nhứ mi hỏi lại: “Do ta sinh, tất nhiên là nhi tử của ta.”

Lam Hi Thần: “???”

Thấy thần tình Ngụy Vô Tiệp không giống như là đang nói giỡn, Lam Hi Thần có chút nói không nên lời. Y nỗ lực ổn định sắc mặt để bản thân mình không vì quá mức khiếp sợ mà thất thố.

Chốc lát sau, Lam Hi Thần hỏi: “Nhưng hai người các ngươi đều là ...”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Chúng ta đều là nam nhân, làm sao có thể sinh ra được hài tử, phải không?”

Lam Hi Thần: “...”

Ngụy Vô Tiệp khước môi câu dẫn ra một nét cười, ngửa đầu nói: “Chuyện mà người khác làm không được nhưng ta thì làm được, còn ít sao?”

Lam Hi Thần trầm mặc, nghiêm túc nhìn chăm chú vào người trước mắt. Y từ trước vốn đã rất ngưỡng thức tài năng và tính tình của Ngụy Vô Tiệp, sau đó thấy hắn mất tích rồi rơi vào quỷ đạo, tâm tính bị tổn hại, rồi lại gặp phải vạn quỷ tấn phệ thân chết hồn tiêu, cũng cảm thấy rất tiếc hận và cảm thán.

Nhưng đến tận lúc này, Lam Hi Thần mới rốt cục hiểu được, vì sao bọn họ từ khi còn trẻ mới vừa quen biết tới trận vây quét Loạn Toán Cương, cách biệt tròn bảy năm, hai người họ gặp mặt chưa quá mười lần, ở chung thì lại càng ít. Nhưng vị đệ đệ bướng bỉnh của y lại lặng yên dùng gần hai mươi năm yêu người này, mặc dù người này với tình ý của đệ đệ hoàn toàn chẳng hay biết.

Đích thật là một người chói mắt như ánh sáng mặt trời. Rõ ràng là thấy rõ lòng người dễ thay đổi, cũng đã nhiều lần trải qua đau khổ sinh tử, nhưng nhanh nhẹn ngạo khí và sự thẳng thắn chân thành vốn bản tính trời sinh này so với đương niên không chút suy giảm.

Mà một người như vậy, lại nguyện ý vì Lam Vong Cơ từ bỏ đi tôn nghiêm thậm chí là thân phận nam tử, bỏ qua cái mà thế gian gọi là hoang đường, khó mà lý giải, vi phạm luân thường. Thế nhưng hắn vẫn thản nhiên nhận thức, không chút nào kiêng kỵ, thần tình phẳng phất đang nói: *Chỉ cần Lam Trạm cao hứng,*

ta quản người nghĩ hoang đường hay không hoang đường, chẳng quan hệ tới ta.

Phút chốc, Lam Hi Thần chợt sinh ra một tia kính ý và tạ ý. Kính hấn bằng phẳng khoáng đạt, dám làm dám nhận, tạ hấn dốc hết toàn lực, đáp trả thâm tình. Y nói: “Vô Tiệp, cảm tạ người.”

Ngụy Vô Tiệp chịu không nổi nhất chính là ai đó nói cảm tạ với hấn. Nhất là khi dùng cái thái độ trịnh trọng này mà nói với hấn, càng khiến hấn thêm nổi da gà, thái độ nhất phái miệt thị chúng sinh mới vừa rồi cũng không chịu nổi nữa, vội đáp: “Ngừng ngừng! Trạch Vu Quân, ta bản thân nghe không nổi ai đó trịnh trọng nghiêm trang như thế nói cảm tạ ta đâu, nghe tới muốn phát hoảng. Hơn nữa có gì mà phải cảm tạ, đó là chuyện người tình ta nguyện mà.”

Nhưng trong lòng hấn lại đang âm thầm nghĩ, nếu người thật muốn cảm tạ ta, không bằng hảo hảo khuyên nhủ thúc phụ đại nhân đức cao vọng trọng, nghiêm sự ra cao đồ nhà các người giúp một tiếng, có thể đừng có đem Lam Trạ như một tiểu bối mà hết đi giáo lại đi huấn như thế có được không, y không thấy ủy khuất, nhưng ta thì đau lòng đó.

Lam Hi Thần lắc đầu nói: “Ta cũng không phải vì chuyện này mà cảm tạ người.”

Dừng một chút, y quay đầu nhìn ra phương xa, tựa như nhớ lại một số chuyện cũ, nói: “Mẫu thân mất sớm, thúc phụ quan tâm năm bề quan, thúc phụ phá lệ nghiêm khắc, trưởng bối trong tộc chỉ có kỳ vọng, ít có quan tâm dành cho đệ ấy.”

Ngụy Vô Tiệp sững sốt, Lam Hi Thần hạ mi mắt, thanh âm có chút trầm, nói: “Đều nói đệ ấy thiên tư ngạo nhân, là tấm gương của con cháu thế gia. Cả ngày nếu không phải là ca tụng, thì cũng là trách móc nặng nề. Không ai từng hỏi qua đệ ấy lưu tâm điều gì, muốn cái gì, chỉ bảo đệ ấy nên như vậy, nên thế nào, nên làm sao thì tốt, phải làm được tốt nhất. Chỉ cần có chút sai phạm thì liền trách phạt đệ ấy còn nặng hơn người khác mấy phần. Đã xác nhận thì phải làm cho thật tốt, tính tình của đệ ấy vốn đã nội liễm, mẫu thân sau khi từ thế thì đệ ấy càng thu mình lại hơn, đã ít nói càng thêm ít nói, càng không muốn biểu lộ tâm tư, duy độc chỉ có cùng ta mới có thể thêm được vài câu.”

Lam Hi Thần quay đầu lại nhìn Ngụy Vô Tiệp một lần nữa nói: “Cho nên ta cảm tạ người, nếu không gặp gỡ người, Vong Cơ cả đời này sẽ thế nào chính ta cũng không biết được, nhưng ta nghĩ dù cho thế nào, cũng không tốt hơn nữa so với hiện tại.”

Chẳng biết như thế nào là yêu, là được yêu. Cứ như một cái hồ sâu thẳm, vô hi vô bi, vô sóng vô lan.

Ngụy Vô Tiệp cảm thấy ngực nặng nề, có chút thở không ra. Hấn quay đầu nhìn Lam Dữ Mộ cách hấn không xa. Trước lúc hai người họ nói chuyện hấn có vỗ nhẹ lưng của Lam Dữ Mộ, ý bảo trưởng bối nói chuyện con ra chỗ khác chơi, tiểu hài tử liền tâm thần linh hội mà đi qua một chỗ khác, lúc này chẳng biết từ đâu kiếm ra được một sợi cà rốt, đang cầm trong tay đứt cho bày tỏ.

Sao mà hấn lại không biết được cơ chứ, Ngụy Vô Tiệp nghĩ thầm. Nếu hấn không có Lam Vong Cơ, cũng tuyệt đối không tốt hơn được hiện tại.

Trầm mặc chốc lát, Ngụy Vô Tiệp nói: “Đều đã qua.”

Một trận gió nhẹ phát qua, thổi tung bay mái tóc của hắn, khiến cho hắn hơi nheo mắt lại. Ngụy Vô Tiệp bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Lam Hi Thần, nói: “Huynh trưởng, người có thể kể một ít chuyện còn bé của Lam Trạch cho ta nghe không?”

Lam Hi Thần ngẩn ra, Ngụy Vô Tiệp lại nói: “Mấy cái chuyện tựa như là, chuyện khả ái hay đáng kinh ngạc gì đó, như nuôi thỏ chẳng hạn, có hay không?”

Lam Hi Thần suy nghĩ 1 chút, mỉm cười nói: “Có.”

Cũng không biết Lam Khải Nhân có phải định đem uất nghẹn suốt 10 năm qua một lần nói hết hay không, mà Lam Vong Cơ đi cả ngày vẫn chưa thấy quay về. Ngụy Vô Tiệp vừa nghe Lam Hi Thần kể chuyện Lam Vong Cơ khi còn bé, vừa thường thường nhìn về phía phòng của Lam Khải Nhân nhìn một chút, nghĩ thầm y thật đáng thương, chắc lỗi tại phải thành kén luôn rồi.

Chẳng biết hàn huyền bao lâu, hai người từ chấp tay mà đứng chuyển thành ngồi xuống đất, áng mây xa vời thay đổi hình dạng từng cái lại từng cái.

Ngụy Vô Tiệp hai mắt mở to, nói: “Cho nên y thật sự, vì vậy mà đi hơn 30 dặm để hái đài sen có cuống?”

Lam Hi Thần gật đầu. Trong đầu Ngụy Vô Tiệp hiện ra một ít hình ảnh. Một niên thiếu bạch y mặt như quan ngọc, một mình xuống núi đi hỏi đường, ở trong đám người, chung quanh sáu thước trời giá rét đông lạnh, không ai dám tiếp cận. Hái được đài sen có cuống liền cẩn thận gỡ từng hạt, bỏ vào trong miệng nghiêm túc cảm thụ đài sen có cuống và không cuống rốt cục có gì bất đồng.

Nghĩ nghĩ, khóe miệng liền bất tự giác mà cong lên, vừa ôn nhu lại bất đắc dĩ. Nhị ca ca của hắn a, một người lợi hại thông minh như vậy, tưởng rằng không có chuyện gì là có thể gạt được y. Thế nhưng sao chỉ duy độc trước mặt mình, lại ngu si như vậy chứ, nói cái gì tin cái đó.

Lúc này, hai người họ đều nghe được tiếng giày đạp trên thảm cỏ xanh cực kỳ nhỏ. Ngụy Vô Tiệp lập tức quay đầu lại, quả nhiên, cách đó không xa chậm rãi đi tới một người, khinh bào như tuyết, hoãn đài tung bay, khí khái nghiêm nghị.

Không tự chủ được mà Ngụy Vô Tiệp lại liền cười sáng bừng cả mặt, con mắt cũng sáng trong veo. Lam Hi Thần nhìn thần tình của hắn, không cần quay đầu lại cũng có thể biết được người tới là ai, liền ưu nhã đứng lên yên lặng thối lui một bước, mỉm cười nói: “Vong Cơ, nếu đệ còn không ra, Vô Tiệp thực sự là muốn trông mòn con mắt luôn rồi.”

Ngụy Vô Tiệp cũng không chịu đứng dậy, ngồi dưới đất cười tủm tỉm mà nhìn Lam Vong Cơ đi tới.

Lam Vong Cơ đầu tiên là hơi hơi cúi đầu hành lễ: “Huynh trưởng.” Sau đó từ trên cao nhìn xuống Ngụy

Vô Tiệp, dùng chốc lát, vươn tay ra về phía hắn.

Ngụy Vô Tiệp cười khanh khách đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay y. Lam Vong Cơ siết chặt lòng bàn tay, trên tay phát lực kéo Ngụy Vô Tiệp đứng lên. Ngụy Vô Tiệp liền “Ồi chao” một tiếng, giả vờ lão đảo ngã vào trong lòng y. Lam Vong Cơ liền bất động thanh sắc, diện vô biểu tình mà đưa tay ôm lấy.

“Khụ khụ.”

Lam Hi Thần đứng ở một bên, nắm tay đặt bên môi, buồn cười nói: “Chú ý đáng vẽ.”

Ngụy Vô Tiệp cười hì hì, không có chút thành ý mà nói: “Thật xấu hổ a huynh trưởng, ngồi lâu quá nên chân tê rần rồi, không đứng vững được, ta thật không phải cố ý.”

Lam Vong Cơ lại thả ra một tay đang ôm lấy Ngụy Vô Tiệp, nhưng tay còn lại vẫn siết chặt tay của Ngụy Vô Tiệp. Ngụy Vô Tiệp tránh hai ba cái tránh không ra, trái lại càng cảm giác Lam Vong Cơ tăng thêm lực, nên cũng bỏ mặc để cho y nắm, nhẹ nhàng nắm lại.

Âm thầm buồn cười, nghĩ thầm, Trạch Vu Quân, không phải là ta không có chú ý đáng vẽ, mà là do Hàm Quang Quân nhà các người đáng vẽ càng ngày càng tệ a.

Lam Hi Thần cười lắc đầu, bỗng nhiên nhớ tới một việc, hỏi: “Vong Cơ, đệ đã nói chuyện của Dữ Mộ với thúc phụ chưa?”

Lam Vong Cơ khẽ gật đầu, nói: “Mới vừa rồi có đề cập qua, đang muốn dẫn đi gặp thúc phụ.”

Lam Hi Thần nói: “Được, đi thôi.”

Ngụy Vô Tiệp mở miệng gọi Lam Dữ Mộ lại. Tiểu hài tử đã nằm xuống bãi cỏ bên cạnh bày tỏ nhắm mắt tịnh dưỡng một trận, nghe tiếng kêu liền ngồi dậy, gật đầu: “Phụ thân.”

Lam Vong Cơ “Ân” một tiếng, quay đầu nói với Ngụy Vô Tiệp: “Đi thôi.”

Ngụy Vô Tiệp ngạc nhiên hỏi: “A? Ta cũng đi?”

Lam Vong Cơ nói: “Ân.”

Ngụy Vô Tiệp cười nói: “Người không sợ thúc phụ người thấy ta, tức tới muốn quăng ta ra ngoài?”

Lam Vong Cơ nói: “Có ta ở bên, sẽ không.”

Ngụy Vô Tiện cười haha gãi cằm của y, nói: “VẬY huynh trưởng, chúng ta đi trước.”

Lam Hi Thần gật đầu, nhìn Lam Dữ Mộ. Cậu hướng y thì lễ, nói: “Bá phụ, tái kiến.”

Lam Hi Thần cười cười sờ đầu của cậu. Mấy người họ đang muốn rời đi, Lam Hi Thần bỗng nhiên mở miệng gọi: “Vong Cơ.”

Lam Vong Cơ nghỉ chân xoay người lại, Ngụy Vô Tiện xem như không nghe thấy gì mà cầm tay Lam Dữ Mộ đi trước, để hai huynh đệ bọn họ có không gian nói chuyện.

Lam thị song bích đứng chung một chỗ, một ôn nhã, một lãnh thanh, như nhau mà khắc bằng ngọc mài, như nhau mà bạch y như tuyết, lưu quang khuynh tả, ánh trắng sáng cả sảnh đường.

Quả nhiên là một loại nhan sắc, lưỡng đoạn phong tư. Ngụy Vô Tiện đứng từ xa nhìn lại, mặc dù hắn đã thấy qua cảnh này mấy lần, nhưng vẫn là chung một cảm nhận.

Lam Vong Cơ nói: “Huynh trưởng có chuyện?”

Lam Hi Thần nói: “Không có gì, chỉ là thấy đệ cuối cùng cũng được như ngày hôm nay, có thể đặc thường sở nguyện, hẳn dù nửa phần cũng chưa từng cô phụ người, huynh rất vui mừng.”

Lam Vong Cơ ngẩn ra, nhú mày không nói.

Lam Hi Thần cười nói: “Sau này phải thẳng thắn một chút, muốn cái gì thì nói ra đừng để trong lòng, dù sao cũng đã là phụ thân rồi.”

Đôi mắt lưu ly trong trẻo của Lam Vong Cơ lóe lóe, y vốn đã không còn là vị niên thiếu dễ xấu hổ, bất thiện ngôn từ năm xưa nữa rồi. Nhưng mà nghe tới câu “đã là phụ thân” thì, trái tim chợt như bị vỗ mạnh, trong lòng một trận ấm áp.

Y giương mắt nhìn về phía Ngụy Vô Tiện, người nọ ngồi xổm xuống thân hơi hơi ngửa đầu, cười mỉm cùng Lam Dữ Mộ nói chuyện. Trong ánh mắt mông lung rung động tầng tầng, thấp giọng nói: “Đệ biết.”

Lam Hi Thần vỗ vỗ vai y, thông thả bước đi.

Trên đường đi tới phòng của Lam Khải Nhân, Ngụy Vô Tiện hỏi: “Lam TrạM, lúc người nói với thúc phụ chuyện của A Húc, thúc phụ người có phản ứng gì không?”

Lam Vong Cơ đang muốn mở miệng, Ngụy Vô Tiện lại cướp lời: “Người khoan nói đã, để ta đoán đoán. Khẳng định là, sai lầm tuyệt luân, hoang đường đến cực điểm, quả thật lỗi lầm lớn nhất của thiên hạ, đúng

không?”

Lam Vong Cơ nói: “Ân.”

Ngụy Vô Tiệm cười thở dài, nói: “Sao người nhà Lam gia các người ai cũng vậy hết vậy, nói mấy chục năm cũng không có thay đổi, qua lại mắng chửi cũng chỉ có nhiều đó thôi.”

Lúc thấy Lam Khải Nhân, thì lão đang chấp tay đưa lưng về phía họ, trước mặt lão là bình phong phù vân lưu động, dường như đang trầm tư, nhất phó tư thế ai ta cũng không muốn gặp.

Mặc dù nói là không muốn gặp người, nhưng Lam Vong Cơ vẫn cúi đầu hành lễ, nói: “Thúc phụ.”

Lam Khải Nhân hít một hơi, từ mũi thở ra, bất đắc dĩ lại thất vọng, không đáp lời.

Ngụy Vô Tiệm ở bên cạnh Lam Vong Cơ đứng đoan chính không gì sánh được, thất lưng thẳng tắp, con người đen nhánh vòng vo chuyển, thử gọi: “Thúc phụ ...”

Lam Khải Nhân lại hít sâu một hơi, lại từ mũi thở ra, so với lần trước còn sâu hơn, như chuẩn bị áp chế không nổi cơn tức giận.

Ngụy Vô Tiệm nghĩ thầm, sợ là râu mép cũng phải bay bay luôn rồi.

Không ai lên tiếng, chung quanh một mảnh trầm tĩnh, có chút giăng co.

Một lát sau, Lam Khải Nhân nghe ở phía sau truyền tới đồng âm (tiếng của trẻ con) non nớt thanh thúy: “Bái kiến thúc tổ.”

Vừa nghe tiếng, Lam Khải Nhân liền quay thân, nhưng đến phân nửa thì ngừng lại, lại xoay lưng trở lại, tiếp tục đưa lưng về phía bọn họ.

Ngụy Vô Tiệm cúi đầu cắn môi dưới, khó khăn lắm mới kiềm được tiếng cười muốn bật ra, vai không ngừng run rẩy.

Lam Dữ Mộ ngẩng đầu nhìn phía Lam Vong Cơ, nhìn thấy y hơi hơi gật đầu, Lam Dữ Mộ liền tiến lên, đứng bên cạnh Lam Khải Nhân, kéo qua vạt áo quỳ xuống, dập mấy đầu, nói: “Dữ Mộ bái kiến thúc tổ.”

Rốt cuộc cũng là huyết mạch thuần khiết nhất của Lam gia, cũng là nhi tử của đệ tử ưu tú nhất của lão. Lam Khải Nhân suy nghĩ suy nghĩ, vẫn nhịn không được mà chậm rãi ghé mắt nhìn cháu trai.

Vừa nhìn lão liền muốn mù cả hai mắt, trong lòng hô to: Quá! Giống!

Quay mặt lại nhìn hai người phía sau.

Ngụy Vô Tiện vốn đang cúi đầu vươn một ngón tay câu đi ngón tay của Lam Vong Cơ, cảm thấy Lam Khải Nhân quay đầu lại, vội vã đứng thẳng ưỡn ngực, hoàn mỹ mà chứng minh như thế nào là đứng vững như tùng.

Lam Khải Nhân ức chế lửa giận, nhìn Ngụy Vô Tiện hỏi: “Quả nhiên là do ngươi sinh ra?”

Ngụy Vô Tiện cười cười, gật đầu nói: “Đương nhiên.”

Một tiếng “Hoang đường” miêu tả sinh động, nhưng vừa nhìn tới khuôn mặt của Lam Dữ Mộ, Lam Khải Nhân lại cảm thấy thế nào cũng hô không được, một hơi nghẹn ngay lồng ngực, lát sau mới thở dài, chậm rãi nói: “Đứng lên đi.”

Lam Dữ Mộ nói: “Tạ thúc tổ.” rồi chậm rãi đứng dậy.

Lam Khải Nhân nhíu mày nhìn tiểu hài tử trước mắt, hỏi: “Ngươi tên gì?”

Lam Dữ Mộ nói: “Lam Húc, Lam Dữ Mộ.”

Lam Khải Nhân hỏi: “Ai đặt cho ngươi?”

Lam Dữ Mộ nói: “Phụ thân.”

Lam Khải Nhân hỏi: “Vậy mẫu thân ngươi đâu?”

Lam Dữ Mộ cúi đầu xem xét Ngụy Vô Tiện, ngón tay ở ngay vạt áo không ngừng xoa nắn, nói: “Đa đa nói, hắc không phải A Nương, không cho con gọi hắc như vậy.”

Lam Khải Nhân: “...”

Ngụy Vô Tiện trong lòng sẵn giọng, tiểu tử thối, bộ ủy khuất ngươi lắm hả?

Lam Khải Nhân cảm thấy có chút đau đầu, đưa tay vịn trán. Nhìn thấy Lam Dữ Mộ trong lòng lão quả thật là vui tới hoa muốn nở luôn, nhưng bản thân lão là một người cổ hủ hơn cả nửa đời rồi, sao mà tiếp nhận được chuyện này. Xưa nay lão đã vốn không vừa mắt Ngụy Vô Tiện phẩm hạnh không hợp, lỗ mãng cuồng vọng, càng thống hận một người như vậy mà còn đầu độc đệ tử mà lão kiêu ngạo nhất, cũng là đệ tử

mà lão cho rằng không nhiễm bụi trần nhất.

Mà thôi mà thôi, Lam Khải Nhân nói: “Ngày mai hành lễ, quy về bản tông.”

Khoác lên giáo phục Lam thị, đeo mặt nạch vân văn, sắp xếp lại tộc phả Lam gia, chính thức đưa về Cô Tô Lam thị.

Lam Vong Cơ nói: “Đa tạ thúc phụ.”

Ngụy Vô Tiệncũng nói theo y: “Đa tạ thúc phụ.”

Lam Khải Nhân nghe không nổi thanh âm của Ngụy Vô Tiệnc, râu sơn dương thiếu chút nữa lại tung bay, quay lưng lại nói: “Dữ Mộ lưu lại, các người ra ngoài trước đi.”

Lam Vong Cơ nói: “Dạ.”

Ngụy Vô Tiệnhé miệng cười, nhìn Lam Vong Cơ phát ra khẩu âm: Rất thích.

Lam Vong Cơ nhìn hắnl chút, kéo tay hắnxin phép cáo từ.

Hai người họ ra ngoài đi được một đoạn, khẳng định Lam Khải Nhân sẽ không nghe thấy được, lúc này Ngụy Vô Tiệnmới cất tiếng cười to: “Hahahahahahahahaha hahahahahahahahaha Lam Trạmcó thấy không, cái mặt của thúc phụ của người thích tới muốn lộ hết luôn rồi kìa, hahahahahahahahahahaha ...”

Lam Vong Cơ đưa tay chỉnh lại một sợi tóc trên trán của hắnvì hắncười ngửa tới ngửa lui mà có chút rối loạn, nắm chặt tay hắnl. Tìm tới một chỗ yên lặng, Ngụy Vô Tiệnliên kéo Lam Vong Cơ tới bên cạnh hành lang gỗ mà ngồi xuống, hai người họ rốt cục hôm nay cũng có được thời gian riêng rồi.

Ngụy Vô Tiệncúi đầu vừa chơi với ngón tay trắng nõn dài gọn của Lam Vong Cơ, vừa cười nói: “Không biết ngày mai bọn Tư Truy Cảnh Nghi thấy được sẽ ra phản ứng gì, ta thấy huynh trưởng người là một người trầm ổn mà thiếu chút nữa còn không trụ được, mấy tiểu tử kia khẳng định” Dừng một chút, hắnnói. “Ai nha, ta quên mất, đã qua nhiều năm như vậy, bọn họ khẳng định cũng không còn là hài tử nữa, chắc cao hơn nhiều rồi.”

Lam Vong Cơ nói: “Ta dẫn người đi gặp bọn họ?”

Ngụy Vô Tiệnlắc đầu nói: “Không cần, không cần, dù sao ngày mai cũng có thể gặp, không cần gấp.”

Bởi vì hiện tại có chuyện càng quan trọng hơn.

Ngụy Vô Tiệm nhẹ nhàng nâng cằm Lam Vong Cơ lên, tiến sát lại, khinh dã cười nói: “Lam nhị công tử, chuyện của ta khi còn bé, có phải ngươi biết không sai biệt lắm không?”

Lam Vong Cơ đáp: “Hẳn là vậy.”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Nhưng ngươi chưa từng kể chuyện của ngươi cho ta nghe.”

Lam Vong Cơ: “...”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Theo ta nói một chút nào, kể chuyện khi ngươi còn bé, có phải cũng giống ta lúc đó, cả ngày đều nghĩ tới ta?”

Lam Vong Cơ nói: “Huynh trưởng đã nói gì với ngươi?”

Ngụy Vô Tiệm cười hahaha: “Cũng không có gì, nói ngươi ...”

Hắn đem thanh âm kéo dài ra, thoả mãn mà thấy ánh mắt Lam Vong Cơ ngưng trệ chốc lát.

Ngụy Vô Tiệm nói: “Nói ngươi mỗi ngày đều rất khắc khổ dụng công.”

Lam Vong Cơ: “...” Y liền đem cái người đang mang vẻ mặt tà mị kéo lên, đặt lên đùi mình, vững vàng ôm lấy.

Ngụy Vô Tiệm khoác lên vai y, hảo ý nhắc nhở: “Hàm Quang Quân, chỗ này không phải là Tĩnh Thất, ngươi không sợ có người nhìn thấy sao?”

Lam Vong Cơ càng ôm chặt lấy hắn, nói: “Không sợ.”

Y chui đầu vào cổ của hắn, khẽ cắn mút vào, tay cũng bắt đầu ở ngay thắt lưng và hông của hắn mà xoa nắn, hỏi: “Huynh trưởng đã nói gì với ngươi?”

Ngụy Vô Tiệm trên người chỗ nào cũng cảm nhận được, Lam Vong Cơ đều biết rất rõ ràng, hắn lập tức trốn tránh né cổ vừa nói: “Không có gì, ngươi đừng ... A ...” Nhưng bị Lam Vong Cơ ôm chặt như thế, căn bản không thể trốn được, chỉ đành cầu xin tha thứ: “Nhị ca ca, nhị ca ca, được được rồi, ta nói, ngươi đừng như vậy ...”

Đầu đuôi gốc ngọn mà đem toàn bộ những gì Lam Hi Thần nghe tới kể lại một lần, từng chuyện một đều có liên quan tới hắn.

Thấy Lam Vong Cơ mặt không đổi sắc ngồi nghe, thần sắc như thường. Ngụy Vô Tiệp đưa tay sờ mặt y, quả nhiên là nóng hổi, cười nói: “Lam Trạ người có ngực không, ta chỉ thuận miệng nói bậy mà người cũng tin. May là ta chỉ nói dài sen đưa hấu thôi, chứ nếu ta nói máu kỳ lân thịt ác thú, lạc đà Tây Vực trên châu bắc hải, có phải người cũng sẽ đi tìm hay không?”

Lam Vong Cơ quả thật gật đầu nói: “Ân.”

Ngụy Vô Tiệp ngẩn ra, cười than thở: “Người đó nha, sao mà lại bướng bỉnh như thế chứ.” Sau đó hắn vuốt ve khuôn mặt như mỹ ngọc của Lam Vong Cơ, nói tiếp. “Thế nhưng ta chính là thích cái tính bướng bỉnh này của người, thực sự là khả ái chết đi được.”

Lam Vong Cơ cầm lấy cái tay không an phận của hắn, hạ mắt suy nghĩ không nói lời nào.

Ngụy Vô Tiệp thấy bộ dáng ngại ngùng của y, liền nổi lên tâm tính muốn chọc ghẹo, nói: “Nếu Lam công tử đã cho ta mặt mũi như thế, vậy Ngụy mỗ liền vì từng công trạng mà có thưởng cho người, sau này phải đều nghe lời ta nói như thế biết không?”

Lam Vong Cơ đem tay hắn đặt ở bên môi, hôn hôn lên từng đốt ngón tay của hắn, tiến đến bên tai hắn thấp giọng nói: “Được, Lam phu nhân.”

Tất nhiên, Ngụy Vô Tiệp lại một lần nữa bị chọc tới tim đập kịch liệt, cảm thấy ngay cả mặt đất cũng nóng lên. Hắn giật mình 1 cái từ trên người Lam Vong Cơ nhảy xuống, nói: “Người người người người người sao lại như vậy chứ!”

Lam Vong Cơ không giải thích được hỏi: “Thế nào?”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Không hề báo trước gì hết, người cứ thế đột nhiên trêu chọc ta, rõ ràng là xấu!”

Dứt lời, quay lưng lại, làm bộ phải đi. Lam Vong Cơ thấy thế vội vã bước nhanh đuổi theo, từ phía sau dùng sức ôm lấy người, trong lòng ngực kề sát lưng hắn, cầm gối lên đầu vai của hắn, nói: “Nhưng ta không biết nói mấy lời tâm tình.”

Ngụy Vô Tiệp: “...”

Lam Vong Cơ nói: “Sau này ta không nói nữa.”

Ngụy Vô Tiệp lập tức nói: “Không được!” Sững sốt một chút, hắn mới phản ứng lại, hồ nghi hỏi: “Lam nhị công tử, người thật là không biết, hay là đang giả ngu?”

Lam Vong Cơ không lên tiếng, chỉ là nhẹ nhàng hàm vành tai oánh bạch như ngọc của người trong lòng, mềm nhẹ liếm qua.

Ngụy Vô Tiệp trong lòng cảm thán, quả nhiên là ứng với câu nói kia, thiên đạo luân hồi a.

9. Chương 9

Editor & Beta: Mai_kari

Ngụy Vô Tiệp cười khanh khách nhìn tiểu hài tử vạt áo mềm mại, hoán đái tung bay trước mắt mình, trong lòng thích tới không chịu được. Ngồi xổm xuống cầm lấy tay Lam Dữ Mộ kéo cậu tới trước mắt mình quay qua quay lại, nghĩ thầm nhi tử mình lớn lên thật đẹp mắt, một bộ y phục để tang này, ngoại trừ Lam Trạ, cũng chỉ có A Húc là mặc nhìn được.

Chính là mặt ngạch quá dài. Lam Vong Cơ vốn cơ thể thon dài, đuôi mặt ngạch cũng đã dài tới thắt lưng, còn Lam Dữ Mộ thì dài tới gần cằm chân luôn rồi. Ngụy Vô Tiệp thầm nghĩ, mặt ngạch Lam gia cũng không phải là dùng để trói bắt người, mặc gì lại phải dài tới như thế?

Lam Dữ Mộ thân là trưởng tử huyết mạch trực hệ của Cô Tô Lam thị, có quyền kế thừa chính thống, lại cách nhiều năm mới được mang về, quá trình nhận tổ quy tông tất nhiên rườm rà hơn nhiều.

Cả người mang giáo phục Lam thị trắng thuần, trải qua một câu chuyện vừa cũ kỹ vừa dong dài về gia tộc, rồi phải lạy tổ tiên, sau đó phải đem trưởng bối của Lam gia từ Lam Hi Thần tới Lam Khải Nhân lạy thêm một lần, cuối cùng do Lam Vong Cơ tự tay buộc mặt ngạch vân vân cho cậu. Ngụy Vô Tiệp ở bên cạnh vừa thấy đã đau răng, trong lòng đã đem cái lễ nghi dòng họ cổ hủ này ghét bỏ trăm nghìn vạn biến, đã sớm không muốn ngồi yên rồi.

Nhưng nét mặt của hắn lại phải làm ra nhất phái quy củ, đoan chính không gì sánh được. Dù sao bản thân để có được tư cách tham dự, cũng tránh không được Lam Vong Cơ ở trước mặt Lam Khải Nhân khẩn cầu bao nhiêu lâu. Dù sao hắn cũng là đạo lữ của Lam Vong Cơ, nhất cử nhất động đều trực tiếp quan hệ đến danh vọng của người nọ trong tộc, Ngụy Vô Tiệp cũng không muốn ở trong trường hợp nghiêm túc trang trọng thế này khiến Lam Vong Cơ mất mặt.

Sắp qua một canh giờ, Ngụy Vô Tiệp sắp không nhận ra nổi được cái chân muốn chết lạng của mình, nghi thức rốt cục kết thúc. Đợi mọi người tán đi rồi, Lam Vong Cơ mới giúp hắn đứng lên, hai người còn chưa kịp nói gì với nhau thì thanh âm của Lam Khải Nhân đã truyền tới từ phía sau: “Vong Cơ, người đi theo ta.”

Hai người đối diện, Lam Vong Cơ nói: “Vâng.” Dứt lời nhìn Ngụy Vô Tiệp chốc lát, thấp giọng nói. “Chờ ta.” Sau đó xoay người đi.

Nhìn bóng lưng Lam Vong Cơ, trong lòng thở dài một tiếng. Ngụy Vô Tiệp hướng Lam Dữ Mộ vẫy vẫy tay, mang theo cậu quay về Tĩnh Thất.

Lúc này, hắn đang ở trong Tĩnh Thất, lòng tràn đầy vui mừng nhìn tiểu hài tử màu mắt lưu ly, mang mặt

ngạch trên trán trước mặt mình, ôm vào trong ngực vừa hôn vừa xoa.

Bỗng nhiên ở bên ngoài Tình Thất cách đó không xa truyền đến một trận thét chói tai: “A a a a a! Hàm Quang Quân! Ngụy tiền bối!” Theo tiếng nói đó, còn có: “Người nhỏ giọng chút! Không được ồn ào! Để tiên sinh nghe được người chết chắc rồi.”

Ngụy Vô Tiệp mắng: “Thằng nhóc tiểu tử này”

Mới vừa mở cửa Tình Thất ra, chỉ thấy Lam Cảnh Nghi hai tay mở rộng hai mắt sáng rực đang chạy ào tới hắn, nghiêng nhiên chính là bộ dáng chuẩn bị ôm lấy hắn xoay hai vòng chào đón đầy nhiệt tình.

Ngụy Vô Tiệp vội vã muốn trốn, Lam Tư Truy vội vàng muốn ngăn. Nhưng mà chưa kịp đợi Lam Cảnh Nghi nhào tới, thì đã có người trước một bước chắn trước người Ngụy Vô Tiệp, thi chưởng đem Lam Cảnh Nghi nhẹ đẩy ra.

Vừa cúi đầu, thấy tiểu hài tử trước mắt mình, chưởng lực còn chưa thu hồi, chắn khỏi trận trận gió nhẹ, tay áo hơi hơi xiêu vẹo, Ngụy Vô Tiệp không khỏi trong lòng buồn cười.

Chưởng vừa rồi không có lực đạo gì cả, chỉ là muốn chặn lại sự đụng chạm giữa Lam Cảnh Nghi và Ngụy Vô Tiệp mà thôi. Mấy người họ dưới chân chợt bị chặn lại, sau đó ai cũng sửng sốt, cúi đầu nhìn lại, toàn bộ trợn tròn mắt.

Tiểu hài tử trước mắt da trắng như tuyết, như mài như ma, thần sắc nghiêm túc, mang chút sương hàn, một đôi mắt nhạt lưu ly màu sắc cực nhạt.

Ngụy Vô Tiệp đưa hai tay đặt lên đỉnh đầu Lam Dữ Mộ, cười nói: “Cảnh Nghi, ngày hôm qua ta còn nói với Hàm Quang Quân các ngươi là, nhiều năm rồi không gặp, các ngươi khẳng định đều đã trưởng thành, sao lại còn gào to hơn cả trước đây nữa thế?”

Lam Tư Truy nói: “Ngụy tiền bối, Cảnh Nghi y sáng sớm vừa biết các người đã trở về đều muốn tới gặp các người, thế nhưng tiên sinh bảo rằng công khóa chưa xong không được đi, cho nên mới kéo dài tới bây giờ, khó tránh khỏi có chút kích động.”

Lam Cảnh Nghi nói: “Người cũng rất kích động, bản thân làm xong công khóa còn luôn hối thúc ta.”

“Đó là vì người quá chậm.”

“Người bỏ đi!”

Ngụy Vô Tiệp tiểu ý càng sâu, thật đúng là một chút cũng không thay đổi.

Lời nói tới bên miệng được hai câu, Lam Tư Truy bỗng nhiên nhớ tới: “Khoan đã ...”

Đệ tử của Lam thị theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nhìn tiểu hài tử đang bị Ngụy Vô Tiện dùng làm giá chống tay, nét mặt ba phần mờ mịt, ba phần kinh dị, ba phần hiếu kỳ.

Lam Dữ Mộ vẫn không hề nhúc nhích để cứ để mặc Ngụy Vô Tiện đặt tay chống trên đỉnh đầu, cảm giác được mấy ánh mắt đó đang nhìn mình, cũng không hề biến sắc.

Lam Tư Truy nói: “Ngụy tiên bối, chúng ta nghe nói, vị tiểu công tử này, có phải hay không chính là nhi tử của người cùng Hàm Quang Quân, lớn lên thật giống Hàm Quang Quân.”

“Đúng vậy đúng vậy, lão tổ tiên bối, hồi đầu ta còn chưa tin, người là làm như thế nào hay vậy, thật là lợi hại a!”

“Tiểu sư đệ, đệ tên gì?”

Lam Dữ Mộ nhàn nhạt nói: “Lam Húc, tự Dữ Mộ.”

“Lam Dữ Mộ ... Tên thật dễ nghe, khẳng định là do Hàm Quang Quân đặt.”

Ngụy Vô Tiện nói: “Sao người biết nhất định là do Hàm Quang Quân đặt, nói không chừng là do ta đặt thì sao?”

Lam Cảnh Nghi ghét bỏ nói: “Tên do người đặt có thể cho người gọi sao?”

Ngụy Vô Tiện hỏi: “Sao lại không thể để cho người gọi được chứ? Ta nghĩ giống như ‘tiểu bình quả’ cũng rất a ý mà, vừa khả ái vừa giản dị.”

Lam Dữ Mộ liền mím môi, dường như cảm thấy may mắn khi đa đa cậu chưa đặt cho cậu mấy cái nhũ danh như “Tiểu tây qua”, “tiểu đào tử”, thực sự là đáng sợ.

Ngụy Vô Tiện bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, nói: “Này, lại nói, tên Tư Truy cũng là do Lam Trạ đặt mà phải không?”

Lam Tư Truy gật đầu: “Vâng.”

Dù sao cũng là một tay y nuôi dạy, nhưng Ngụy Vô Tiện lại chưa từng để ý qua chuyện này, nhưng nay mới bỗng dưng phát giác, ý nghĩa của cái tên này, chắc cũng chứa đựng không ít tâm tư của Lam Vong Cơ.

Trước Tình Thất, tiếng hoan hô cười đùa vang vọng, tràn đầy hài hòa. Còn bên kia, trong phòng Lam Khải Nhân.

Lam Vong Cơ nhú mày, nghiêm nghị nói: “Không được.”

Vốn y là một người đoan chính, mi mắt vừa hạ, sóng vai ngồi cùng Lam Hi Thần, nghe Lam Khải Nhân nói chuyện. Nhưng khi nghe Lam Khải Nhân nói tới chuyện tốt nhất nên giao Lam Dữ Mộ cho lão để lão giáo dục, để ít nhiễm cái tính lỗ mãng của Ngụy Anh, thì khuôn mặt gọn sóng không sợ hãi của Lam Vong Cơ chợt hiện lên một tia lãnh ý, ngữ khí sắc bén, bác bỏ.

Lam Khải Nhân nói chuyện cũng xem như là uyển chuyển, nhưng Lam Vong Cơ cũng hiểu rõ được ý của lão. Đơn giản chính là giống như năm xưa, đem hài tử còn nhỏ là y cùng với vị mẫu thân ‘phẩm hạnh không đoan chính’ tách xa, hiềm thấy cho thỏa đáng, không gặp là hay nhất. Thêm vào sự giáo dục đầy nghiêm khắc, bồi dưỡng thành đệ tử ưu tú nhất trong tộc, thành gương mẫu quy phạm trong mắt người ngoài.

Lam Vong Cơ nói: “Việc giáo dục, tự sẽ dốc lòng, hảo ý của thúc phụ, lòng con xin lĩnh.”

Lam Khải Nhân sững sốt, lão vốn tưởng rằng Lam Vong Cơ dù cho không đồng ý, sự tình cũng có thể thương lượng. Nhưng lão không ngờ y sẽ cương ngạnh mà từ chối lão, không để lại lối thoát nào. Một Lam Vong Cơ với thái độ như vậy, Lam Khải Nhân cũng chỉ thấy qua tổng cộng có mấy lần, nhưng lần nào cũng đều liên quan tới Ngụy Vô Tiện.

Một tiếng đập mạnh lên mặt bàn, sắc mặt vừa đỏ vừa xanh, mi dài muốn dựng thẳng, hự hự ra vài hơi thở, râu mép không ngừng bay bay, lão quát: “Vô liêm sỉ!”

Lam Vong Cơ hạ mi mắt không cùng Lam Khải Nhân giằng co, nhưng thái độ thì vẫn kiên quyết như trước, nửa bước không lùi. Y tuyệt sẽ không để cho Ngụy Vô Tiện trở thành rập khuôn giống mẫu thân y, cũng tuyệt sẽ không để cho Lam Dữ Mộ trở thành y thứ hai. Hai người đó, dù là ai, y cũng phải bảo vệ.

Lam Khải Nhân tức giận tới run người, lấy tay chỉ vào Lam Vong Cơ, nói: “Người ... người ...”

“Người” nửa ngày cũng nói không nên lời, lão giận Lam Vong Cơ, càng giận Ngụy Vô Tiện. Lão trút hết bao tâm huyết dạy dỗ ra được một đệ tử mẫu mực quy phạm đoan chính nhất mà lão kiêu ngạo nhất, tên kia rốt cục là làm cổ thuật gì, khiến cho y vì hấn không ngừng mắc lỗi thế này.

Càng nghĩ càng giận, đem trán chôn ở giữa lòng bàn tay, thân hình vừa nhoáng lên đã suýt nữa ngã ngồi trên ghế. Lam Hi Thần lập tức bước nhanh lên trước, Lam Vong Cơ cũng ngẩng đầu lên, mặt lo lắng, tay ở dưới ống tay áo nắm thành quyền.

Lam Hi Thần đỡ Lam Khải Nhân ngồi xuống, châm trà cho lão, khuyên nhủ: “Thúc phụ bớt giận, Vong Cơ cũng không phải hài tử, đệ ấy tự biết phải làm thế nào. Huống hồ Ngụy Vô Tiện cũng không phải như thúc phụ nghĩ bất kham như vậy, bọn họ chắc chắn giáo dục Lam Dữ Mộ hảo hảo mà.”

Lam Khải Nhân đỡ trán nhắm mắt lại không muốn nói, hướng Lam Vong Cơ khoát tay áo, kêu y ra ngoài. Lam Hi Thần nói: “Vong Cơ, đệ về trước đi, ta cùng thúc phụ nói chuyện.”

Lam Vong Cơ hơi hơi gật đầu, cúi đầu hướng Lam Khải Nhân bái một lạy, sau đó đứng dậy thì lễ cáo từ.

Đợi Lam Vong Cơ đi xa, Lam Khải Nhân trầm tư nói: “Tên Ngụy Anh kia, có thật đã khiến cho Vong Cơ đợi hẵn lâu tới thế?”

Lam Hi Thần nói: “Hẳn đáng giá.”

Lam Khải Nhân dường như có chút uể oải, vùng xung quanh lông mày nhú chặt lại chẳng biết đang nghĩ gì.

Lúc Lam Vong Cơ trở lại Tĩnh Thất thì bọn Lam Tư Truy chẳng biết đã mang theo Lam Dữ Mộ chạy đi đâu rồi. Ngụy Vô Tiện đang chống chân gối đầu tựa dưới một thân cây ở ngay trước Tĩnh Thất, tay kia đang cầm một đóa cây thực được hồng sắc vừa nở mà thưởng thức, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu lên người hắn.

Thoáng nhìn thấy thân ảnh bạch sắc nhanh nhẹn mà tới, Ngụy Vô Tiện khước miệng cong lên, đem hoa đặt lên môi hôn, sau đó nâng tay lên quăng hoa đi. Lam Vong Cơ cũng không né tránh, mặc cho hoa trúng ngay lòng ngực y, chuẩn bị rơi xuống đất, mới đưa tay tiếp.

Ngụy Vô Tiện thừa dịp y cúi đầu tiếp hoa, trong chớp mắt đã lách mình tới trước mặt y, ở ngay khước miệng của y mà chuồn chuồn lướt nước hôn, ở trên mặt y sờ soạng một hồi, thuận tay cướp lại thực được.

Đem hoa cầm trong tay quơ qua quơ lại, Ngụy Vô Tiện hỏi: “Muốn không?”

Lam Vong Cơ không nói, lẳng lặng nhìn hắn.

Ngụy Vô Tiện lại nói: “Năm xưa trong trận vây săn ở núi Bách Phượng, Lam thị song bích vừa ra sân, đã lập tức khiến người khuynh đảo, hoa bay khắp trời. Thương cảm cho những nữ sĩ xấu hổ đỏ mặt kia, lại chẳng hề biết rằng Hàm Quang Quân lẳng nhiên như tiên tuấn cực nhả cực, muốn, cho đến bây giờ, chỉ là đóa hoa trong tay ta.”

Hai mắt lưu ly của Lam Vong Cơ hiện lên một tia sáng, lại bị Ngụy Vô Tiện thấy rõ ràng, sau đó hắn lại muốn trêu chọc tiếp, hỏi: “Hàm Quang Quân, ta nói có đúng không?”

Bên tai Lam Vong Cơ nổi lên một tầng hồng nhạt, mạnh nhào tới, một tay vững vàng ôm lấy hắn vào trong lòng ngực, nói: “Đúng.” Dứt lời cúi đầu hôn lên môi Ngụy Vô Tiện, lại bị Ngụy Vô Tiện nghiêng đầu né

tránh, nói. “Không cho hôn.”

Lam Vong Cơ nhìn hấn, chẳng biết hấn lại muốn chơi trò gì.

Ngụy Vô Tiệu đem hoa đặt bên cạnh tóc mai của Lam Vong Cơ, cười mỉm. “Hàm Quang Quân, cái tên Tư Truy, có phải do người đặt hay không?”

Lam Vong Cơ sửng sốt, không nghĩ tới hấn sẽ hỏi cái này, dùng chốc lát, nói: “Phải.”

Ngụy Vô Tiệu còn muốn tiếp tục hỏi: “Vậy ...”

Hấn vốn muốn hỏi, vậy người có thể cho ta biết, ‘tư truy’ có nghĩa là gì. Nhưng chợt hấn nhớ tới, năm mà y mang Tư Truy về Vân Thâm Bất Tri Xứ, đã phát sinh chuyện gì, cũng nhớ ra, vì sao Lam Vong Cơ lại mang Ôn Uyển về Lam gia.

Lúc này hấn cái gì cũng không muốn hỏi, vì hấn đại khái đã biết được, ý nghĩa của cái tên này, hấn sẽ không giống như ‘độc dữ nhất nhân mộ’, mỹ hảo như thế.

Lam Vong Cơ thấy hấn chậm chạp không nói tiếp, hỏi: “Làm sao vậy?”

Ngụy Vô Tiệu cười lắc đầu, nói: “Không có gì.” Sau đó kiễng chân, ôm lấy cổ Lam Vong Cơ, hôn y.

Hai người khí tức hỗn loạn, lời lẽ dây dưa hôn hảo một trận, chợt nghe tiếng bước chân cùng tiếng nói đang tiến tới gần, vội vã thở hồng hộc tách nhau ra.

Ngụy Vô Tiệu nhanh chóng lau đi nước bọt dính trên môi hai người, thấp giọng nói: “Hấn là bọn A Húc về.”

Quả nhiên, chốc lát sau, bọn Tư Truy đã chạy tới Tĩnh Thất.

Mấy người bọn họ vừa thấy Lam Vong Cơ, đều là trước mắt sáng ngời, hầu như muốn khóc, đều xúm lại, hô to: “Hàm Quang Quân!”

Lam Dữ Mộ tiến lên đứng bên cạnh Lam Vong Cơ, hai tay túm lấy vạt áo của y cùng Ngụy Vô Tiệu, ngửa đầu nói: “Phụ thân!”

Lam Vong Cơ cúi đầu sờ sờ đỉnh đầu của cậu, đạm thanh nói: “Không được ồn ào.”

“Vâng! Xin lỗi!”

“Hàm Quang Quân, chúng ta rất nhớ người a!”

“Đúng vậy, lần trước chúng ta dạ sẵn còn nói, nếu có Hàm Quang Quân thì tốt rồi!”

“Gi? Ngụy tiền bối, sao môi người lại hồng như thế?”

Ngụy Vô Tiệp: “?”

“Đúng nha, không chỉ hồng, mà còn có chút sưng nữa, chúng ta lúc này khi đi thấy người còn tốt mà.”

Còn chưa kịp đợi Ngụy Vô Tiệp nói gì, trên mặt Lam Tư Truy đã đỏ hồng một mảng. Năm xưa cũng có không ít lần hắn cùng hai vị tiền bối này đi dạ sẵn, từ lâu đã thấy qua trình độ thân mật của hai người. Đừng nói miệng, ngay cả hồng ửng ngay cổ, hắn cũng thấy qua rồi.

Trong lòng cảm thán, hai vị tiền bối nhiều năm như vậy, tình cảm vẫn thật tốt.

Đợi cho đám tiểu bối tán đi hết, trước cửa Tĩnh Thất chỉ còn lại ba người. Lam Vong Cơ cúi người một tay nâng Lam Dữ Mộ, đưa cậu ngồi lên khuỷu tay của mình, một tay thì nắm lấy tay Ngụy Vô Tiệp, trong lòng bàn tay siết chặt, cúi đầu hôn lên giữa trán của hắn.

Lam Dữ Mộ thành thật đưa tay che đi hai mắt, sau đó lặng lẽ lộ ra khe hở len lén từ đó nhìn, ánh mắt vừa vịn chạm trúng Ngụy Vô Tiệp, vội vãi ngón tay liền khép lại.

Hôn xong rồi, ba người mới vào phòng, phía sau là một mảng dương quang sáng lạn, cho dù vẫn không sánh kịp với nửa phần ấm áp trong lòng bàn tay.

Đóng cửa lại, Ngụy Vô Tiệp cười nói: “Mấy tiểu bằng hữu nhà các người qua nhiều năm rồi vẫn không hề thay đổi, vẫn là một đám nhóc con, nhưng vóc dáng quả thật cao lên không ít.”

Lam Vong Cơ nói: “Quá náo loạn.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Không sao, càng nháo càng khả ái mà.”

Bọn họ thật không ngờ, đám tiểu bối đó vô luận bao nhiêu tuổi, trải qua bao nhiêu kinh lịch, đi qua bao nhiêu đường xa, nhưng khi trở lại trước mắt hai người họ, vĩnh viễn đều chỉ là một đám nhóc.

Ngụy Vô Tiệp nhéo nhéo tiểu hài tử ngồi ở trong khuỷu tay Lam Vong Cơ, cười nói: “A Húc, ta hỏi con, vì sao hồi này còn lại muốn gần cận Cảnh Nghi sư huynh.”

Hắn chỉ chính là một chướng cản trở cái ôm nhiệt tình cùng sự nhào tới cuồn cuộn hồi nãy của Lam Cảnh Nghi.

Lam Dữ Mộ sững sốt, cúi đầu không nói lời nào, ngón tay không ngừng giảo dắt tay áo.

Ngụy Vô Tiệm tâm tình trêu chọc dâng lên, đương nhiên hắn biết vì sao Lam Dữ Mộ lại cản Lam Cảnh Nghi. Tiểu bình dấm chua này thực sự là cùng phụ thân giống nhau như đúc. Nhưng hắn thích nhất chính là nhìn thấy bộ dáng vừa thẹn vừa giận của hai cha con họ, vừa nhìn liền nhịn không được muốn trêu đùa. Hắn làm bộ nghiêm túc nói: “Con không nói, vậy ta cùng phụ thân con cáo trạng, nói con mục vô sư trưởng (mắt không thèm để ý tới người lớn hơn), ở Vân Thâm Bất Tri Xứ cảnh nội tư đấu, để y phạt con.”

Lam Vong Cơ nhìn thoáng qua tiểu hài tử trong khuỷu tay, Lam Dữ Mộ vội vã ôm lấy cổ Lam Vong Cơ, tội nghiệp nói: “Con không có!”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Con có! A Húc ngoan, nói mau, để ta nói phụ thân con không phạt con, qua vài ngày nữa sẽ mang con ra ngoài chơi.”

Lam Dữ Mộ cái lỗ tai đỏ bừng, ngập ngừng nói: “Đa đa là người nói đó, muốn dẫn con ra ngoài chơi.”

Ngụy Vô Tiệm gật đầu nói: “Ân, là ta nói.”

Lam Dữ Mộ lại nói: “Hai người phải mang con ra ngoài chơi!”

Ngụy Vô Tiệm mặt mày cười đến càng rực rỡ, nói: “Được, chúng ta cùng nhau mang con ra ngoài chơi. Nào A Húc, nói mau, vì sao vậy?”

Lam Dữ Mộ trầm mặc một trận, nhỏ giọng nói: “Đa đa chỉ có con cùng phụ thân mới có thể ôm.”

Không chỉ Ngụy Vô Tiệm, ngay cả Lam Vong Cơ cũng cười khê một tiếng. Ngụy Vô Tiệm đang định không chút che giấu mà điên cuồng cười nhạo, nhưng lại bị một nét cười nhẹ như ánh trăng kia của Lam Vong Cơ câu dẫn mất đi hồn phách, si ngốc nhìn một trận, hầu khê nhúc nhích.

Chốc lát sau, Ngụy Vô Tiệm cười nói: “Lam Trạ, nhi tử của ngươi quả thật càng ngày càng giống ngươi, khả ái chết đi được.”

Lam Vong Cơ không nói gì, nhưng tiểu ý đáy mắt càng sâu vài phần, tầng tầng rung động, nhu hòa không gì sánh được.

10. Chương 10

Editor & Beta: Mai_kari

Tác giả: Chương có lượng từ nhiều nhất

Dẫn hài tử đi săn đêm

Cửu cửu login cùng một chút hint Truy Lăng

=====

Trên đạo gần đây thường xuyên xảy ra chuyện lạ, khiến lòng người bàng hoàng.

Chuyện thứ nhất chính là giữa năm hoa quý, những thiếu nữ thanh xuân có khuôn mặt đẹp liên tiếp bị thất tung, trong đó tìm được hai người nhưng thi thể đã biến thành huyết nhục không rõ, xấu xí đáng sợ vô cùng.

Trừ đi phần con người vẫn còn hoàn hảo, thì những chỗ khác trên khuôn mặt toàn bộ đều bị hủy, muỗi dăng giòi bọ bò lúc nhúc trên khuôn mặt không lúc da, liếc mắt nhìn có thể khiến những người yếu vía liên muốn quỳ rạp trên mặt đất nôn thóc nôn gạo. Mà ba người còn lại sống hay chết, đến nay vẫn không có tung tích, hơn phân nửa chắc cũng cùng cảnh ngộ đi.

Một chuyện lạ khác, chính là có một ngày, lúc đêm khuya vắng người, mọi âm thanh đều câu tịch, có một vị phu canh như mọi ngày trên đường phố tuần tra ban đêm báo giờ. Lúc đi thì rất tốt, nhưng lúc về lại điên cuồng nôn, mặt đầy nước mắt, gào khóc thảm thiết, ngay đứng quần cũng ướt một mảng lớn, tựa như vừa bị kinh hách cực lớn. Lúc sau thì bệnh nặng một thời gian, khó khăn lắm mới giữa lại được cái mạng, nhưng người lại trở nên si ngốc, người nhà cũng không biết đến tột cùng là gã bị gì, hỏi gã thì gã cũng chỉ suốt ngày lẩm bẩm: “Mặt ... mặt ...”

Không ai biết hung thủ là ai, cũng không biết đến tột cùng mục đích là gì. Có người nghĩ là do trả thù, có thể hung thủ bị nữ tử xinh đẹp mình yêu ruồng bỏ, nguyên nhân vì cảm hận, cho nên thống hận những thiếu nữ xinh đẹp. Cũng có người nói là trong núi sâu có nữ yêu pháp lực cao cường muốn dùng dung nhan thiếu nữ làm thuốc dẫn để thanh xuân bất lão, dung nhan vĩnh trú.

Nhìn lão phu phụ thống khổ vì mất nữ nhi trước mắt mình, Ngụy Vô Tiện và Lam Vong Cơ cũng không nhìn được mà nhú hai hàng chân mày, trong mắt cũng thấy được sự tức giận mơ hồ. Nếu là trước đây, nghe mấy cái chuyện này, mặc dù cũng cảm thấy tức giận, không thể tha thứ, nhưng cũng không có cảm giác đồng cảm sâu sắc gì. Nhưng nay đã trở thành phụ mẫu, phần tư vị đau đớn bị mất con này, cũng có thể cảm nhận được phần nào, càng vì vậy mà cảm thấy tội ác tày trời.

Sau khi xoa xoa nước mắt cho khô, hai tay lão hán tạo thành chữ thập thờ dài nói: “Chúng ta chỉ có một nữ nhi, không thể cứ để nó chết không minh bạch như vậy được! Khẩn cầu hai vị thần tiên ban phát từ bi, giúp chúng ta điều tra rõ chân tướng, tìm ra hung thủ, thay nữ nhi báo thù!”

Nói xong liền từ trên ghế một cái rầm quỵ xuống đất, vị lão phụ nhân bên cạnh cũng theo trượng phu quỵ xuống, hai người họ lão lệ tung hoành hướng Lam Vong Cơ và Ngụy Vô Tiệp liên tục dập đầu.

Hai người họ vừa nhìn thấy cảnh này, liền vội vàng tiến lên nâng hai lão nhân dậy. Ngụy Vô Tiệp nói: “Ngừng! Ngừng! Nhị vị đừng như vậy, chúng ta sẽ tận tâm tận lực, các người đứng lên đi, có gì thì ngồi nói được không?”

Một người đỡ một người ngồi dậy đứng lên quay về ghế ngồi, Ngụy Vô Tiệp thở phào nhẹ nhõm: “Các người nói đã phát hiện được hai thi thể, thi thể còn lại đã có ai nhận lãnh chưa?”

Lão hán nói: “Có, đó chính là nữ nhi của một vị đại phu trấn trên, là người đầu tiên bị phát hiện ra, cũng đã hạ táng rồi!”

Ngụy Vô Tiệp ngạc nhiên nói: “Hạ táng rồi? Sự tình còn chưa điều tra rõ, trên thi thể còn để lại khá nhiều đầu mối, cứ vậy mà trực tiếp hạ táng sao?”

Lão hán gật đầu nói: “Chúng ta cũng không biết tại sao, An đại phu là thần y ở trấn trên của chúng ta, nghe nói trước đây hắn đã từng ở huyền môn thế gia tu tập qua, năm ngoái lão bà của ta bị trọng bệnh, nhờ An đại phu mà lấy về được một cái mạng. Hắn là người tốt, không chỉ trị bệnh cứu người, còn thường xuyên trên đường cứu về những con chó bị lưu lạc mang về nuôi dưỡng, kết quả giờ ngay cả nữ nhi của hắn cũng bị ... Ông trời thật không có mắt, người tốt sao không được báo tốt không?”

Nhớ tới nữ nhi, lại một trận ruột gan đứt từng khúc, lão hán vô cùng đau đớn mà ngã gục xuống.

Ngụy Vô Tiệp sờ sờ cằm, nhìn Lam Vong Cơ nói: “Đi tới chỗ An gia hỏi một chút xem có thể khai quan hay không, nếu được liền đem hai cỗ thi thể để chung một chỗ để xem xét, không được thì xem từng cỗ một.”

Lam Vong Cơ khẽ gật đầu, Ngụy Vô Tiệp xoay người nói với Lam Dữ Mộ: “A Húc, đi thôi.”

Lam Dữ Mộ nghe vậy liền lấy cằm của mình đeo lên lưng, tay thì cầm kiếm, đi theo phía sau hai vị phụ thân đang muốn ra cửa. Lão phu kia chợt kinh ngạc, không ngừng nói: “Tiểu công tử không nên đi theo, không nên đi theo a, thi thể của nữ nhi thật sự là ... Tiểu công tử tuổi còn nhỏ, sẽ làm sợ người a!”

Ngụy Vô Tiệp khoát tay nói: “Không có chuyện gì, dọa không được nó đâu. Các người yên tâm đi, chuyện này chúng ta nhất định truy xét cho ra, lấy lại công đạo cho các người.”

Lão phu phụ lệ nóng doanh tràng, vô cùng cảm kích, nói: “Cảm tạ hai vị thần tiên, đại ân đại đức, thật là không biết phải báo đáp các người thế nào?” Vừa nói vừa lạy, Ngụy Vô Tiệp vội vã ngăn cản nói: “Đừng

đừng đừng! Chúng ta gì mà báo đáp cũng không cần đâu, các người đừng có quỳ nữa!”

Trên đường tới An gia, Ngụy Vô Tiệm chợt nhớ tới: “Ai nha! Lão bá kia vừa mới nói tên đại phu đó có nuôi chó, vậy chẳng phải trong nhà của gã có rất nhiều chó hay sao? Lam Trạ, phải làm sao bây giờ, ta ta ta ta không dám đi!”

Lam Vong Cơ sờ sờ lưng hần, nói: “Không sao, có ta bảo hộ người!”

Đến An gia, đại môn đóng chắc, lảng đoạn bạch sắc hai bên trước cửa bị gió thổi liên tục đóng đưa, vô cùng tiêu điều.

Ngụy Vô Tiệm nói: “Âm khí thật nặng!”

Lam Vong Cơ: “Ân.”

Lam Dữ Mộ tiến lên gõ nhẹ hai cái, không ai đáp lời.

Lại gõ thêm hai cái, lại không có ai trả lời. Đang trong lúc Ngụy Vô Tiệm chuẩn bị leo tường vào, tìm hiểu chuyện tình, thì cửa chợt mở.

Người mở cửa là một người nam nhân trung niên, cả người trường bào, dáng vẻ chỉnh tề, nhìn tiểu hài tử đang đứng trước cửa, hỏi: “Có chuyện gì không?”

Lam Vong Cơ lập tức tiến lên trước thi lễ: “Các hạ có phải An đại phu?”

An đại phu hỏi: “Phải.”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Chúng ta được người khác nhờ, tra rõ việc mất tích của các thiếu nữ gần đây, nghe nói lệnh ái cũng là một trong số những người bị hại, cho nên có một số việc muốn hỏi An đại phu.”

An đại phu nói: “Các người muốn hỏi cái gì?”

Người này vẫn luôn đứng ở ngay cửa, nửa bước không dời đi, không hề có ý định mời bọn họ vào nhà. Ngụy Vô Tiệm nghĩ thầm, nữ nhi đã chết thành cái dạng như vậy mà người này lại là bộ dáng như chẳng có chuyện gì, vừa không có lương tâm vừa không có lễ nghĩa.

Nói chuyện với nhau một lúc, An đại phu không ngoài dự đoán lập tức từ chối thỉnh cầu khai quan, chỉ nói nữ nhi của mình đã xuống mồ vì an, không muốn quấy nhiễu sự thanh tĩnh của nàng.

Nếu đã nói rõ tới như vậy, cũng không nên tiếp tục miễn cưỡng nữa, nói câu “Thứ lỗi đã làm phiền” liền xoay người rời đi.

Ba người họ cũng không đi quá xa, tìm một trà lâu ngồi xuống, kêu hai tách trà cùng một bầu rượu, Ngụy Vô Tiệm gác chéo hai chân ngồi tách hạt dưa.

Lam Dữ Mộ hỏi: “Cha, có thật theo ý của người nọ, không đi khai quan?”

Ngụy Vô Tiệm cười nhìn cậu: “Thế nào, A Húc có ý kiến gì khác sao?”

Lam Dữ Mộ trầm tư nói: “Con nghĩ người này rất kỳ quái!”

Vong Tiệm hai người liếc nhìn nhau, từ lúc hai người họ trở về Vân Thâm Bất Tri Xứ, thì hai người họ lập tức tiếp tục phùng loạn tất xuất, trừ ma diệt quỷ. Nếu Lam gia không có việc khẩn cấp, thì hai người họ sẽ dẫn Lam Dữ Mộ ra ngoài chạy loạn chung quanh, không cần mục đích.

Lam Dữ Mộ mặc dù đã theo chân hai người họ luyện tập nhiều lần, nhưng hai người cũng chỉ nói tuổi của cậu còn nhỏ, phần nhiều sẽ để cậu đứng ở một bên nhìn, tối đa thì cho viết bút ký, rất ít khi để cậu tham dự. Nghĩ từ từ cũng sẽ tới lúc, không ngờ hải tử này lại tự mình tìm hiểu nguồn gốc, không ngờ trải qua quá trình quan sát, đã bắt đầu nhìn ra được vấn đề.

Lam Vong Cơ nói: “Kỳ quái chỗ nào?”

“Gã cùng với đôi phu thê thâm tình kia có tình hướng tương đồng, thế nhưng thái độ lại tuyệt nhiên tương phản, cũng không cầu hai người báo thù cho nữ nhi của gã, cũng không khóc, không tuyệt vọng, hình như nhìn qua chẳng có chút thương tâm nào cả.”

Ngụy Vô Tiệm cười tùm tùm nâng má nghe cậu phân tích, nói: “Còn gì nữa không?”

“Nhà bọn họ phần cửa còn mang bạch trù, nhìn như đang trong tang kỳ, thế nhưng vị đại phu kia lại không mặc tang phục, trái lại quần áo chỉnh tề, căn bản nhìn chẳng ra là nữ nhi đã chết.”

Ngụy Vô Tiệm vẻ mặt mong đợi nói: “Còn gì nữa không?”

Lam Dữ Mộ cau mày nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Hết rồi.”

Tựa gỗ cảm giác bản thân mình quan sát vẫn còn thiếu tí mi, có chút chán nản cúi đầu.

Ngụy Vô Tiệm nhoẻn miệng cười, kéo Lam Dữ Mộ ôm lên đùi mình hôn mạnh một cái, xoa nhẹ phát đỉnh của cậu nói: “A Húc thật là lợi hại, ta lúc ở tuổi con, căn bản còn không phát hiện được mấy cái vấn đề

này, con thật sự là đặc biệt lợi hại.”

Lam Dữ Mộ ngẩng đầu, nói: “Thật vậy ư?”

Ngụy Vô Tiệp gật đầu liên tục, cười nói: “Đương nhiên là thật rồi, mấy tiểu hài tử cỡ tuổi con chẳng lợi hại được như vậy đâu, Lam Trạ người nói có phải không?”

Lam Dữ Mộ quay đầu nhìn phụ thân cậu, Lam Vong Cơ sờ sờ đầu của cậu, mỉm cười nói: “Ừ, rất lợi hại.”

Phụ thân vốn rất ít khi nào khen cậu, còn ít khi nào cười. Lam Dữ Mộ thấy y như vậy, hai bên tai liền ửng đỏ, hài lòng vô cùng, lại không dám quá mức vui mừng lộ rõ trên nét mặt, chỉ có thể mím môi cúi đầu lên cười, ngược lại lại nhớ tới cái gì đó, hỏi: “Cha, còn có chỗ nào kỳ quái khác ư?”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Con có nhớ, lão bá có nói, người đó rất tốt, nuôi rất nhiều chó lưu lạc hay không?”

Lam Dữ Mộ gật đầu, chợt nhận ra: “Nhưng nhà của gã dương khí lại cực kỳ ít, trái lại âm khí cực nặng.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Ừ, thông minh, chỉ một chút đã tự thông.”

Lam Dữ Mộ nói: “Thế nhưng chẳng phải gã là đại phu sao, đại phu chữa bệnh gặp phải người chết nhiều cũng rất bình thường mà.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Đại phu thông thường sẽ tới cửa thay người xem bệnh, chứ không phải để người bệnh chạy tới nhà mình, dù cho có nhiễm phải tử khí, thì cũng phải trên đường quay về nhà tiếp xúc người sống, tiêu tán khá nhiều rồi. Còn nhà của gã lại mang tử khí nặng như vậy, còn phải là trong thời gian ngắn tiếp xúc phải lượng vật sống chết liên tục, tỷ như bị diệt môn hay gì đó tương tự, mới có thể ngưng tụ thành.”

Lam Dữ Mộ nói: “Cho nên cha ở đây là muốn một lát nữa chạy vào nhà gã tiếp tục tìm hỏi ư?”

Ngụy Vô Tiệp nhéo nhéo khuôn mặt trắng noãn của cậu, nói: “Thật không hổ là nhi tử của ta và Hàm Quang Quân, A Húc, con quá thông minh.”

Lam Vong Cơ uống một ngụm trà, nói: “Không được tự tiện xông vào tư trạch người khác.”

Ngụy Vô Tiệp nhíu mi nói: “Vậy người có đi theo ta hay không?”

Lam Vong Cơ: “...”

Ngụy Vô Tiệp ủy khuất nói: “Người không đi theo ta, vậy một mình ta ...”

“Theo.”

“Hahahahaah....”

Ngồi một hồi, ba người liền đứng dậy rời khỏi trà lâu.

Vô thanh vô tức phi thân vào cửa nhà An gia, bốn phía một mảnh tĩnh mịch, nếu không phải mới vừa nãy còn có người ra tiếp chuyện với họ, Ngụy Vô Tiệm hầu như cho rằng đây là một tòa hoang trạch bỏ hoang.

Ba người nhìn chung quanh một lần, Lam Vong Cơ thấp giọng nói: “Ngụy Anh.”

Ngụy Vô Tiệm quay đầu, đi theo bên cạnh Lam Vong Cơ, theo ánh mắt của y nhìn qua, gian phòng này so với những gian khác mới hơn rất nhiều, tựa như mới được sửa qua, trên cửa lại bị khóa lại.

Ngụy Vô Tiệm tiến lên xem xét một chút, trên mặt đất phát hiện một ít bột phấn cháy đen, nói: “Ở đây đã từng bị cháy qua.”

Lúc tìm được mật thất dưới đất, Lam Vong Cơ đi vào mật thất, xác định không có bẫy ngầm, mới để cho Ngụy Vô Tiệm và Lam Dữ Mộ tiến vào.

Trong không gian âm u ẩm ướt, mùi máu tanh nồng đậm đập vào mặt, Ngụy Vô Tiệm cầm lấy tay của Lam Dữ Mộ, hỏi: “Có sợ không?”

Lam Dữ Mộ lắc đầu, còn kéo Ngụy Vô Tiệm ra phía sau cậu, nói: “Cha, cha đi phía sau con.”

Lam Vong Cơ quay đầu lại nhìn hai người họ, Ngụy Vô Tiệm sửng sốt, nhìn hai người đang đem hắc bảo hộ ở phía sau, cười lắc đầu.

Đi qua một đoạn cầu thang thật dài, ba người họ mới tới được tầng chót ở dưới mật thất, ngửi mùi máu tươi càng lúc càng nặng, từ từ thấy được ánh sáng nền chập chờn ở phía trước, nhưng nường theo đó còn có cả tiếng chó sủa liên tiếp, nghe thanh âm liền biết số lượng không hề ít, Ngụy Vô Tiệm cả người liền run lên, nhỏ giọng kêu: “Lam Trạ!”

Lam Vong Cơ nghe tiếng quay đầu lại, đưa tay ôm Ngụy Vô Tiệm, thấp giọng nói: “Ta ở đây, đừng sợ!”

Ngụy Vô Tiệm ở trong ngực y ngẩng đầu nói: “Ừ, ta ta ta ta không sợ ... chúng ta ... vẫn ... vẫn phải đi vào sao?”

Lam Vong Cơ nói: “Không đi, ta mang người ra ngoài, A Húc cùng theo.”

Lam Dữ Mộ nói: “Ân.”

Một đường được Lam Vong Cơ ôm ra khỏi An gia, Ngụy Vô Tiệp mới mới rót cục thở dài một hơi, một lần nữa lại trở nên đứng đắn, không có chó liềm trở thành hảo hán. Hắn nói: “Lam Trạ, người quay về đó xem xét đi, thả hết đám chó đó, trong mật thất kia mùi máu tươi nặng tới vậy, sợ rằng tên họ An kia đem chó nhốt lại, khẳng định không phải để làm chuyện gì đó.”

Lam Vong Cơ nói: “Ừ.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Ta dẫn A Húc đi xem cổ thi thể kia, người xong rồi thì tới tìm chúng ta.”

Lam Vong Cơ hơi gật đầu, cúi đầu nói với Lam Dữ Mộ: “Nhớ bảo hộ cha người.”

Lam Dữ Mộ tựa như vừa nhận được trọng trách, nghiêm túc gật đầu: “Ân.”

Ngụy Vô Tiệp có chút kỳ quái, tình huống này chẳng phải theo bình thường phải là nói với hắn phải bảo hộ tốt cho nhi tử hay sao, vì sao thành ra nhi tử bảo hộ cho hắn rồi?

Mặc dù trong lòng thấy buồn cười, Ngụy Vô Tiệp vẫn nói: “Đúng vậy, A Húc, con phải hảo hảo che chở cho ta, ta rất là nhu nhược nha.”

Lam Dữ Mộ nói: “Con biết.”

Ngụy Vô Tiệp cười haha dẫn theo Lam Dữ Mộ rời đi, Lam Vong Cơ nhìn theo bọn họ một hồi, xoay người một lần nữa quay về An gia.

Thi thể theo đúng lời của lão phu phụ nói, ngoại trừ đôi mắt, cả khuôn mặt đều bị phá hủy, rốt cục là có bao nhiêu thống hận dung mạo thiếu nữ, hay là có khát vọng với dung mạo thiếu nữ nhiều tới mức nào?

Ngụy Vô Tiệp vùi đầu vào trong quan tài, lật tới lật lui, ngó nhìn, nói: “A Húc, con tới đây xem một chút đi.”

Lam Dữ Mộ đứng ở gần đó một hồi, mới nhỏ giọng “Ân”, kiên trì đi tới chỗ thi thể trong quan tài nhìn.

Trên khuôn mặt không có da huyết nhục không rõ, thối rửa biến thành màu đen, còn tản ra mùi tanh tưởi. Dù cho cậu có kế thừa trầm ổn bình tĩnh của phụ thân, thì dù sao cũng là một hài tử mười hai tuổi, lại lần đầu thấy cảnh tượng này, Lam Dữ Mộ muốn dời mắt nhưng lại không dám vi phạm lời của cha, hai tay nắm chặt kiếm thành quyền, hai hàng chân mày nhíu lại càng lúc càng chặt.

Ngụy Vô Tiệm nhìn thấy bộ dáng không dám nhìn lại sợ bị rầy của cậu, nói: “Sợ?”

Lam Dữ Mộ vội vàng nói: “Không có.”

Ngụy Vô Tiệm đứng ở bên cạnh quan tài, nói: “Sợ thì nói đi, phụ thân không ở đây, ta sẽ không phạt con. Nói, rốt cục có sợ hay không?”

Lam Dữ Mộ nháy mắt một cái, khó khăn gật đầu, nói: “... Có một chút.”

Ngụy Vô Tiệm an ủi: “Sợ cũng không phải lỗi, đây là chuyện thường tình của con người, là người, sẽ có lúc phải sợ hãi, sau này nhìn vài lần rồi cũng quen thôi.”

Lam Dữ Mộ nhìn Ngụy Vô Tiệm nói: “Mọi người ai cũng biết sợ sao?”

“Đương nhiên, người lợi hại tới cỡ nào cũng sẽ có chút biết sợ.”

“Phụ thân cũng vậy?”

Ngụy Vô Tiệm sững sốt, cười nói: “Phải a.”

Lam Dữ Mộ ngoe đầu, cậu không nghĩ ra phụ thân lợi hại như vậy sẽ sợ cái gì, ngây thơ hỏi: “Phụ thân sẽ sợ cái gì?”

Ngụy Vô Tiệm nở nụ cười, nói: “Y a? ... Sau này con lớn con sẽ biết.”

Lam Dữ Mộ mờ mịt, không hiểu vì sao phụ thân sợ gì đó mà tới lúc cậu trưởng thành rồi mới biết được, ngoe đầu tự mình suy nghĩ một hồi, nhưng vẫn không có kết quả gì.

Ngụy Vô Tiệm cũng không cho cậu thời gian quán quýt cái vấn đề này, nói: “A Húc, từ trên mặt của thi thể này, có nhìn ra được gì hay không?”

Lam Dữ Mộ cau mày sắc mặt khó chịu nhìn kỹ thi thể này, nói: “Da trên mặt không giống như là bị hủy, mà như bị lột xuống.”

Ngụy Vô Tiệm gật đầu, nói: “Vậy con nghĩ tại sao hung thủ lại làm vậy?”

Lam Dữ Mộ suy nghĩ một chút, nói: “A ... Người đó muốn có một khuôn mặt hoàn chỉnh.”

Ngụy Vô Tiệm nhéo nhéo mặt của Lam Dữ Mộ, cười haha: “A Húc, con quả thực quá thông minh.”

Ngẩng đầu lên, liền thấy Lam Vong Cơ đang ngự kiếm bay tới, Ngụy Vô Tiệm tháo găng tay ra ném qua một bên, vỗ tay một cái, sau đó ngồi lên nắp quan tài, cười nhìn y: “Thế nào?”

Lam Vong Cơ đi tới bên người Ngụy Vô Tiệm, nói: “Có hai chết, bụng có vết tích bị mở ra lột da rồi khâu lại, bên trong phòng đều là được vật cùng dụng cụ cắt gọt, những con còn lại đều đã thả.”

Ngụy Vô Tiệm sờ sờ cằm, ngưng thần nói: “Thoạt nhìn như gã đang dùng đám chó đó làm một thí nghiệm gì đó. Nhìn thử đi.” Vừa nói vừa hướng nắp quan tài mở ra một phần.

Lam Vong Cơ quay đầu nhìn thoáng qua, nói. “Hung thủ muốn làm một cái mặt người.”

Ngụy Vô Tiệm “Ân” một tiếng, nói. “Nếu vì hận mà muốn hủy dung nhan, hoặc vì muốn chế thuốc, đều không cần phải tỉ mỉ đem cả lớp da mặt lột ra một cách hoàn hảo như vậy, trừ phi bản thân gã mong muốn lấy được một lớp da mặt hoàn hảo.”

“Người này có thể vì tuổi tác suy kém, cũng có thể đã bị hủy đi dung nhan, cho nên mới khẩn cấp muốn có được một khuôn mặt xinh đẹp còn trẻ, thế nhưng năng lực của gã có hạn, làm không được việc đổi mặt thành công, vì vậy mới một mực không ngừng đi tìm những thiếu nữ cùng đám chó lưu lạc để làm thí nghiệm.”

Lam Dữ Mộ nhìn hai vị phụ thân của mình, nói: “Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

Ngụy Vô Tiệm liếc nhìn Tị Trần, cười không nói gì.

Lam Dữ Mộ nói. “Quật mộ?”

“...”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Người cần gì nhìn ta như thế. Nếu người không tình nguyện dùng Tị Trần quật mộ, thì dùng Tùy Tiệm cũng được mà. Dù sao hiện tại người cũng có thể rút nó rồi.”

Không cho hắn khai quan, thì hắn sẽ lặng lẽ mà khai, chỉ cần khai quan, nhìn bên trong xem đến tột cùng có phải thi thể của An tiểu thư hay không, tất cả lập tức đều sáng tỏ.

Lam Vong Cơ lắc đầu, nói: “Xuống đây.”

Ngụy Vô Tiệm cười từ trên nắp quan tài nhảy xuống, vừa vặn được y tiếp.

Lam Dữ Mộ suy nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra được phụ thân mình đến tột cùng là sợ cái gì, không từ bỏ mà hỏi thẳng: “Phụ thân, cha có sợ cái gì không?”

Lam Vong Cơ nhìn cậu một cái, không hiểu tại sao cậu lại hỏi vấn đề này, lại nhìn thấy nụ cười trên mặt Ngụy Vô Tiện, bất chợt hiểu rõ, liền nói. “Ta sợ cha con.”

“Hahahahahahaha! Lam Trạm, người thật biết cách cho ta mặt mũi nha.”

Lam Dữ Mộ càng không hiểu. Cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ phụ thân sợ cha mình, không chỉ có không sợ, ngược lại là cha cả ngày luôn ở trước mặt phụ thân cầu xin năn nỉ, vì sao phụ thân lại sợ cha cơ? Cậu nghĩ vấn đề này, có thể phải tới lúc cậu lớn rồi mới có thể hiểu được.

XXXXXXXXXXXX

Sắc trời dần tối, ba người tìm được mộ phận của nữ nhi An gia, Ngụy Vô Tiện ngược lại cũng không để Lam Vong Cơ dùng Tị Trận quật mộ thật, chỉ là gọi ra hai hung thi, cho hai tên hung thi đó làm, còn mình thì lôi kéo Lam Vong Cơ đứng ở bên cạnh vừa nhìn vừa nói mấy chuyện tào lao.

Chỉ chốc lát sau, nhãn thần của Lam Vong Cơ bất chợt rung mình, lãnh đạm nói: “Ai?”

Người đang trốn ở phía sau gốc cây như bị một tiếng này của y mà bị dọa, vội vã chạy đi, kéo lại áo bào rộng lớn, từ đầu đến chân đều che nghiêm nghiêm thật thật, nhìn không ra dáng dấp, chỉ cảm thấy vóc dáng tựa hồ tương đối nhỏ.

Ngụy Vô Tiện nói: “Lam Trạm, mau đuổi theo, đừng để tên đó chạy thoát.”

Lam Vong Cơ liền gọi Tị Trận ra, đuổi theo.

Y chưa đi bao lâu, Ngụy Vô Tiện lại vô cùng nhân nhã mà huyết sáo chờ hai tên hung thi quật mộ. Nhưng bất chợt nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng chó sủa, sợ đến cả người run run, trong lòng mắng con chó đáng chết lúc nào không tới lại tới ngay lúc này, Lam Trạm người ở đâu, mau trở lại cứu ta!

Lam Dữ Mộ vốn đang giúp hai hung thi quật mộ, vừa nghe tiếng chó sủa thoáng ngẩng đầu lên, chạy tới bên cạnh Ngụy Vô Tiện, cầm lấy tay hắn nói. “Cha, đừng sợ!”

Ngụy Vô Tiện vừa vui mừng vừa buồn cười lại vừa sợ, lúc này ngoài tiếng chó sủa còn có tiếng người: “Tiên Tử! Người trở lại cho ta! Người đi đâu vậy hả?”

Hả? Tiên Tử?

Còn chưa kịp phản ứng, thì một con linh khuyển bờm đen đã hướng tới chỗ hẩn mà chạy như bay, đầu lưỡi thè ra tựa hồ hết sức cao hứng.

Ngụy Vô Tiệp vội vã trốn phía sau Lam Dữ Mộ, hô: “A Húc, đừng cho nó tới đây!”

Lam Dữ Mộ đang muốn xuất chưởng đẩy lùi Tiên Tử, thì chợt có một đạo thân ảnh màu tím nhảy tới trước mặt cậu, trong tay trường tiên điện quang tử sắc lưu chuyển, bên hông treo một quả chuông bạc, theo động tác của y mà phát ra tiếng vang. Ngụy Vô Tiệp triệt để ngậy ngấn cả người, vốn tưởng rằng đợt săn đêm này chỉ đụng trúng Kim Lăng, không ngờ y cũng ở đây.

Giang Trìung đưa lưng về phía hai người họ, còn không biết phía sau là ai, đã quát lên với Tiên Tử: “Quay lại!”

Linh Khuyển đen ngao ngao đầy nước nử vài tiếng, sau đó ủy ủy khuất khuất cúi đầu chạy ngược về phía Kim Lăng.

“Tiên Tử! Người quay lại cho ta, người ...”

Ngụy Vô Tiệp ngẩng đầu nhìn sang chỗ đang phát ra tiếng gọi, người đó y phục kim tinh tuyết lãng, mặt mày cao ngạo tuấn mỹ, giữa trán điểm một bút chu sa, trong tay là một thanh trường kiếm linh lực phi phàm, chính là “Tuế Hoa”.

“... Ngụy Vô Tiệp?”

Giang Trìung đang định xoay người vì Tiên Tử quấy nhiễu mà xin lỗi, vừa nghe Kim Lăng thì thào cái tên này, liền lập tức toàn thân căng cứng, mạnh mẽ quay người lại.

Một thân tử y, tiến tụ khinh bào, mày mỏng mắt hạnh, ánh mắt lãnh duệ, tướng mạo tuấn mỹ lại mang theo vài phần công kích. Thật đúng là chẳng hề thay đổi.

Ngụy Vô Tiệp lúng túng cười nói. “Đã lâu không gặp a! Các người cũng tới đây săn đêm?”

Giang Trìung như là thoáng có chút thất thần, sau đó tức giận nói: “Sao người lại ở đây?”

Tuy rằng chuyện Hàm Quang Quân và Di Lăng Lão Tổ dẫn theo một hải tử quay về Vân Thâm Bất Tri Xứ, đã sớm được truyền tới Lan Lăng và Vân Mộng, nhưng hai cậu cháu họ lại không hề nghĩ tới lại có thể ở đây gặp được Ngụy Vô Tiệp và Lam Vong Cơ.

Ngụy Vô Tiệp nói: “Ta dẫn con trai đi săn đêm a.”

Nghe lời hấn nói, Giang Trùng lúc này mới chú ý tới tiểu hài tử đang đứng trước mặt Ngụy Vô Tiện, cúi đầu nhìn, mặc dù y đã sớm nghe qua, nhưng nhìn vào khuôn mặt giống như đã từng quen biết này, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp tinh khiết, còn có cặp mắt lưu ly như ngọc, hàng chân mày của y càng theo nhũu chặt tới lợi hại, phải qua một lúc lâu sau mới tìm lại được thanh âm của mình. “Người ... Con trai người?”

Lam Dữ Mộ gật đầu thi lễ. Ngụy Vô Tiện nói: “Đúng vậy, nhi tử của ta cùng Lam Trạ, thể nào, có phải lớn lên nhìn rất khá không, có phải rất giống Lam Trạ không?”

“ ... ”

Giang Trùng một thân đầy ác hàn, trên mặt lúc trắng lúc xanh, y vừa nghĩ tới chuyện hai nam nhân sinh ra một hài tử, liền có một xúc cảm muốn một chưởng vỗ mạnh lên đỉnh đầu mình. Cái cảm giác bất khả tư nghị và quái dị mà lúc trước đã từng một lần xuất hiện khi thấy hai người họ đứng dưới gốc cây ôm lấy nhau lại một lần nữa xuất hiện, trong lúc nhất thời xua đi hết những tâm tình khác.

Lúc này, chợt có một đạo bóng trắng phi thân đáp xuống giữa hai người họ. Lam Vong Cơ tay cầm Tị Trần, tay còn lại thì nắm lấy cái người đang muốn bỏ chạy kia. Ánh mắt nhìn Giang Trùng mặc dù mang theo ba phần đề phòng, ba phần phần lãnh ý, nhưng cũng không có cùng Giang Trùng giương cung bạt kiếm giằng co, nhìn y một cái liền đưa mắt quay sang Ngụy Vô Tiện, nói: “Người!”

Đem cái người đang nắm trong tay kéo tới trước mặt Ngụy Vô Tiện, một thân tráo bào màu đen, là một thiếu nữ vóc dáng khá nhỏ, bị Lam Vong Cơ kéo lên như vậy, cả chân cũng không chạm được tới đất, mang theo một cái mặt nạ màu trắng che phủ cả mặt.

Ngụy Vô Tiện nhìn chằm chằm cái mặt nạ màu trắng trước mặt mình một hồi, dưới mặt nạ là một đôi mắt đen sáng như ngọc, nếu không phải có một cái mặt nạ khá quỷ dị này, chỉ cần nhìn một đôi mắt đơn thuần kia thôi thì cũng sẽ nghĩ đây là một cô nương khá đẹp. Có một đôi mắt như vậy, dù gương mặt có bình thường cỡ nào, cũng tổng thể nhìn ra được vẻ linh động giảo mỹ.

Ngụy Vô Tiện đưa tay muốn tháo đi lớp mặt nạ kia, nhưng cô gái dường như bị kinh hách, liều mạng giãy dụa giằng co, không cho Ngụy Vô Tiện chạm vào mặt nạ của nàng, hoảng sợ nói: “Không nên! Đừng tháo!”

Thanh âm càng lúc càng dữ dội, tựa hồ một giây kế tiếp nàng sẽ khóc thét. Ngụy Vô Tiện dừng tay, thu tay về, nói: “Lam Trạ! Người thả nàng xuống đi!”

Lam Vong Cơ theo lời hấn mà đặt thiếu nữ vững vàng đứng trên mặt đất. Hai hung thi mà Ngụy Vô Tiện triệu hồi hồi này như đã đào xong cái quan tài, liền găm nhẹ một tiếng.

Ngụy Vô Tiện thổi hai tiếng huyết sáo cho hai tên đó thôi lui, nói: “Kim Lăng! Người còn đứng ngốc ở đó làm gì, tới đây đi!”

Kim Lăng đem Tiên Tử đuổi đi xong, đi tới gần bọn họ, Ngụy Vô Tiện nói: “Hai người các người sao lại ở đây? Cái loại săn đêm cấp bậc này, thể nào cũng không cần đến nhị vị tông chủ tự thân xuất mã đi?”

Giang Trùng liếc mắt nhìn Kim Lăng, mắmg: “Còn không phải bởi vì nó sao, không chịu ngoan ngoãn ở Kim Lâm Đài chờ, mà lại đi tìm việc cho ta.”

Kim Lăng cúi đầu không nói lời nào, đáy mắt lại ẩn ẩn sự tức giận.

Hôm nay Lan Lăng Kim thị mặc dù đã thoát khỏi được vận số xuống dốc sau khi Kim Quang Dao rơi đài, dùng thái độ chật vật kéo dài hơi tàn, nhưng chung quy vẫn khó mà một lần nữa leo lên đỉnh. Kim Lăng suốt bao năm qua gian nan bước đi, từ từ đoạt lại được quyền ở Kim Lăng đài, nhưng thực quyền gia tộc vẫn còn nằm trong một tay bộ phận lão nhân ở bên hệ khác. Dần dần, Lan Lăng Kim thị đã âm thầm phân chia thành hai phe phái, một phái ủng hộ Kim Lăng, một phái thì đứng ở bên lớp lão nhân.

Mà đám lão nhân đó gần đây lại muốn đưa ra một biện pháp mới, muốn một tân thịnh thế gia cùng Lan Lăng Kim thị kết thông gia, mà người được nêu tên lại chính là Kim Lăng. Đám thế gia kia đã sớm bị đám lão nhân này thu phục, nói là kết thông gia, chẳng thà nói là ràng buộc, là bày ra một cái vòng lớn, chỉ chờ Kim Lăng bước vào trong vòng.

Kim Lăng tất nhiên biết được đám lão nhân kia đang bày tính cái quỷ gì, nên nói gì cũng không chịu đáp ứng hôn sự mà sẽ khiến hắn tạo nên tình thế cực kỳ bất lợi. Huống hồ, bỏ qua một bên chuyện tranh cãi những quyền lực này, thì bản thân hắn cũng không thú thế gia chi nữ kia, vì trong lòng hắn đã sớm có người rồi.

Hắn bị quấy tới phát phiền, mỗi ngày ở Kim Lăng đài đều là lục đục với nhau âm mưu dương mưu, ép tới hắn thở không thông, đơn giản là ném hết chuyện trong tay, một mình chạy đi giải sầu, vừa trùng hợp nghe thấy ở nơi này đang có chuyện quái sự, liền tiện đường tới đây điều tra một phen, theo đầu mối mà dẫn tới đây.

Giang Trùng sau đó biết hắn chẳng thèm để ý đại cục ném hết mọi việc chạy đi ra ngoài, liền tức giận ngự kiếm đi tìm người, cuối cùng tìm thấy ở đây.

Nhìn mặt Kim Lăng uể oải và u buồn, Ngụy Vô Tiện nhớ lại hắn trước đây vốn là một thiếu niên kiệt ngạo tùy hứng, không rành thế sự, nhưng lại bị thế sự vô thường bị đẩy lên chức gia chủ khi còn quá nhỏ, bị vô số ánh mắt nhìn chăm chăm, bị chuyện gia tộc chồng chất như núi đè nặng lên vai, lại phải đấu tranh với dã tâm soán quyền chiếm vị với người khác. Hắn đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng suốt mấy năm qua, sự trưởng thành này là thân bất do kỷ.

Mở quan tài ra, một mùi hôi hối của thi thể đập vào mặt, những con muỗi quanh miêng hòm ông ông tác hưởng. Ngụy Vô Tiện lấy ra vài tấm phù văn đem đám muỗi đó đốt sạch, sau đó cúi đầu nhìn xuống quan tài, chỉ thấy trong đó có ba thi thể nữ nhân, toàn bộ đều đã bị lột da mặt, chỉ còn lại huyết nhục và mô liên kết biến thành màu đen.

Những thi thể thiếu nữ không có mặt này, cùng phản ứng của An đại phu, cùng với gian nhà đã từng bị cháy qua trong An gia, đám chó lưu lạc bị nhốt dưới mật thất, nguyên bản chỉ một thi thể giờ lại biến thành ba, cùng với thiếu nữ đang mang mặt nạ ở ngay bên cạnh họ, tất cả mọi chuyện xâu kết lại thành một chuỗi, lập tức sáng tỏ.

Ngụy Vô Tiệp đi tới trước mặt vị thiếu nữ, nói: “An cô nương, cái này có phải huyết mộ của cô?”

Cô gái kia vừa nghe Ngụy Vô Tiệp gọi mình như vậy, chỉ biết hần hẳng định đã đem chân tướng sự tình thấu triệt, nên gật đầu.

Ngụy Vô Tiệp nói: “Ta trước đây ở nhà các người có phát hiện qua vết tích bị đốt, tuy rằng hỏa thể đã được khống chế, nhưng dung mạo của người ở thời điểm đó cũng bị hủy đi, đúng không?”

Thiếu nữ tựa như đang nhớ lại tai hoạ mà khiến nàng thống khổ đó, cặp mắt đỏ lên, hàm chứa lệ.

“Phụ thân người thấy người khổ sở, tâm không đành lòng, mà gã lại vừa vặn là một đại phu, còn từng ở huyền môn thế gia tu tập qua, có chút tu vi pháp thuật. Cho nên gã muốn dùng bản lĩnh của mình, chữa mặt cho người, cho người trở về bộ dáng như lúc trước. Vì vậy, gã đi tìm những thiếu nữ có độ tuổi xấp xỉ người, lột da mặt các nàng ấy, muốn đổi lên mặt của người, thế nhưng thất bại, cho nên gã mới không ngừng tìm kiếm những thiếu nữ khác để thay mặt cho người.”

An cô nương nói: “Ban đầu quả thật ta rất muốn chữa lành mặt của ta, nhưng bây giờ ta không muốn nữa, ta chỉ muốn tất cả mọi thứ đều ngừng lại, mặt có hay không cũng không quan trọng, ta không muốn thấy có người vì ta lại chết nữa, nhưng mặc kệ ta khuyên cha ta thế nào, thì cha cũng không nghe.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Nhưng ta vẫn có chuyện chưa rõ, nếu cha người đã cố gắng vì người giúp người khôi phục lại dung mạo, vậy sao không trực tiếp dẫn người tới những huyền môn thế gia đạo hạnh cao hơn hoặc là thế ngoại cao nhân, mà lại khư khư cố chấp làm cái chuyện điên rồ đó?”

An cô nương lắc đầu, rũ xuống mi mắt nói: “Cha căn bản vốn không phải vì ta, chuyện mấy con chó bị lưu lạc cũng là xảy ra trước khi ta gặp chuyện không may, cha luôn một mực nghiên cứu thuật cấy ghép trên cơ thể sống, ta bất quá chỉ là một trong những thí nghiệm của cha ta mà thôi.”

Cho nên khi Lam Vong Cơ quay trở lại mặt thất, thì thấy có bụng của hai con chó có vết tích lột da rồi được khâu lại, đó rõ ràng là đã bị cắt bỏ, sau đó đổi lên một con khác.

Cho nên muốn nói là nữ nhi đã chết, muốn bản thân trở thành một trong những người bị hại, để người khác không đem hoài nghi đổ lên đầu mình.

Mà cái tên canh phu bị dọa tới phát điên kia, hơn phân nửa cũng là bởi vì ban đêm thấy được mặt của An cô nương mà ban ngày không dám ra đường, chỉ có đợi đến tối mới có thể lặng lẽ chạy ra.

Vốn là một cô nương có được dung mạo và niên kỷ rực rỡ, giờ lại phải thừa thục hết thấy những thống khổ và tội nghiệt không nên thừa nhận, tất cả mọi người ở đây lại không thể không sinh ra ý thương cảm cho người thiếu nữ này.

An cô nương nước mắt chảy ròng ròng rơi, cầu xin: “Xin các người hãy ngăn cản cha ta, đừng để cha ta

tiếp tục giết người nữa, thực sự rất đáng sợ. Ta hiện tại sống không bằng chết, ta sợ khuôn mặt mình, nhưng càng sợ có những cô nương vì ta mà chết, van cầu các người, để tất cả mọi chuyện ngừng lại đi.”

Khi mọi người trở lại An gia, thì nó đã biến thành người đi nhà trống. Hơn phân nữa là tên An đại phu đó trở lại mặt thất thấy đám chó đã được thả hết, suy nghĩ một hồi biết sự tình đã bại lộ, liền hoảng hốt mà thu thập đồ đạc tức chạy trốn.

Ngay cả con gái mình cũng chẳng thêm quan tâm, thật đúng là chỉ xem nàng là vật thí nghiệm.

Thế nhưng bọn họ không biết, tên An đại phu chạy chưa được bao xa, thì đã bị đám chó hận gã thấu xương, tìm theo mùi mà đuổi theo, nhào tới người gã không ngừng cắn xé gặm nhấm, cuối cùng chỉ còn lại một vũng máu và thịt vụn tàn cốt.

Sau đó, An cô nương cũng không thấy tung tích nữa. Vị thiếu nữ không có mặt này không chỗ dung thân, không ai có thể nương tựa, chẳng biết một mình nàng đi tới đâu.

Chấm dứt chuyện này, mọi người ai cũng rời khỏi thôn trấn.

Lam Vong Cơ sóng vai cùng Ngụy Vô Tiện đi, Ngụy Vô Tiện ôm lấy Kim Lăng, cùng hắn nói chuyện: “Có chuyện gì thì tìm cậu người thương lượng đi, đừng có một mình im lặng mà chạy đi ra ngoài như thế, y sẽ lo lắng.”

Kim Lăng lạnh mặt nói: “Cũng không liên quan tới y.”

Ngụy Vô Tiện sưng sốt một chút, lập tức hiểu ý, một cái đánh mạnh vỗ lên ót của hắn, dở khóc dở cười nói: “Sao thằng nhóc người nói chuyện vẫn còn khó nghe như vậy hả, không muốn y lo lắng thì cứ nói thẳng ra, sao lại nói là chuyện không liên quan tới y. Người để cho y nghe được chẳng phải khiến cho y trong lòng nguội lạnh hay sao?”

Kim Lăng “ui” một tiếng, ôm đầu tránh qua một bên, trừng mắt găm hét lên: “Người sao lại đánh ta?”

Hắn hiện tại đã thành niên, vóc người so với Ngụy Vô Tiện thì có cao hơn một chút, lại bị một cái đánh mạnh vào ót như thế, ôm đầu mang theo nét ủy khuất, nhìn qua khá buồn cười. Ngụy Vô Tiện nhìn hắn cười ra tiếng, đưa tay kéo hắn qua lại khoác lên vai hắn, nói. “Được rồi, không đánh người nữa.”

Kim Lăng tránh mãi vẫn không được, cũng không tiếp tục né tránh, nói: “Ta cũng không phải tiểu hài tử, có chuyện gì ta sẽ tự mình giải quyết, lần này trở lại ta sẽ từ chối cuộc hôn nhân kia, ta phải cho họ biết ở Kim Lăng đài ai là người định đoạt.”

Câu nói sau vừa ra khỏi miệng, thì dáng dấp cao ngạo lại cực kỳ giống phụ thân hắn năm xưa, khiến cho Ngụy Vô Tiện có chút hoảng hốt, khẽ cười nói: “A Lăng là thật trưởng thành rồi, bây giờ nhìn lại vừa đáng tin vừa hiểu chuyện, hahah!”

Kim Lăng ngẩn ra, cổ không tự nhiên mà lắc lắc hai cái.

Ngụy Vô Tiệm kéo hắn đang cố gắng né khỏi tay mình, vỗ vỗ vai hắn, nói: “Có thể thấy được bộ dạng này của ngươi, ta thật rất cao hứng.”

Kim Lăng nghe không nổi mấy cái câu nói này, hắn sợ nhất chính là nghe mấy câu nói sồn da gà này, bản thân đang muốn thoát khỏi cánh tay đầy nhiệt tình của Ngụy Vô Tiệm, để hắn đừng có nói tiếp nữa. Lam Vong Cơ hơi hơi nghiêng đầu nhìn hắn một cái, hắn nhất thời ngậm miệng, thành thật để yên cho Ngụy Vô Tiệm chà đạp.

Ngụy Vô Tiệm nói tiếp: “Đừng có nói cái gì mà cậu ngươi không phải họ Kim không liên quan tới y như thế nữa, có cái gì không giải quyết được thì cứ hỏi y, trong miệng y tuy rằng luôn mắng ngươi nhưng trong lòng sợ rằng so với bất kỳ ai khác còn lo cho ngươi hơn, chẳng lẽ ngươi lại không biết, ít cãi với y lại đi, đừng chọc cho y tức giận nữa.”

Kim Lăng nói: “A a a ta đã biết! Ta cũng không phải tiểu hài tử! Sao ngươi từ lúc gả đi càng lúc càng dài dòng thế hả?”

Ngụy Vô Tiệm ngẩn ra, sau đó giờ lên một cước đá vào cái mông hắn, cười mắng: “Nói chuyện để nghe nhỉ?”

Còn bên kia, Giang Trùng đang cùng Lam Dữ Mộ ở trong một loại không khí ngọt ngào thập phần quỷ dị mà cùng nhau bước đi, kỳ thực cũng chỉ có một mình Giang Trùng thấy xấu hổ, còn Lam Dữ Mộ chỉ là vô cùng bình tĩnh nhìn về phía trước mà đi. Do dự thật lâu, Giang Trùng mới lên tiếng: “Ngươi, tên là gì?”

Lam Dữ Mộ ngẩng đầu nhìn y một cái, xác định là y đang hỏi mình, nói: “Lam Dữ Mộ, sư thúc có thể gọi A Húc.”

“Sư ... sư thúc?”

Giang Trùng có chút lắp bắp, chuyện này quả thực là trăm năm khó gặp, may mà Ngụy Vô Tiệm đang đi phía trước bọn họ cùng Kim Lăng nói chuyện, nếu không chẳng biết sẽ cười thành cái dạng gì.

Lam Dữ Mộ nói: “Đúng vậy, cha con là sư huynh của ngươi, con không thể gọi ngươi là sư thúc sao?”

Giang Trùng nói nên cũng không được mà không nên cũng không đúng, sắc mặt thay đổi cực kỳ đặc sắc, hai tay nắm lại thành quyền giả bộ ho khan hai tiếng, nói. “Ngươi muốn gọi sao thì gọi.”

Sau một lát, y lại hỏi: “Ngươi năm nay nhiều tuổi?”

“Mười một.”

Tính tính lại, thì năm xưa lúc hai người họ quy ẩn là có. Giang Trùng thoáng cái hiểu vì sao Lam Vong Cơ và Ngụy Vô Tiệp lại đột nhiên quy ẩn, không khỏi cả người nổi da gà, trong lòng dâng lên một cảm giác quái dị khó diễn tả được.

Lam Dữ Mộ thấy sắc mặt của y vừa xanh rồi lại trắng, còn tưởng y thân thể có vấn đề, hỏi: “Sư thúc, người có khỏe không?”

Vừa nghe cậu gọi mình là sư thúc, Giang Trùng có cảm giác như bị cái gì đó gõ mạnh vào người một cái, cảm giác này tựa như đã từng quen biết, tựa hồ trước đây cũng đã từng xảy ra. Suy nghĩ một hồi mới nhớ ra, Kim Lăng khi còn rất nhỏ, bị bơm nha nha lần đầu tiên gọi y là cậu, y cũng là có cảm giác này.

“Ta rất khỏe.”

Lúc chia tay, hai tay Ngụy Vô Tiệp còn rất vui vẻ khoác vai hấn cười nói “Có muốn tới Vân Thâm Bất Tri Xứ ngồi chơi một chút không?”

Hai mắt Kim Lăng tựa hồ sáng lên một cái, nhưng Giang Trùng lại lãnh đạm nói: “Không cần, chúng ta còn có việc.”

Kim Lăng còn muốn nói gì đó, nhưng Giang Trùng liếc mắt nhìn hấn nói: “Người cút về Kim Lâm đài cho ta, vị trí tông chủ còn ngồi chưa ổn suốt ngày chỉ biết chạy loạn, người ít để ta lo lắng một chút có được không?”

Kim Lăng cúi đầu không nói. Giang Trùng liếc nhìn Lam Dữ Mộ, dừng một chút nói. “Nó, đã từng đi qua Vân Mộng chưa?”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Vẫn chưa, bất quá nhất định sẽ dẫn nó đi.”

Giang Trùng ‘Ân’ một tiếng, cũng không nói tiếp. Ngụy Vô Tiệp nhìn thấu tâm tư của y, mỉm cười nói. “Ta có thể dẫn nó tới Liên Hoa Ổ không?”

“Tùy người.”

Giang Trùng và Kim Lăng đi rồi, Ngụy Vô Tiệp nắm tay Lam Dữ Mộ, đi bên cạnh Lam Vong Cơ, cười nói: “Giang Trùng vẫn như cũ, một chút cũng không đổi.”

Lam Vong Cơ nói: “Ân.”

Ngụy Vô Tiệp nói: “Thế nhưng Kim Lăng quả thật đã trưởng thành, càng ngày càng giống cha hấn.”

Đứng một chút, lại nói. “Nếu như cha và nương hấn có thể thấy được bộ dáng bây giờ của hấn, nhất định sẽ rất cao hứng.”

Lam Vong Cơ nghe vậy bất động thanh sắc kéo hấn vào trong lòng kề sát mình, tay ở bên lưng yên lặng siết chặt.

Ngụy Vô Tiệן biết y là sợ mình nghĩ tới chuyện cũ sẽ thần thương, mỉm cười đưa tay ở trên lưng y sờ sờ mấy cái, chợt nhớ tới cái gì đó, hỏi: “Lam Trạм, ta quả thật rất dong dài sao?”

Lam Vong Cơ nói: “Không có.”

Ngụy Vô Tiệן cười nói: “Thực ư? Ngươi không phải vì sợ ta nên nói cho có lệ đi?”

Lam Vong Cơ nói: “Ấn.”

Ngụy Vô Tiệן nói: “Ấn là có gì ý gì a, là thực dong dài, hay là thực sợ ta?”

Lam Vong Cơ nói: “Cả hai.”

Ngụy Vô Tiệן nở nụ cười hai tiếng, không nói chuyện, Lam Vong Cơ tất nhiên không phải thực sợ hấn, Lam Vong Cơ sợ cái gì, trong lòng hấn rất rõ ràng.

Sợ hấn gặp chuyện không may, sợ hấn khổ sở, sợ hấn bị thương tổn, sợ hấn đi.

Ngụy Vô Tiệן: “Lam Trạм!”

Lam Vong Cơ nói: “Ấn?”

Ngụy Vô Tiệן nhón chân lên ở bên môi y hôn nhẹ một cái, cười nói: “Ta cũng sợ.”

11. Chương 11

Editor & Beta: Mai_kari

***** Kéo rèm rồi, đừng vào

***** Kéo rèm rồi, đừng vào

***** Kéo rèm rồi, đừng vào

Vân Thâm Bất Tri Xứ

Tia nắng ban mai mờ lung, mây khói lượn lờ.

Giờ Mão, tiếng chuông đầu tiên vừa vang lên, Lam Vong Cơ liền tỉnh. Người kế bên y chẳng biết từ khi nào đã nằm xích qua một bên, đưa lưng về phía y ngủ tới say sưa, lộ ra phần lưng trắng nõn trơn bóng và phần eo nhỏ, cùng với rãnh xương sống sâu. Nghe được tiếng chuông không ngừng vang bên tai, hắn nói lầm bầm gì đó một chút rồi kéo lấy chăn che kín đầu.

Lam Vong Cơ thấy thế cũng chui đầu vào ổ chăn, mò lấy cái người trần truồng kia, ôm vào trong ngực. Phần ngực kề sát lấy phần lưng trần của Ngụy Vô Tiệp, từng chút một hôn lên gáy của hắn, nhiệt độ cơ thể ấm áp cùng với hơi thở bình ổn kia khiến ai cũng cảm thấy an lòng.

Đợi tiếng chuông ngừng lại, Lam Vong Cơ mới xốc lên chăn đang che kín đầu của hai người. Ngụy Vô Tiệp ở trong ngực y bị đánh thức, giãy giụa muốn xoay người lại, từ từ nhắm hai mắt mò lấy mặt của Lam Vong Cơ, chồm tới hôn lên vài cái, mơ mơ màng màng mà nói: “Lam Trạh sớm nha,” Lam Vong Cơ nhẹ hôn khẽ lên hắn trong lòng mình, ôn nhu nói. “Sớm.”

Ngụy Vô Tiệp gối đầu lên khuỷu tay y hỏi: “Người hôm nay khi nào thì về?” Lam Khải Nhân mang theo Lam Dữ Mộ cùng với một nhóm đệ tử cũng cỡ tuổi 15 16 đi ra ngoài săn đêm, Lam Vong Cơ cũng không cần đi dạy học, nhưng một chút nữa sẽ phải cùng Lam Hi Thần thương nghị chính sự, chẳng biết phải đi bao lâu.

Lam Vong Cơ nhẹ nhàng xoa thắt lưng của hắn nói: “Xử lý nhanh, buổi trưa có thể về, làm sao?”

Ngụy Vô Tiệp xoa xoa đôi mắt đang nhập nhèm buồn ngủ của mình, trề môi nói: “Thật nhiều ngày rồi chưa ra ngoài, ta muốn xuống Trấn Thái Y chơi một chút.”

Lam Vong Cơ đưa mắt nhìn dáng dấp mơ mơ màng màng của hắn, khóe miệng hơi gợn lên, câu dẫn ra một nụ cười nhẹ, ôm người trong lòng chặt hơn, “Buổi chiều cùng người đi.”

Ngụy Vô Tiệp cười “Ừ” một tiếng, rồi từ từ nhắm hai mắt ngủ tiếp.

Lam Vong Cơ xoay người hắn lại, đem chăn trên người đắp cho hắn cẩn thận, rửa mặt xong, quần áo chỉnh tề thì ra cửa. Một lát sau thì y quay lại Tỉnh Thất mang theo một hộp thức ăn.

Đem điểm tâm đặt lên bàn xong, Lam Vong Cơ từ bình phong cầm lấy một kiện tằm y, nhẹ nhàng vén rèm.

Kéo chân trên người Ngụy Vô Tiện ra, phủ thêm tấm y cho hần, cột chắc đai lưng. Ngồi trên giường, đem cái người dù có làm gì cũng chẳng chịu tỉnh kia tựa vào người mình, ôm vào trong ngực bách hồng thiên nhu vạn khê hôn, khó khăn lắm mới kéo được người trên giường ngồi dậy.

Dùng xong điểm tâm, Lam Vong Cơ đi tới chỗ Lam Hi Thần, Ngụy Vô Tiện thì quay về giường tiếp tục áp ổ ngủ, đợi mặt trời lên tới ba sào, thì rốt cục tỉnh táo vui vẻ mà thức dậy. Đã ngủ đủ giấc, mới vừa rồi cái người đầu bù tóc rối bởi mất buồn ngủ mông lung trong nháy mắt liền đầy sức sống. Từ giá sách lấy một ít sách do chính mình viết cùng một ít tư liệu văn tông, huyết sáo mà ngồi xuống chiếu chuyên chú nghiên cứu.

Mấy năm qua, bề ngoài nhìn chẳng ra tuổi, nhưng dáng dấp khí chất biến hóa cũng không nhỏ. Từ khi hần hòa hợp nhất thể cùng với cơ thể Mạc Huyền Vũ, thân thể dung hợp tốt, thêm nhiều phần duyên cố, nên dung mạo hiện tại của hần so với thể gia công tử phong thần năm xưa chẳng hề kém là bao.

Lại cùng Lam Vong Cơ sớm chiều tương thân, hơn suốt 10 năm trời, trong nét mặt cùng giọng nói, cũng có lúc mang vài phần tương tự Lam Vong Cơ.

Tóc dài đã không còn buộc đuôi ngựa cao cao trên đỉnh đầu, mà giờ đây được tùy ý dùng dây buộc tóc cột ngang ở phần gáy, thiếu đi vài phần hoạt bát lão luyện, lại tăng thêm vài phần ôn nhu lười biếng. Hai người họ kết hợp song tu nhiều năm, hơn nữa hần có luyện cấm thuật vốn có công hiệu trú nham, Lam Vong Cơ lại có linh lực tu vi cực kỳ cao, nên càng tân nhuận cho hần phụ như bạch ngọc, phát nhuận lưu bệc.

Bộ y phục dài màu đen cũng không còn vạt áo lớn rộng như năm xưa, mà hiện tại vô cùng đứng đắn thu hồi cổ áo, chỉ hơi lộ ra một phần xương quai xanh. Hần chợt trở nên thu liễm như thế, người nhìn qua so với năm xưa càng thêm gợi cảm, chỉ cần giơ tay nhắc chân sóng mắt lưu chuyển liền lộ ra muôn phần phong tình ý vị.

Ngụy Vô Tiện ngồi xếp bằng ở trên chiếu, lật xem một cuốn văn hiến thật dày, tay kia thì không ngừng ở trên cuốn sách của mình mà viết viết vẽ vẽ một chút, cúi đầu nhìn lại, sau đó ngưng thần suy nghĩ.

Thường ngày nếu Lam Vong Cơ không có mặt, thì hần một mình đợi ở Tĩnh Thất sẽ rất chán, cũng chẳng thể suốt ngày ở Vân Thâm Bất Tri Xứ mà bắt cá đánh chim chọc thỏ được. Tuy rằng bản thân hần là một người chẳng màng lời qua tiếng lại của người khác, nhưng nếu hần cứ suốt ngày lỗ mãng rồi rảnh chọe phá suốt nơi như thế, thì mấy cái lời nói khó nghe này thế nào cũng sẽ rớt xuống đầu của Lam Vong Cơ. Đơn giản cứ ngồi không sẽ hóa ngọc, vì thế hần không có việc gì nên đành nghiên cứu chế tạo pháp bảo thuật thức, dù sao đi nữa hần cũng vốn có đam mê với mấy thứ kỳ quái cổ thuật mà.

Vài năm qua, hần cũng đã chế tạo ra không ít phép khí lợi hại uy lực kinh người, ở mấy lần săn đêm hiểm đại hiển thân uy, có thể khiến cho toàn bộ Lam gia từ trên xuống dưới nhìn hần bằng cặp mắt khác, vui lòng phục tùng. Một đám tiểu bối còn đem hần và Lam Vong Cơ xem như thần linh, thậm chí còn nói chỉ cần có hai người, thì Cô Tô Lam thị trong bảng xếp hạng huyền môn thể gia luôn đứng đầu bảng, cho dù là ai cũng không thể lay động.

Xem tư liệu đến tận trưa, suy nghĩ cũng chẳng có đột phá gì, Ngụy Vô Tiện liền gác bút, thuận tay ném qua một bên, xoa xoa mi tâm, đỡ lấy thất lưng hít một hơi đứng dậy. Hần vừa xoa xoa cái eo nhỏ phải làm lưng vắt vắt suốt đêm qua, hiện tại lại ngồi một tư thế chẳng hề thay đổi lâu tới thế, đã đau nhức tới lợi hại.

Trong lòng cũng âm thầm la mắng Lam Vong Cơ mấy lần.

Nhưng thật ra nếu suy xét lại cái người cần phải la mắng phải là hắn mới đúng, chẳng biết là ai tối hôm qua hai chân gắt gao vòng quanh hông của người kia chẳng chịu cho người kia đi.

Tự mình châm bình rượu, đẩy ra hai cánh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tâm thần chợt thả trôi. Lam Vong Cơ trở lại Tĩnh Thất, vừa đẩy cửa vào thì vừa vặn nhìn thấy Ngụy Vô Tiện đang ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Con gió nhẹ phát động mái tóc của hắn, ánh mắt nhu hòa, khóe môi khẽ nhếch, mặt mày mang ngàn phong tình.

Vừa thấy hình ảnh đó, hơi hơi sững sốt, lông mi Lam Vong Cơ chợt run rẩy, trong con ngươi toát ra ánh sáng nhạt.

Nghe tiếng mở cửa, Ngụy Vô Tiện quay đầu nhìn lại, câu dẫn ra khóe môi tươi sáng, nở nụ cười: “Người đã về!”

Lam Vong Cơ “Ừ” một tiếng, khép cửa lại đi vào, từ sau lưng ôm lấy thắt lưng Ngụy Vô Tiện, cầm khoát lên vai hắn, nói: “Đang suy nghĩ gì?”

Còn có thể suy nghĩ gì?

Ngụy Vô Tiện đem cái mũi cao ở trên trên gương mặt y trạc trạc cọ cọ, cười nói: “Nhớ người a ...” Bỗng nhiên hắn nhớ tới. “A đúng rồi, người theo ta.”

Thả bình rượu trong tay xuống, kéo cái tay đang ôm thắt lưng mình tới bên cạnh bàn ngồi xuống, đưa tay đem bản nháp tới trước mặt y, chỉ vào một chỗ nào đó rồi nói. “Người giúp ta xem một chút.”

Lam Vong Cơ đưa tay kéo Ngụy Vô Tiện, ôm lấy hông hắn, một tay cầm lấy bản nháp của hắn, chăm chú nhìn vào mấy cái hình vẽ cùng chữ viết ngoáy đầy trên trang giấy đó.

Buông bản nháp xuống, đưa tay lật mở một quyển tư liệu, một tay kia vẫn thủy chung vững vàng ôm hông của Ngụy Vô Tiện. Lật tới một tờ thì ngừng lại, chỉ vào một hàng chữ viết, cùng Ngụy Vô Tiện thảo luận.

Đầu của hai người xúm lại, thanh âm của Lam Vong Cơ vương bên tai hắn, vừa trầm thấp lại từ tính. Ngụy Vô Tiện vừa nghe tâm thần liền rung động, nhận không được mà hai mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay với cái ngón tay trắng nõn thon dài, khớp xương phân minh của y.

Hai người họ thảo luận một lúc, Ngụy Vô Tiện như đã được khai thông, nói. “Đúng vậy nha, sao ta lại không nghĩ tới chứ, Lam Trạ, người thật là lợi hại!”

Hắn cứ mỗi lần khen ngợi y như vậy, đều là ánh mắt sáng quắc, tràn đầy ngưỡng mộ, chân thành tha thiết

không gì sánh được. Lam Vong Cơ từ nhỏ đã nghe qua những lời khen ngợi giống vậy qua vô số lần, nhưng mỗi lần Ngụy Vô Tiệp khen ngợi y đầy chân thành như thế, thì vẫn mang ra một cảm giác lưu ý khó mà có được. Khó khăn lắm mới kiềm chế được khoe miệng muốn nâng lên, xoa xoa tóc của Ngụy Vô Tiệp, không nói gì.

Ngụy Vô Tiệp vui đầu đem bản nháp của mình chỉnh sửa lại một lần nữa, sau đó đem vài trang giấy đã hoàn thiện đó bỏ vào trong cuốn sách của mình, ném qua một bên.

Hai chân mở ra ngồi lên trên người Lam Vong Cơ, ngồi lên trên đùi y, song chương ôm cổ y, hỏi: “Hàm Quang Quân nhật lý vạn ky a, chuyện hôm nay người đều đã xong?” Lam Vong Cơ xoa xoa phần thắt lưng của hắn, nói. “Ừ, giúp xong.”

Ngụy Vô Tiệp cầm lấy tay của Lam Vong Cơ kéo tới một chỗ trên eo mình, nói. “Người giúp ta xoa xoa chỗ này, đúng đúng đúng, chỗ này, nhức chết ta rồi. Chúng ta khi nào thì ra ngoài?” Lam Vong Cơ ở ngay mấy chỗ huyết vị trên hông eo hắn mà xoa xoa nhún nhún, lực đạo vô cùng tốt, không nặng không nhẹ, thoải mái khiến Ngụy Vô Tiệp phải rên rỉ, cảm giác đau nhức vừa nãy cũng đã được giảm bớt.

Lam Vong Cơ nói: “Lúc nào cũng được.” Xoa nhẹ một hồi, hỏi hắn. “Chân đau?”

Ngụy Vô Tiệp hai tay ở phía sau đầu y chơi đùa với mặt ngọc, nói. “Chân tốt, chủ yếu là do nãy ngồi viết không động đây gì, khiến thắt lưng đau.”

Lam Vong Cơ nói: “Tư thế ngồi không hợp.”

Ngụy Vô Tiệp rối rắm nói: “Ai nha, ngồi nghiêm trang như vậy sẽ còn mệt hơn đó a, hơn nữa chẳng phải vì người hay sao, đêm qua ta đã khóc van người như vậy mà người còn không chịu ngừng, còn thêm hưng phấn, bây giờ còn trách ta tư thế ngồi không hợp, Hàm Quang Quân, người không có lương tâm.”

Lam Vong Cơ nói: “Ừ, tại ta.”

Ngụy Vô Tiệp thở dài, bộ dáng nhớ lại năm xưa, nói: “Ngẫm lại lúc A Húc vừa mới ra đời, người rất ôn nhu, nói nhẹ một chút liền nhẹ một chút, kêu ngừng liền ngừng, còn có thể gọi ta theo ý ta, kết quả hiện tại so với trước đây còn hung hơn, Lam Trạ, người hiện thật quá hư.”

Lam Vong Cơ áp đảo hắn nằm lên chiếu, nói. “Người muốn ta gọi người thế nào?”

Ngụy Vô Tiệp vuốt mặt y, cười nói. “Ta cũng không có nói gì, tùy người muốn gọi ta thế nào cũng được.”

“Tiệp Tiệp.”

Lẳng nhăng với y như thế, chẳng phải vì tiếng gọi này sao.

Lam Vong Cơ cúi người tiến đến bên tai hắn, thấp giọng gọi lại một lần. “Tiện Tiện.”

Ngụy Vô Tiện cả người đều tê dại, thấp cười nhẹ vài tiếng, đang muốn mở miệng chọc ghẹo y, thì môi đã bị chặn lại.

Náo loạn một trận, hai người mới xuống núi.

Trên trán so với thường ngày náo nhiệt hơn, mặt tiền cửa hàng hai bên đường phố đều mở mới, cẩn thận trang trí lại, một ít quầy hàng đều tự mình chuẩn bị thu xếp, còn có một số đoàn hí kịch đang xây dựng sân khấu.

Ngụy Vô Tiện trong miệng ngậm sơn trà, hàm hàm hồ hồ hỏi một lão bà bán mứt bên cạnh. “Bà bà, Thái Y Trần rực rỡ như vậy bộ có hoạt động gì đặc biệt sao? Ta thấy so với ngày thường thật náo nhiệt a.”

Bà lão nhìn dáng vẻ hoạt bát của hắn, hết sức vui vẻ cùng hắn nói chuyện, nói. “Hôm nay là Khất xảo tiết a (Ngày 7-7 AL, ngày cầu Chức Nữ phù hộ cho các nữ nhân được khéo tay thêu thùa), bây giờ còn chưa tính là náo nhiệt đâu, đến tối mới là náo nhiệt, còn có bắn pháo hoa đó.”

Ngụy Vô Tiện vừa nghe thấy nhất thời phấn chấn tinh thần, quay đầu hai mắt sáng rực nhìn Lam Vong Cơ, nói: “Lam Trạ, Lam Trạ, chúng ta đợi tới tối xem pháo hoa xong mới quay về được không?”

Lam Vong Cơ nói: “Quá muộn, có cấm đi lại ban đêm.”

Ngụy Vô Tiện: “Chỉ có một tối không quay về thôi, với lại thúc phụ ngươi hiện tại cũng không có mặt, hơn nữa chúng ta tối nay có về trễ thì mọi người cũng chỉ cho rằng hai chúng ta ra ngoài săn đêm trăm yêu trừ ma trừ ác dương thiện mà.”

Lam Vong Cơ nhìn hắn một cái, không nói gì. Ngụy Vô Tiện kéo tay áo của y không ngừng lắc lắc: “Hàm Quang Quân, xin người thương xót, hôm nay chúng ta có thể không trở về, ở lại Thái Y Trần một đêm có được không? Lam Trạ tốt của ta, Nhị ca ca, xin người đó”

Lam Vong Cơ thở dài nói. “Theo ngươi.”

Ngụy Vô Tiện mi phi sắc vũ, cười đến có chút nịnh nọt. “Lam Trạ, ngươi tốt nhất.” Đem miếng sơn trà đã cắn còn phân nửa đưa tới bên miệng y, mỉm cười hỏi. “Ăn không?”

Lam Vong Cơ mở miệng đem miếng sơn trà còn phân nửa kia ngậm vào miệng, nói: “Ừ.”

Tối tối càng thêm náo nhiệt, hai người họ chơi tới vui vẻ, không ngừng cười suốt cả đường đi, sau đó tìm một quán trà u tĩnh lịch sự tao nhã ngồi xuống thưởng thức trà và đánh cờ, đợi tới đèn rực rỡ lại tiếp tục đi ra cũng không trễ.

Ngụy Vô Tiệm ở trên bàn cờ hạ xuống một quân đen, nói. “Ai, thật tiếc không có A Húc đi cùng, đứa bé đó suốt ngày đều muốn ra ngoài chơi.”

Lam Vong Cơ ngón tay cầm một quân trắng vững vàng hạ xuống, nói. “Lần sau dẫn nó theo.”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Ừ, lần sau dẫn nó theo.”

Nhưng mà tới hoàng hôn phủ xuống, hai người mới dần dần cảm thấy được chung quanh có một tia tà khí, liền liếc nhau.

Xem ra tiền thân của quán trà này, hẳn là đã từng bén lấy mạng người, hơn nữa còn là chết oan chết uổng.

Hai người thương lượng chốc lát nữa nên báo cho lão bản quán trà biết một tiếng, Ngụy Vô Tiệm bỗng dừng thấy phía sau Lam Vong Cơ ở cách đó không xa, có một đứa bé tầm 1 2 tuổi, đang leo lên hàng rào ở lầu trên, hơn nữa hơn phân nửa người đã chồm ra ngoài, hai tay ở giữa không trung đang quơ quơ như muốn bắt lấy cái gì đó.

Chỗ đó chính là lầu hai. Đứa trẻ nhỏ như vậy, nếu dùng tư thế đó mà té xuống, nhất định đầu sẽ đập thẳng xuống mặt đất. Trong lòng hắn chợt kinh hãi, hoảng hốt gọi. “Lam Trầm!”

Lam Vong Cơ theo tầm mắt của hắn mà nhìn lại, quay đầu lại vừa lúc thấy đứa nhỏ mất trọng tâm đang từ hàng rào mà lộn đầu xuống. Hai mắt y mở to, lắc đầu lập tức nhảy xuống tầng trệt, ở giữa không trung đem đứa nhỏ ôm vào trong lòng, vững vàng đáp xuống đất.

Ngụy Vô Tiệm vọt tới hàng rào lầu hai mà nhìn xuống, thấy hai người không có chuyện gì mới mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn lập tức đưa mắt nhìn khắp phòng lương nóc nhà (các thành ngang bắt ngang phần nóc), quả nhiên, phòng lương có một thân ảnh toàn thân thì đen kịt, chỉ riêng cái miệng thì đỏ, đang nhìn theo đứa bé kia, oán niệm sâu đậm vây quanh tai họa đó cũng đang bám theo đứa bé.

Ngụy Vô Tiệm ánh mắt lạnh lùng, phi thân nhảy lên phòng lương, một cước đem cái tai họa kia đập té, xuống thẳng mặt đất lầu một không thể động dậy.

Chính hắn cũng nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Lam Vong Cơ. Động tĩnh này không hề nhỏ, cho nên khiến mọi người đều quay đầu nhìn, nhưng ngoài trừ hai người họ cùng đứa nhỏ, còn lại chẳng có bất kỳ người trưởng thành nào có thể nhìn thấy được tai họa kia, đều cho rằng đứa nhỏ là không cẩn thận nên mới bị té lầu.

Đứa bé kia đang bị kinh hách cực lớn, ôm lấy cổ của Lam Vong Cơ mà khóc lớn, nước mắt nước mũi cọ dính khắp nơi, Ngụy Vô Tiệm không nhìn nổi bạch y của Lam Vong Cơ bị dính bất kỳ thứ gì không sạch sẽ, nên mới tiếp nhận đứa bé từ trong tay Lam Vong Cơ, vô cùng thành thạo mà ôm bé ở khuỷa tay vừa vỗ nhẹ sau lưng của đứa bé, vừa ở bên tai đứa bé không ngừng dụ dỗ: “Được rồi được rồi, đừng khóc đừng khóc, không sao không sao.”

Tà tủy quỳ rạp trên mặt đất, lặng lẽ động hai cái muốn chạy đi, Lam Vong Cơ hơi nghiêng tay, cho nó một dư quang vô cùng lạnh lẽo, Tị Trần cũng mơ hồ ra khỏi vỏ, tản ra kiếm quang u lam.

Tà tủy sợ run cả người, quỳ rạp trên mặt đất một cử động nhỏ cũng không dám.

A nương của đứa nhỏ theo tiếng khóc mà tìm tới, biết được hài tử của mình thiếu chút nữa từ trên lầu té xuống, cả kinh một trận lập tức cả người mồ hôi lạnh, quay sang Lam Vong Cơ và Ngụy Vô Tiệp thiên dạ vạn tạ, vô cùng cảm kích.

Ngụy Vô Tiệp nói: “Tạ ơn thì không cần, tiểu hài tử rất thích chạy loạn khắp nơi, sau này cố gắng giám sát bé chặt chẽ một chút.”

Đứa bé đã được hân hoan dành giờ đã an tĩnh lại, đang khóc thút thít trở lại trong lòng a nương mình, nói: “Cảm ơn ca ca.”

Ngụy Vô Tiệp cười nhéo nhéo cái mặt tròn của bé, nói. “Ngoan, sau này đừng có bỏ loạn khắp nơi như vậy nữa, rất nguy hiểm a, nếu không có vị công tử xinh đẹp này cứu người, mạng của người khó mà bảo toàn đó.”

Nói xong cong ngón tay lên nhẹ nhàng khảy nhẹ lên cái mũi của bé. Tiểu hài tử hai mắt nhắm lệ lưng tròng gật đầu, bộ dáng đã biết sai, nhìn về phía Lam Vong Cơ nói. “Cảm ơn bạch y.” Lam Vong Cơ không nói gì, chỉ là sờ sờ đầu của bé.

Ngụy Vô Tiệp kéo Lam Vong Cơ qua một bên, hai người họ ra ngoài chưa từng tức giận tới muốn độ hóa ai, thấy tà tủy còn có lòng hại người, thả ra không chỉ mang lại tai họa cho người sống mà có khi còn biến thành oán niệm sâu hơn, sẽ thành mối họa cho hậu thế, thương lượng một chút, Ngụy Vô Tiệp quyết định diệt sạch.

Sau đó đi nói chuyện với lão bản, đưa cho lão một vài tấm bùa rồi kêu lão đi tìm người Lam gia để triệt để thanh trừ tà khí.

Ra khỏi quán trà, Ngụy Vô Tiệp cười nói: “Lam Trạ, tiểu bằng hữu còn gọi người là ca ca đó.” Lam Vong Cơ nhìn hẩn một chút, Ngụy Vô Tiệp lại nói. “Tuổi của người bây giờ, làm gia gia của bé còn được đó, gương mặt này của người quả thật rất dễ gạt người.”

Bên đường đèn đuốc sáng choang, sóng người không ngừng lay động, các quầy hàng ẩm thực, các sân khấu diễn xiếc hí kịch không ngừng lấp đầy con đường vốn dĩ rất rộng.

Ngụy Vô Tiệp kéo tay của Lam Vong Cơ, nói: “Lam Trạ, người phải dắt ta đó, nhiều người như vậy sẽ lạc nhau đó.”

Đèn lồng đầy đường, một đường đều là đèn hồng đèn xanh, người đến người đi rất náo nhiệt. Ngụy Vô

Tiện chợt nhớ tới Lam Dữ Mộ lúc nhỏ, có một năm hai người họ mang bé đi hội rước đèn, cũng là cảnh tượng ồn ào như thế này. Tuy nói cậu từ nhỏ đã được Lam Vong Cơ dạy dỗ nghiêm khắc, cũng không có chạy loạn nhảy loạn, rất quy củ, nhưng dù sao cũng là tiểu hài tử, thích chơi đùa, nên đi ngang qua các quầy hàng hồng hồng xanh biếc đầy đường, chơi cũng quên trời quên đất.

Hài tử còn nhỏ, cao chưa tới đùi người lớn, bị một đám người qua đường đụng mạnh té ngã xuống đất, khiến đá ven đường cửa rách lòng bàn tay, chảy không ít máu, Ngụy Vô Tiệm đau lòng vô cùng.

Tuy nói Lam Dữ Mộ không có khóc, lúc chăm sóc cũng cẩn thận nên không có để lại sẹo, nhưng chuyện này vẫn khiến Ngụy Vô Tiệm nhớ không quên.

Hắn lôi kéo Lam Vong Cơ chậm rãi đi, nói. “Lam Trạ, người còn nhớ chúng ta đã từng dẫn A Húc đi hội rước đèn, kết quả nó bị người ta đụng trúng té bị thương không?”

Lam Vong Cơ nói: “Nhớ kỹ.”

Ngụy Vô Tiệm nói. “Sau đó ta hỏi nó, trên tay con chảy nhiều máu như vậy, khẳng định là rất đau, thế nhưng sao con lại không khóc? Có biết nó trả lời ta thế nào không? Nó nói, con sợ nếu con khóc cha cũng sẽ khóc, nên con không dám khóc.”

Ngụy Vô Tiệm cười yếu ớt, thở dài nói: “Lúc đó nó còn nhỏ như vậy, còn chưa cao bằng Tị Trần, sao mới chớp mắt lại lớn như vậy rồi?”

Ngày chậm rãi trôi qua, bình tĩnh như mặt nước, quang âm dưới mặt nước thì bất động thanh sắc mà chảy. Chỉ có ngẫu nhiên trong một lúc tức thời chợt đổi hướng, Ngụy Vô Tiệm hoảng hốt giật mình phát giác quang âm thấm thoát, đứa nhỏ mới khi nào còn ở trong lòng hắn bập bồm tập nói, giờ đã lớn như vậy.

Lam Dữ Mộ hiện tại cùng hắn đứng chung một chỗ, đã cao bằng hắn rồi.

Lam Vong Cơ không nói gì, chỉ là nắm thật chặt tay hắn.

Kỳ thực Ngụy Vô Tiệm lúc đó còn hỏi tiếp.

“Sao con lại nghĩ ta sẽ khóc?”

Lam Dữ Mộ nói. “Con thấy.”

Ngụy Vô Tiệm sững sốt nói. “Thấy cái gì?”

Lam Dữ Mộ nói. “Mỗi lần cha sờ vết sẹo trên lưng phụ thân, mắt đều hồng hồng ...”

Những lời này, hắn không nói cho Lam Vong Cơ biết.

Thấy bên cạnh có một quầy hàng đang bán mặt nạ, dữ tợn âm trầm vui vẻ, muôn màu muôn vẻ.

Ngụy Vô Tiện cầm lấy một cái mặt nạ quỷ màu trắng sơn đỏ ngay mắt, nói. “Hahaha, cái này được nè, Lam Trạ, người xem, có phải giống cái mặt lúc ta vừa trở lại không?”

Lam Vong Cơ với hắn trước giờ chính là hữu vấn tất đáp, nói.”Giống.”

Ngụy Vô Tiện liền cầm lấy một cái mặt nạ ác quỷ màu xanh sơn vàng. “Ồi chào, người xem cái này.”

Hắn mang mặt nạ lên mặt, hai tay giơ các ngón tay ra làm ra móng thú vật, một bộ dáng hung thần ác sát, quay đầu nhìn Lam Vong Cơ: “Gào gào!”

Cách một lớp mặt nạ, hắn thấy trên mặt Lam Vong Cơ hiện một nụ cười nhẹ, kiểu nguyệt thanh hỷ, thiêu quang ánh tuyết.

Dù cho đã bao nhiêu lần, Ngụy Vô Tiện liền cảm giác bản thân chỉ vì một nụ cười nhẹ này như bị quang mang đổ xuống cả người, tim đập mạnh, còn không chờ hắn hoàn hồn, hắn liền thấy Lam Vong Cơ tiến lại gần, trước mặt chính là hân kết trắng như tuyết của người nọ. Lam Vong Cơ cách một lớp mặt nạ, ở ngay ngạch tâm của Ngụy Vô Tiện, rất nhẹ rất nhanh, hôn một cái, tựa như kinh hồng chiếu ảnh.

Ngụy Vô Tiện tháo mặt nạ xuống, ấp úng một chút mà nói: “Người đó, không được trêu ta như vậy.”

Lam Vong Cơ vẫn là một bộ dáng tự nhiên như cũ, tựa như chẳng biết này giờ mình làm cái gì.

Ngụy Vô Tiện còn muốn nói chuyện, vừa định mở miệng thì chỉ nghe thấy một tiếng sấm rền xa vời, sau đó chính là một tia sáng phá không mà bay lên. “Phanh” một tiếng ở trong màn đêm mà nổ tung, nước hồ phản chiếu bầu trời đêm trong phút chót sặc sỡ loá mắt.

Bọn họ vừa nghe tiếng liền quay đầu nhìn, Ngụy Vô Tiện nói. “Gì, pháo hoa trên nước à?” Tách ra khỏi đoàn người, Lam Vong Cơ ôm lấy eo của hắn, bay lên một nóc nhà, ôm người ngồi xuống.

Ngụy Vô Tiện nhìn khói lửa chân trời, gương mặt của hắn không ngừng lóe sáng, vừa sáng vừa tối, Lam Vong Cơ nhìn hắn, nhìn gò má của hắn, nói. “Ngụy Anh.”

Ngụy Vô Tiện quay đầu nói: “Àn?”

Lam Vong Cơ tiến tới hôn lên môi của hắn, đem đôi môi mềm mại ngậm lại, nhẹ nhàng duyên hút. Ngụy Vô Tiện cười cười, đáp lại nụ hôn của y.

Sau khi hai đôi môi tách ra, Ngụy Vô Tiệp kéo tay của Lam Vong Cơ, đem lòng bàn tay của y mở ra, đưa ngón trỏ ở trên lòng bàn tay dày rộng ấm áp của y mà viết xuống hai chữ. Viết xong liền đem năm ngón tay của mình nhập vào khe hở các ngón của Lam Vong Cơ, mười ngón tương khẩu.

Vong Tiệp.

Lông mi dài của Lam Vong Cơ run rẩy. Ngụy Vô Tiệp bỗng dưng buông lỏng hai tay giang rộng hai tay ra ôm lấy y, cảm giác được tay đang ôm ở hai bên hông mình yên lặng thu lực, cánh tay ở trên vai hắn cũng siết lại.

Thiên ngôn vạn ngữ bất tận, đều hóa tại đây một cái ôm, cùng với ánh bình minh đang dần tỏa sáng.

12. Chương 12

Editor & Beta: Mai_kari

Lam Vong Cơ vừa phê duyệt bút ký sẵn đêm, vừa nghe Lam Dữ Mộ đang báo cáo lại tình huống và phương hướng giải quyết hậu quả tại nơi đã sẵn đêm, thường thường hỏi cậu vài ba câu.

Dù sao cũng là đệ tử trực hệ xuất sắc ưu tú nhất của Lam gia, rất nhiều lần cần xử lý và tổng kết, Lam Khải Nhân cũng sẽ sắp xếp giao lại cho cậu, khiến cậu thêm kinh nghiệm, cũng thể hiện sự tín nhiệm.

Sau khi phê duyệt xong phần bút ký cuối cùng,, Lam Vong Cơ khẽ gật đầu, nói. “Khổ cực con.”

Lam Dữ Mộ liền vội vàng lắc đầu nói. “Không quá mức khổ cực.”

Niên thiếu mười lăm mười sáu tuổi, mặt mày phong đậm, tuấn cực nhả cực, đã nhìn ra được phong tư cao ngất sau khi thành niên.

Có một tên đệ tử đứng bên cạnh chờ này giờ thấy rốt cục cũng sẽ không bị bắt đi chép phạt, liền vui vẻ hoa tay múa chân, Lam Vong Cơ hơi ngược mắt liếc nhìn, tên đệ tử kia lập tức nghiêm nghị ngồi ngay ngắn, không dám buông lỏng.

Đội đám đệ tử kia hành lễ lui ra ngoài hết, bên trong chỉ còn lưu lại hai cha con họ, thì Lam Dữ Mộ rốt cục nói. “Phụ thân.”

Lam Vong Cơ đang dọn dẹp nghiên mực trên bàn, nghe tiếng ngược mắt nhìn cậu. Lam Dữ Mộ nói. “Đa đang ở Tỉnh Thất?”

Lam Vong Cơ chuyển mắt tiếp tục dọn dẹp, nói. “Đang ở.”

Lam Dữ Mộ ánh mắt sáng rực lên vài phần, nói. “Con cùng người trở lại.”

Lam Vong Cơ nói. “Ân.”

Rời nhà mấy ngày, tuy rằng có Lam Khải Nhân bên cạnh, lại ở cùng một đám đệ tử cùng tuổi, cũng không gọi là tịch liêu, nhưng với hai vị phụ thân, Lam Dữ Mộ vẫn có chút tưởng niệm.

Trở lại Tĩnh Thất, Lam Vong Cơ vừa mở cửa, đã thấy trên bàn trên mặt đất là một đồng sách vở giấy bút bừa bộn, bên cạnh còn đặt một vò rượu, nằm nghiêng ngả, đã trống không. Có một bóng người đang nằm gục trên bàn, ngủ tới say, trên lưng theo hô hấp bình ổn mà phập phồng rất nhỏ.

Hai người tối hôm qua lật qua lật lại không chút nào thu liễm não loạn tới hơn nửa đêm, sáng nay khi tiếng chuông giờ Mẹo vang lên, Ngụy Vô Tiện bị y kéo dậy, cố gắng chống đỡ tinh thần cùng Lam Vong Cơ đi gặp Lam Khải Nhân. Lão đầu kia suốt hai năm rồi giờ mới thấy lại hần, hần cũng không muốn nhanh chóng vậy lại bị lão phỉ nhổ. Sau khi trở lại Tĩnh Thất, uống hai chén rượu, sau đó là một trận buồn ngủ cuộn trào mãnh liệt, lập tức ngủ say.

Không nói gì, Lam Vong Cơ yên lặng thu liễm khí tức, im lặng đi tới bên người Ngụy Vô Tiện, đỡ vai hần để hần dựa vào thân mình, giơ một tay của hần lên vòng qua sau cổ mình, kéo tay còn lại lên đặt lên đầu gối rồi bế hần lên. Sau khi thả người nằm xuống trên giường mềm, đang muốn đứng lên, Ngụy Vô Tiện bỗng nhiên đưa tay kéo lấy góc áo của y, thấp giọng nói. “Lam Trạ, người đừng đi ...”

Hần vẫn đang nhắm chặt hai mắt, giống như đang nói mê. Lam Vong Cơ lập tức cúi người, nhẹ giọng nói. “Ta không đi.”

Nghe một câu đó, hần tựa như đã yên tâm, hai hàng lông mi dài có chút run rẩy, đôi chân mảy vốn đang cau lại giờ cũng giãn ra, buông lỏng cánh tay.

Lam Dữ Mộ cúi đầu hé miệng nhin xuống nét cười, tự mình đi tới bên bàn, đem đồng sách vở bừa bộn kia sắp xếp gọn gàng lại, bỏ vào ngăn kéo, sau đó đem bút lông treo lên giá bút, quay đầu thấp giọng nói. “Phụ thân, con ra ngoài chờ.”

Lam Vong Cơ khẽ gật đầu, cậu liền gật đầu lui hai bước, xoay người ra khỏi Tĩnh Thất, nhẹ nhàng khép lại cửa.

Ước chừng nửa nén hương, Ngụy Vô Tiện mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, hần vừa rồi được người ẵm từ chiếu lên trên giường, mơ hồ cảm giác được Lam Vong Cơ muốn đi, liền kéo lấy góc áo của y, lúc ấy cũng có chút tỉnh, chỉ là mí mắt khá nặng, vẫn mơ hồ nghĩ trong phòng còn một người nào khác nữa, nhưng có Lam Vong Cơ bên cạnh, hần rất an tâm, cũng lười quản, từ từ nhắm hai mắt, thả lỏng cho cơn buồn ngủ chiếm lấy, cuối cùng ngủ say.

Híp mắt nhìn thấy Lam Vong Cơ đang ngồi bên giường, liền lắc một cái lắc một cái cọ lên trên người y, đầu ghé lên đầu gối của Lam Vong Cơ, mặt chôn vào phần bụng của y, vòng tay ôm quanh hông y, ngửi lấy mùi đàn hương trong trẻo nhưng lạnh lùng trên người y, nói nhỏ. “Ấn ... Lam Trạm, người thật thơm ...”

Lam Vong Cơ hai tay đặt lên trên người Ngụy Vô Tiệ, tựa như đang ôm tiểu hài tử mà ôm hẳn ngồi dậy trên người mình, không cho hắn lộn xộn nơi bụng mình, hôn lên ngay giữa trán của hắn, sau đó hôn lên mi mắt của hắn, nói. “Còn buồn ngủ?” Dừng một chút, lại nói. “A Húc ở ngoài.”

Ngụy Vô Tiệ tựa hồ có chút giãy dụa, lại được Lam Vong Cơ ôm vào trong ngực, nằm ngủ trên người y thực sự rất thư thái, hẳn tuyệt không muốn động, nhưng nhi tử đã trở về, hắn cũng rất muốn gặp, liền nói. “... Người kêu con vào đi ...”

Lam Vong Cơ nhìn lại tư thế hiện tại của hai người họ, nói. “Không thích hợp.”

Ngụy Vô Tiệ cười nói. “Không thích hợp? Người làm trò trước mặt con, với ta vừa kéo vừa ôm bộ ít lắm sao? Khi đó sao người không cảm thấy không thích hợp?”

“...” Lam Vong Cơ nói. “Ở trên giường, không thích hợp.”

Ngụy Vô Tiệ nghiêm mặt nói: “Vậy người hôn ta, ta liền đứng lên.”

Hắn cùng Lam Vong Cơ nói mấy câu, buồn ngủ đã sớm tiêu mất phân nửa, đơn giản chỉ là muốn đùa giỡn y một chút.

Lam Vong Cơ bất đắc dĩ thở dài, cúi đầu hôn lên môi của hắn, Ngụy Vô Tiệ thuận thế đè lại gáy của Lam Vong Cơ, không cho y cách xa mình dù chỉ là một khoảng cách nhỏ, hai người ôm nhau, trần trọc cúi đầu thân mật mà hôn môi.

Lam Dữ Mộ đang ngồi dưới một hành lang gỗ ở ngoài phòng, nhìn bầu trời, chờ người ra.

Lúc còn rất nhỏ, cậu đã biết tình cảm của hai vị phụ thân rất sâu đậm. Đối với sự tình của đời trước, tuy rằng không ai kể cho cậu nghe, nhưng cậu là một người thông minh, sao lại không phát hiện ra?

Hàm Quang Quân và Di Lăng Lão tổ, chuyện của hai người họ, được ghi chép ra rất nhiều sách, hai vị phụ thân của cậu cũng không có tận lực cố ý giấu diếm cậu. Cậu đã xem qua khá nhiều sách trong Tàng Thư Các, tất nhiên cũng biết được khá nhiều chuyện, đã biết về Đồ Lục Huyền Vũ, đã biết kịch biến của Giang gia, đã biết về năm tháng chiến hỏa phân phi, đã biết Xạ Nhật chi chinh, đã biết huyết tẩy Bát Dạ Thiên, cũng đã biết trận bao vây tiêu trừ Loạn Tấn Cương.

Về phần sự thực ở dưới đồng sách bụi bặm đó, cậu chưa từng nghĩ tới việc đi hỏi, cậu cũng không rõ tại sao trên sách, đa của cậu lại có nhiều phần không sạch sẽ và bất kham như vậy, cậu cũng không muốn hiểu rõ.

Trong trí nhớ của Lam Dữ Mộ, Ngụy Vô Tiệp không phải là một tên ma đầu vong ân phụ nghĩa, máu tanh đầy tay. Đa của cậu, là một người có nụ cười sáng lạn nhất thế gian, là người khi vuốt ve những vết sẹo trên lưng phụ thân, không tự chủ được mà vành mắt tự đỏ, sẽ đem cậu khi còn nhỏ ôm vào trong lòng, cười tủm tỉm nói cho cậu biết, “Con phải ghi nhớ người khác đối tốt với con ra sao, không nên nhớ con đối tốt với người khác ra sao.”

Hai phụ thân của cậu ở bên cạnh nhau, cậu mặc dù không rõ lắm đến tột cùng hai phụ thân đã phải bỏ ra đại giới thế nào, nhưng đại thể cũng đoán được, chẳng mấy dễ dàng.

Khác biệt với cha mẹ của các nhà khác, hai vị phụ thân của cậu hình như tuyệt không vì bất kỳ chuyện gì mà khắc khẩu. Nhìn qua như từ trước tới giờ đều là phụ thân bao dung cho đa, nhưng chẳng lẽ lại không nhìn ra đa cũng đã nhân nhượng phụ thân biết bao chuyện. Hai người họ có sự trân trọng, hỗ trợ y thuận cùng nhau qua suốt bao năm, tuy rằng thỉnh thoảng cũng vì một chút ít việc vặt mà tức giận, nhưng sự tức giận này rồi cũng sẽ nhanh chóng dưới bốn mắt nhìn nhau hoặc đầu ngón tay chạm nhau, đều bị tan rã.

Giữa hai người ở bên nhau thật không dễ dàng, không nên để bất kỳ râu ria, cô phụ nhiều năm dày vò đau khổ khi xưa để đổi lấy được yên bình hôm nay.

Mà cậu, là nhi tử, nhìn hai phụ thân tình thâm như trước, cậu so với ai khác còn thêm vui vẻ, chỉ cảm thấy nếu có thể tiếp tục như vậy thì càng tốt.

Tựa hồ chợt nhớ ra điều gì đó, Lam Dữ Mộ từ trong tay lấy ra một viên ngọc tảo, cái này là trong lúc săn đêm cậu nhặt được. Chủ nhân của miếng ngọc này dáng dấp cũng cỡ mười bốn mười lăm, cũng tựa như miếng ngọc này, thông thấu không chút tì vết, một đôi mắt đen kịt sáng sủa tựa như một dây ngân hà chứa được cả ánh trăng, kiêu ngạo mà tảo sáng.

Không hề tự chủ, tâm tình chợt bay xa, đến lúc Lam Dữ Mộ lấy lại được tinh thần thì đã phát hiện có người ở sau lưng, nhìn lại trời cũng đã tối. Ngụy Vô Tiệp tựa như mèo mun lặng yên không một tiếng động đứng ở phía sau cậu, cười híp mắt nhìn miếng ngọc trong tay cậu, cũng đã đứng nãy giờ.

Lam Dữ Mộ liền vội vàng đứng lên, đem miếng ngọc giấu ra phía sau, bỏ vào trong tay áo, nói. “Đa.”

Ngụy Vô Tiệp đứng chấp tay, giả bộ nghiêm túc nói. “A Húc, con là sao thế? Ta ở sau lưng con đứng lâu như vậy, con một chút cũng không phát hiện được, phụ thân bình thường dạy con thế nào, chính là bị con quên sạch hết rồi?”

Với tu vi của hắn hiện tại, nếu không muốn bị người khác phát hiện, trừ khi đối phương là Lam Vong Cơ hoặc là nhân vật cỡ đó, bằng không sao có thể khiến cho đối phương có thể cảm nhận được khí tức của hắn, đây rõ ràng là đang dọa người.

Quả nhiên, Lam Dữ Mộ vừa nghe vậy thần sắc căng thẳng, lo lắng nhìn về Lam Vong Cơ đang đứng phía sau Ngụy Vô Tiện, gục mặt nói. “Phụ thân giáo dục con toàn bộ đều ghi nhớ trong lòng, nhất khắc cũng không dám quên.”

Biết rõ Ngụy Vô Tiện đang muốn đùa giỡn nhử tử mình, Lam Vong Cơ vẫn hết sức phối hợp mà tiếp lời: “Tu luyện hồi hợt.”

Muốn nói tu luyện, đem toàn bộ địa phận Lam gia lật tung ba thước đất, sợ cũng không tìm ra được ai chuyên cần hơn Lam Dữ Mộ, linh lực siêu quần như Lam Dữ Mộ. Nhưng nếu phụ thân đã nói vậy, cậu cũng không thể nói gì hơn, chỉ nói. “Con sẽ tự đi lãnh phạt.”

Ngụy Vô Tiện nhìn thấy đầu của cậu đã gục xuống gần bằng ngực, một dáng dấp đang ăn năn hối cải, cuối cùng nhìn không được “Xí” một tiếng, bật cười, bóp nhẹ lên gò má quan ngọc của niên thiếu, nói. “Được rồi được rồi, chọc con đó, nếu A Húc nhà chúng ta mà còn tu luyện hồi hợt, thì mấy tiểu bằng hữu khác chỉ sợ toàn bộ đều phải đứng chống ngược chép sách.”

Lam Dữ Mộ nhìn Ngụy Vô Tiện, lại nhìn Lam Vong Cơ, thấy phụ thân thật không có ý bắt cậu đi chép phạt, mới rốt cục thở phào nhẹ nhõm, biết rõ đây là đa đang chọc ghẹo cậu, có chút bất đắc dĩ. “Đa ...”

Ngụy Vô Tiện khuỷu tay khoát lên trên vai Lam Dữ Mộ, chọc chọc cằm của cậu, cười đến có chút tà mị, nói: “Tiểu Lam công tử của ta, vừa nãy đang nghĩ gì đấy, nghĩ tới nhập thần tới vậy.”

Tựa hồ hơi ghen hòng, yên lặng một chút, Lam Dữ Mộ nói. “Không có gì.”

Dù mặt không đổi sắc trả lời, nhưng phần tai lại có chút ửng đỏ.

Ngụy Vô Tiện nhìn cậu mỉm cười một hồi, cũng không truy vấn tiếp, dù sao bản thân hắn cũng không phải là một người lắm mồm thích hỏi han chuyện người khác, nếu Lam Dữ Mộ không muốn nói, hắn tất nhiên sẽ không hỏi thêm nữa, huống chi nhử tử của hắn, liếc mắt vừa nhìn đã thấy rõ được tâm tư, còn cần hỏi? Hắn chỉ nói. “Con nói ta nghe một chút, lần này ra ngoài săn đêm gặp phải chuyện gì, thúc tổ có nghiêm khắc với con không? Có la mắng con không?”

Lam Dữ Mộ lắc đầu nói: “Thúc tổ tuy rằng với con nghiêm khắc, nhưng cũng là chiều cổ có thừa, săn đêm cũng không có vấn đề gì. Chỉ là ...”

Ngụy Vô Tiện hỏi: “Chỉ là gì?”

Lam Dữ Mộ nhú nhú mày, nói: “Con nghĩ, kiếm pháp của con còn chưa đủ vững vàng thành thạo, hoàn nhu tinh tiến.”

Liếc mắt nhìn Lam Vong Cơ một chút, Ngụy Vô Tiện mỉm cười nói. “Ai nói kiếm pháp của con thiếu vững vàng thành thạo, con bây giờ còn nhỏ, thiếu tinh thần là khẳng định, nhưng cũng không phải chuyện trong

nhất thời, phụ thân con lúc nhỏ khi cỡ tuổi con, cũng chẳng khác biệt con giờ lắm đâu.”

Lam Dữ Mộ nói. “Con biết không thể nóng lòng cầu thành, chẳng qua chỉ cảm thấy nói về hiện tại, cũng vẫn còn có thể tiến thêm một bước.”

Khi cậu đi săn đêm, gặp phải một chuyện, kể lại cho Lam Vong Cơ và Ngụy Vô Tiện nghe.

Thì ra, ngoài trừ người Lam gia, còn có một nhóm người khác cũng đi săn đêm, mà trong nhóm người này, có một đệ tử khác trẻ tuổi, tính tình sang sảng linh động, trong nụ cười tinh thuần nhưng vô ý cũng mang theo vài phần tà ý. Nhìn tuổi cũng không quá lớn, nhưng khi cùng Lam Dữ Mộ so kiếm so chiêu lại đánh tới khó phân thắng bại, kiếm phong phiêu dật mềm mại, bộ phong lại không mất đoan trang trầm ổn, trong lúc nhất thời lại không đoán ra được ai thắng ai. Cuối cùng đối phương phi thân lên nhảy cách xa mấy trượng, thu kiếm, cười nói. “Ta phải đi, không đùa tiếp với người được nữa rồi.”

Lam Dữ Mộ hỏi người nọ tên gì, đối phương lại nhú mày nói. “Nếu có duyên, lần sau gặp mặt, đánh thắng ta, ta sẽ nói cho người biết.”

Ngụy Vô Tiện chợt nhớ tới miếng ngọc trong tay Lam Dữ Mộ hồi nãy, chắc là trong lúc hai người họ so chiêu thì vô tình đánh rơi. Nét mặt phân không ra thắng bại, kì thực lại vô thanh vô tức đánh rơi vật trên người đối phương, lại không hề bị phát hiện.

Quả thật là tấm gương tuyệt luân dật quần trong con em thế gia.

Ngụy Vô Tiện nói. “Đây cũng không phải chuyện đơn giản, con đánh với ta, để phụ thân con xem thử vấn đề nằm ở đâu.” Nói xong, hắn liền ngoắc ngón tay với Lam Dữ Mộ. “Tới!”

Thực lực của đa thể nào, Lam Dữ Mộ biết rất rõ, ngược lại cũng không xấu hổ từ chối, cực kỳ dứt khoát ứng tiếng “Vâng”, sau đó hành lễ, rút kiếm tiến lên.

Trong đám bạn cùng lứa, cậu thuộc dạng thân thủ nổi tiếng, nhưng đối với Ngụy Vô Tiện hiện tại, thực sự không thể tạo thành uy hiếp. Ngụy Vô Tiện hai tay chấp ở sau lưng, mặt mỉm cười bay ngang tưng nảy, dễ dàng né tránh kiếm phong của Lam Dữ Mộ.

Ai biết, qua lại mấy cái, Lam Dữ Mộ chợt kiếm phong vừa chuyển, tức hạ sanh phong, xuất ra một chiêu thức. Thấy thế, Lam Vong Cơ hơi nhú mày, Ngụy Vô Tiện cũng có chút sửng sốt, phi thân ra phía sau cách đó mấy trượng, nói. “A Húc, con khá lắm nha, chiêu đó con học được từ đâu?”

Chiêu thức mà vừa rồi Lam Dữ Mộ xuất ra, Ngụy Vô Tiện và Lam Vong Cơ đều đã nhìn ra được, đó không phải kiếm pháp của Cô Tô Lam gia, nhưng cũng không phải là của Vân Mộng Giang thị, nghĩ tới có lẽ trong lúc so chiêu với chủ nhân của miếng ngọc, trong lúc vô tình mà ghi nhớ.

Lam Vong Cơ nói: “Kiếm pháp bốn gia đã chưa tinh, lại đi đeo gót chiêu số nhà khác, con từ bao giờ lại

tâm phù khí táo như vậy?”

Lam Dữ Mộ ngẩn ra, thu kiếm, gạt đầu tự xét lại, nói: “Vâng.”

Ngụy Vô Tiệm đi tới bên người Lam Vong Cơ, hai tay khoanh trước ngực, dựa vào hành lang, cười nói. “A Húc đây là thông minh a, nó chỉ vừa cùng người khác so chiêu qua một lần, lại có thể nhớ kỹ kiếm pháp của người ta, đồng thời còn nhanh chóng đem ra ứng dụng trong thực chiến, thực lợi hại.”

Lam Vong Cơ mặt không thay đổi nhìn hắn một cái, Ngụy Vô Tiệm lại nói. “A Húc, mau nhận sai với phụ thân con đi a, nhận sai rồi y sẽ không phạt con nữa.”

Lam Dữ Mộ thấp giọng nói. “Đa, người không cần nói nữa, con tự biết sai tự chịu phạt.”

Cậu cúi đầu nói. Ngụy Vô Tiệm vừa thấy bộ dạng này của cậu liền nhẹ dạ nói. “Hắc, sao hài tử con lại quật cường như vậy chứ hả, thật không hổ danh là nhi tử của Hàm Quang Quân.”

Lam Vong Cơ nói. “Cũng là do người dạy dỗ.”

Ngụy Vô Tiệm nói: “Đúng vậy! Nếu không sao có thể trưởng thành đẹp như vậy.”

Lam Vong Cơ nhìn niên thiếu đang cúi đầu kia một chút, lạnh giọng nói. “Đi Tàng Thư Các, chống người chép Lễ Tắc Thiên , ba ...”

Chữ “lần” còn chưa ra khỏi miệng, y đã thấy Ngụy Vô Tiệm giơ ngón tay ở ngay trước ngực hai ngón, diên cuống nhìn y ám chỉ, hai mắt mở to nhìn chăm chăm y.

“ ... ”

Thở dài, Lam Vong Cơ nói. “Hai lần.”

Lam Dữ Mộ ngược mắt nhìn bọn họ, nói. “Vâng.”

Ngụy Vô Tiệm cười hì hì nhìn Lam Vong Cơ chớp mắt trái.

Đợi khi chuông học vang lên, Lam Dữ Mộ phải tới Lan Thất đi học, nên đi trước. Cậu đi rồi, Ngụy Vô Tiệm hai tay để lên trên vai Lam Vong Cơ, tựa trên người y nói. “Hàm Quang Quân, nghĩ không ra nhi tử người với người y chang nhau, còn nhỏ như vậy đã biết đặt tâm tư lên người khác rồi.”

Nói xong hắn đưa ngón trỏ ra, ở ngay phần ngực của y mà vòng vo. Lam Vong Cơ nắm tay ngón tay không

an phận của hắn, nói. “Người đừng chiều nó như thế.”

Ngụy Vô Tiệp nói. “Ta đâu có, người xem người muốn phạt con, ta đâu có cần?”

Lam Vong Cơ nhìn như tán đồng mà nói. “Người quả thật không cần.”

Ngụy Vô Tiệp nói. “Đúng đó, ta là một người rất có đạo lý, sai thì phải bị phạt.”

Lam Vong Cơ khoe môi chợt nâng lên một chút, nói. “Àn.”

Ngụy Vô Tiệp thấy dù trên mặt y không chút thay đổi nhưng vẫn hiện rõ nét không cho là đúng kia, nói. “Người cười cái gì, người là nói ta không có đạo lý sao?”

Lam Vong Cơ nói. “Không có.”

Vóc người của Ngụy Vô Tiệp so với Lam Vong Cơ thấp hơn, hắn ngửa đầu nhìn Lam Vong Cơ, đột nhiên xoay người đứng lên trên một bậc thang, trong chớp mắt lại cao hơn Lam Vong Cơ, nói. “Người có, nếu không người sao cứ ba ngày hết hai lần lại nói ta chiều A Húc.”

Lam Vong Cơ ngửa đầu nhìn hắn, lặng lẽ chỉ chốc lát, y quỳ gối khom lưng hai tay ôm lấy hai chân Ngụy Vô Tiệp, một tay ôm hắn bế cao lên.

Ngụy Vô Tiệp vội vàng ôm cổ của Lam Vong Cơ, cúi đầu giật mình nói. “Ôi chao ôi chao ôi chao, người làm gì?”

Lam Vong Cơ để cho hắn vững lại, nói. “Vậy sẽ càng cao.”

Ngụy Vô Tiệp nhìn vẻ mặt chăm chú của y, không khỏi cười ra tiếng, nói. “Thả ta xuống.”

Lam Vong Cơ nói. “Không thả.”

Ngụy Vô Tiệp nói. “Thả ta xuống, ta phải về Tĩnh Thất lấy đồ.”

Lam Vong Cơ nghe vậy, đang định ôm hắn quay về Tĩnh Thất, Ngụy Vô Tiệp vội nói. “Ôi chao, không cho phép người đi vào, người ở ngoài chờ ta.”

Không biết hắn lại mang chủ ý gì, Lam Vong Cơ do dự chốc lát, Ngụy Vô Tiệp cười vỗ vỗ cánh tay y, nói. “Ngoan, mau thả ta xuống.”

Lam Vong Cơ theo lời hấn mà vững vàng buông hấn ra, Ngụy Vô Tiệp cười cười với y, nói. “Người ở đây chờ ta.”

Dứt lời xoay người về phía Tĩnh Thất, chỉ chốc lát sau liền đi ra, cầm trong tay một linh kiếm thượng phẩm, chính là Tùy Tiệp.

Hấn cầm thanh kiếm trong tay vòng vo hai vòng, khiêng trên vai, cười nói: “Vong Cơ huynh, chúng ta đã lâu chưa so chiêu, có thể nào nể mặt một lần, theo ta luận bàn một phen?”

Có thể vừa rồi cùng Lam Dữ Mộ giao thủ, trong thoáng chốc lại nhớ tới Lam Vong Cơ cùng hấn năm mười lăm tuổi. Cũng chính là ở cái tuổi ngây ngô mà đường hoàng đó, cũng ngay tại trên thành tường tại Vân Thâm Bất Tri Xứ, không một lời đã vung tay so kiếm, cuối cùng bị đánh đến đỏ cả tay chân.

Từ sau khi từ biệt tại Mộ Khê Sơn (1), Lam Vong Cơ đã không thấy qua hình dạng cầm kiếm của Ngụy Vô Tiệp.

(1) Mộ Khê Sơn chính là nơi hai người họ đánh Đồ Lục Huyền Vũ.

Y ngăn người, không nói gì nhìn Ngụy Vô Tiệp, một lát sau, nói. “Được.”

Đang định rút ra Tị Trần, lại nghe Ngụy Vô Tiệp nói. “Ồi chào, chờ một chút.”

Lam Vong Cơ theo lời dừng lại, nói. “Làm sao vậy?”

Ngụy Vô Tiệp chỉ là cười, không nói tiếng nào, đem Tùy Tiệp gác vào một bên hành lang, giơ tay lên ra chỗ dây buộc tóc phía sau. Lam Vong Cơ nét mặt chuyên chú nhìn hấn, ánh mắt theo động tác của hấn chớp động.

Đem dây cột tóc cột lên cao, lắc lắc phần đuôi ngựa được buộc cao kia, Ngụy Vô Tiệp nói: “Đã nhiều năm rồi không có cột tóc thế này, có chút chưa quen.”

Hấn rút ra Tùy Tiệp, đem vỏ kiếm ném qua một bên, thân kiếm quang mang đỏ ngầu lưu chuyển, rực rỡ lóa mắt. trường kiếm giơ lên tạo ra một kiếm hoa, Ngụy Vô Tiệp nói chấp tay nói. “Thỉnh!”

Lam Vong Cơ kinh ngạc nhìn người trước mắt, trong cổ họng rực rỡ, y cảm thấy kiếm quang màu đỏ quá mức chói mắt, đang đưa trước y đều thành mơ hồ.

Sương tuyết rơi xuống lạnh đầu vai, nhưng khi quay đầu lại, khuôn mặt trước mặt lại cực kỳ rõ ràng. Hít sâu một hơi, cúi đầu khẽ cười một tiếng, Lam Vong Cơ rút ra Tị Trần, nói. “Thỉnh!”

Bằng lam xích hồng, hai đạo kiếm quang đụng vào nhau, bạch bào hắc y, hai thân ảnh không ngừng lưu chuyển, một đôi hoãn mẹ phiên phi, phiên nhiên.

Nhưng lúc này đã không giống ngày xưa, dù cho bây giờ tu vi của Ngụy Vô Tiệp cao tới đâu, về mặt kiếm pháp, cũng tuyệt không phải đối thủ của Lam Vong Cơ, nhưng dù cho thế nào, Lam Vong Cơ cũng tuyệt không thực sự cùng hắn động thủ.

Lam Vong Cơ dùng thủ làm công, tìm những lúc Ngụy Vô Tiệp có chút phòng bị mà tiến công, thoát nhìn không chút nhượng, nhưng kỳ thực chính là nhường.

Ngụy Vô Tiệp biết ý định của y, không khỏi buồn cười. Triển đấu một lúc, Ngụy Vô Tiệp một cái xoay người, quay đầu lại, tóc dài sủy động, lúm đồng tiền như lúc ban đầu, Lam Vong Cơ vừa nhìn, tâm thần hoảng.

Bị Ngụy Vô Tiệp bắt ngay lúc đó, lập tức phi thân lên trên Lam Vong Cơ nhào tới, đem y ngã nhào xuống đất, hai người ôm nhau lăn vào trong sân cỏ.

Hai thanh kiếm đã bị hai người ném qua một bên, nằm trên mặt đất, kiếm quan còn chưa tan, hồng hồng xanh xanh, hai đạo quang mang đan vào nhau.

Ngụy Vô Tiệp nằm ở trên người Lam Vong Cơ, cánh tay chống lên mặt đất, hắn nói. “Lam Trạ, chúng ta lại sinh một đứa đi.”

Lam Vong Cơ ngẩn ra, Ngụy Vô Tiệp lại nói. “Ta gần đây, thật có chút nhớ A Húc lúc nhỏ.”

Lam Vong Cơ: “...”

Ngụy Vô Tiệp nói. “Hàm Quang Quân, phản ứng chút coi. Người ngại sinh một đứa còn ít, nên muốn ta sinh một đồng?”

Lam Vong Cơ hai tay đặt ở bên hông hắn, trán cau lại, có chút quần quýt, nói. “Thế nhưng người ...”

Ngụy Vô Tiệp cười nói. “Thế nào? Sợ ta đau?”

Lam Vong Cơ: “Àn.”

Ngụy Vô Tiệp cười cười, cúi đầu hôn lên mi mắt và gương mặt y, nói. “Thực sự một chút đau như vậy thôi, với lại, dù có đau hơn nữa, cũng có người canh chừng ta mà, ta không sợ, người sợ gì.”

Lam Vong Cơ khóe môi khẽ nhúc nhích, đang muốn mở miệng, Ngụy Vô Tiệp thần tình nghiêm túc nói.

“Lam Trạm.”

Dừng một chút, hắ nói tiếp. “Chỉ cần người thích, ta thực sự làm gì cũng là nguyện ý.”

Lát sau, gì cũng không cần phải nói tiếp, hai người ôm nhau hôn môi, nghĩ thế gian này không còn ai so được với người trong lòng này, chỉ muốn ôm chặt lấy, chỉ muốn thêm trân quý.

Một trận gió thổi qua, ngọn cây trậ trậ lay động, cánh hoa tung bay, khắp người bọn họ.

May mắn làm sao, có một người, cùng ta trải qua năm tháng bôn ba, nhưng lòng bàn tay lại cực kỳ ấm áp.

Gió xuân đi qua, đông tới tuyết mịn, dù già không xa.

Hạ qua hoa nở cùng nhau ngủ, tuổi xế chiều cùng nhau ở.

Nhật mộ đồng quy (Hoàng hôn cùng nhau trở về nhà)

CHÍNH VĂN HOÀN

13. Chương 13: Phiên Ngoại 01

Editor & Beta: Mai_kari

Đối với chuyện lần trước nói việc hắ và Lam Vong Cơ sẽ sinh thêm một đứa, Ngụy Vô Tiệ kỳ thực vẫn nhớ rất kỹ. Hắ có lúc cũng cảm thấy khá buồn cười, Lam Vong Cơ lúc đó ôm hắ bị té xỉu vào lòng lấy tay bắt mạch tượng, biết được nhất định rất hài lòng đi, nét mặt ôn nhu đó của y chỉ cần tưởng tượng thôi cũng đã khiến cho hắ cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà lúc đó hắ đã bất tỉnh, nên không hề biết gì cả, càng nghĩ càng cảm thấy đáng tiếc. Nếu lúc đó chính miệng hắ nói cho Lam Vong Cơ biết, hắ có thể sinh cho y một tiểu Lam công tử, đứa nhỏ đang nằm trong bụng hắ luôn rồi! Thật là một chuyện tốt đẹp biết bao.

Còn lần này, ngay khi Ngụy Vô Tiệ cảm thấy trong bụng mình có dị dạng, ngay đêm đó sau khi bắt mạch thượng liên xác nhận. Lam Vong Cơ sau khi xong công việc quay về Tỉnh Thất, thấy người kia đang quần chân, khuôn mặt say ngủ rất dịu ngoan.

Lam Vong Cơ vốn bình thường đi lại đã vô thanh vô tức, thấy hắ ngủ, càng thu liễm khí tức, chậm rãi khép cửa lại, bước tới bên giường.

Đi tới bên giường ngồi xuống, dựa theo ánh nền mờ nhạt, y im lặng ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của người trên giường, nét mặt nhu hòa, trong ánh mắt đầy ấm áp. Người này y đã nhìn hơn chục năm, nhưng mặc dù có nhìn thêm một chục năm nữa, vẫn cảm thấy nhìn không đủ.

Lam Vong Cơ đưa tay lên sờ gương mặt say ngủ của hần, Ngụy Vô Tiệp chợt mở to mắt, cầm lấy tay Lam Vong Cơ đang vươn ra kéo mạnh một cái, túm người lên giường, lập tức nhào tới, ngồi lên trên người của Lam Vong Cơ.

“ ... ”

Ngụy Vô Tiệp đưa hai tay chống hai bên mặt của Lam Vong Cơ, đưa tay miêu tả lại khuôn mặt tuần mỹ diệp lệ của y, cười tới đê tiện, nói: “Hàm Quang Quân, người đã rơi vào tay của ta rồi.”

Cái trò này hần đã chơi hơn trăm nghìn lần rồi, lần nào cũng chơi tới vui vẻ, ngược lại cũng không phải Lam Vong Cơ không tránh được, mà là mặc dù biết rõ hần sẽ làm vậy, y vẫn rất phối hợp mà diễn theo.

Lam Vong Cơ đậm thanh nói: “Vậy mặc cho người xử trí.”

vt khiêm tốn nói: “Không dám không dám, ta hiện tại sao mà xử trí được người a, ta chỉ có bị người xử trí thôi.”

Lam Vong Cơ hơi hơi nhếch lông mi bên trái, không lên tiếng.

Ngụy Vô Tiệp nhìn y tựa hồ có vẻ đắc ý, không khỏi buồn cười. Hần đưa tay đánh lên cái tay xấu xa của Lam Vong Cơ đang đưa vào trong quần áo của mình, Ngụy Vô Tiệp kéo tay của y đặt lên bụng mình, nháy mắt một cái, cười haha mà nhìn y.

Nhìn tay mình đang đặt lên bụng của hần, Lam Vong Cơ ngẩn ra, lập tức phản ứng được, ngược mắt nhìn Ngụy Vô Tiệp, hai mắt mở to.

Ngụy Vô Tiệp cười nói: “Lam Trạ, sắp có người muốn gọi người là phụ thân nữa rồi.”

Lam Vong Cơ lặng lẽ nhìn Ngụy Vô Tiệp một hồi, động tác nhẹ nhàng ôm lấy hần, chui vào cổ của hần, khóe môi hơi hơi giương lên. “Ừ.”

Ngụy Vô Tiệp ghé đầu lộ ra một mảng cổ, Lam Vong Cơ thừa dịp đó mà ở bên cổ hần cọ qua cọ lại, ngón tay của hần thì lại ở phía sau mặt gạch của y mà chơi đùa: “Người nói thử đùa này, sẽ giống người hay giống ta?”

Lam Vong Cơ dịu dàng nói: “Tất nhiên giống người.”

Ngụy Vô Tiệm cười nói: “Cũng không nhất định, vạn nhất giống như A Húc, là một tiểu Lam Trạ thì sao?”

Lam Vong Cơ buồn buồn nói: “Giống người.”

Ngụy Vô Tiệm cười cười, nói: “Ồi chào, người đó nha, nếu không giống ta, có phải người sẽ nhét nó lại vào bụng ta hay không?”

Lam Vong Cơ một tay ôm lấy hắn đặt hắn nằm lại trên giường, cúi người ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Vậy sinh cho tới khi nào giống người thì thôi.”

Thanh âm này vừa trầm thấp vừa từ tính, lẫn vào khí tức của y đánh vào tai của Ngụy Vô Tiệm, giọng nói vừa nghiêm túc lại buồn bực. Ngụy Vô Tiệm cảm thấy cả người run rẩy, một lát sau mới nhận thức được mà buồn cười, đưa tay ôm lấy gương mặt của Lam Vong Cơ, nói: “Sinh cho người sinh cho người, ít nhiều gì cũng sinh cho người hết, sinh một đám chạy đầy nhà luôn, chạy khắp cả núi luôn, chịu không?”

Hắn vừa dứt lời, Lam Vong Cơ liền cắn lại đôi môi của hắn, Ngụy Vô Tiệm mắc cười đến mức không thể hôn đáp trả. Lam Vong Cơ ở ngay chỗ mẫn cảm sau lưng của hắn nhẹ nhàng nhấn một cái, Ngụy Vô Tiệm khẽ kêu một tiếng, rồi mới ngoan ngoãn thu lại nụ cười, một lát sau liền không nhìn được nhếch khóe môi.

“ ... ”

Lam Vong Cơ nâng người lên, không nói gì chỉ nhìn người nằm phía dưới mình, Ngụy Vô Tiệm hai tay ôm ngang cổ của y, nói: “Được rồi, không cười nữa, ta thật là vui đó, người hôn hôn ta đi.”

Dù sao cảm giác có thể tự mình đem chuyện này báo cho y biết, thật là tốt quá đi nha.

14. Chương 14: Phiên Ngoại 02

Editor & Beta: Mai_kari

Ngụy Vô Tiệm ngồi trên bãi cỏ, cầm trong tay một giỏ cà rốt, bên người chính là một đàn thỏ trắng trắng bắt mắt, không ngừng chồm lên quần áo của hắn, cái mũi tròn tròn cùng thân hình mập mập không ngừng kéo kéo lăn lăn, nhìn giỏ cà rốt trong tay chủ nhân mình, cực kỳ năng động.

Từ sau khi nói chuyện đó cho Lam Vong Cơ biết, hai người họ liền trở về tiểu trú trong ngọn núi này, một cái liền qua mấy tháng. Chỉ là Lam Dữ Mộ vẫn còn ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, nên hai người cũng không định ở lại đây lâu.

Trong đó Lam Dữ Mộ cũng có ghé qua mấy lần, nhưng vì đệ tử Lam gia trước đây lịch học khá nhiều, Lam

Khải Nhân lại luôn cố ý muốn bồi dưỡng cậu, cho nên cơ hội ra ngoài cũng rất ít, đồng thời vì có luật không được đi lại trong đêm, nên cậu cũng không thể ở lại quá lâu.

Khóe mắt chợt thấy được một thân ảnh màu trắng, Ngụy Vô Tiệp liền ngược mắt nhìn. Thấy Lam Dữ Mộ đang chậm rãi đi tới chỗ hắn, kinh bào như tuyết, tiên khí lãng nhiên, mặc dù vẫn là một niên thiếu ngây ngô, nhưng cũng đã lộ ra được có vài phần danh sĩ chi tư.

Lam Dữ Mộ nói: “Đa.”

Vừa thấy tiểu Lam công tử của hắn, Ngụy Vô Tiệp lập tức ném giỏ cà rốt đi, cười nói: “A Húc, sao hôm nay lại tới thế? Thúc tổ cho con ra ngoài sao?”

Lam Dữ Mộ ngồi xuống bên người Ngụy Vô Tiệp, mặt không đổi sắc nói: “Ta nhớ hai người.”

Ngụy Vô Tiệp sững sốt một chút, cười haha đưa tay bắn lên trán của cậu một cái, nói. “Con được lắm nha, vậy mà cũng nói ra miệng được, rất tốt, so với cha con khi xưa thì thẳng thắn hơn nhiều.”

Vừa nghĩ tới thời điểm khi Lam Vong Cơ bằng tuổi cậu, cả ngày luôn trưng ra bản mặt lạnh lùng, với hắn nói nhiều nhất chính là “Vô vị, hoang đường, cút” các loại, hắn luôn nhin không được mà bật cười. Hôm nay đã hơn mấy chục năm, Ngụy Vô Tiệp mỗi lần nhớ tới thần tình phản ứng khi đó của Lam Vong Cơ, đều thấy y lúc đó cực kỳ dễ thương.

Lam Dữ Mộ nghe hắn nhắc tới Lam Vong Cơ, liền hỏi: “Phụ thân đâu?”

Ngụy Vô Tiệp quay đầu nhìn về phía sau, ngưỡng nói: “Ở nhà bếp, đang nấu ăn.”

Hai cha con hàn huyên vài câu, Lam Dữ Mộ muốn tới nhà bếp thăm Lam Vong Cơ, thì vừa lúc thấy Lam Vong Cơ đang cầm một khay gỗ đi ra, trên đó có vài đĩa nhỏ chứa điểm tâm.

Lam Vong Cơ liếc mắt nhìn Lam Dữ Mộ, hơi nhú mày, theo lý thuyết lúc này cậu phải ở Vân Thâm Bất Tri Xứ học lớp tu luyện điều bộ, chứ không thể nào rảnh rỗi mà chạy tới đây thế được, nghiêm nghị hỏi: “Sao con lại tới?”

Lam Dữ Mộ dừng một chút. “Con ...”

Ngụy Vô Tiệp cũng không quay đầu lại, lý trực khí trắng nói: “Ta kêu con tới.”

“...”

Lam Vong Cơ bất đắc dĩ thở dài, nói: “Có được thúc phụ cho phép?”

Lam Dữ Mộ gật đầu nói: “Thức tổ nói, chỉ cần con hứa không bỏ lỡ lớp, có thể tới.”

Đã vậy, Lam Vong Cơ cũng không hỏi thêm nữa, dù sao cũng là nhi tử của mình, gặp được cũng sẽ thấy cao hứng.

Đặt khay gỗ lên trên bàn đá trong đình viện, Lam Vong Cơ đi tới bên cạnh Ngụy Vô Tiệp, cúi người, cẩn thận ôm hân nâng dậy, dìu tới bên cạnh bàn đá ngồi xuống, từng động tác đều dịu dàng mềm mại, tựa như chỉ cần dùng lực một chút thì hân sẽ vỡ vụn vậy.

Lam Dữ Mộ ở bên cạnh nhìn, nắm tay cố gắng nén nhịn bản thân không cười ra tiếng, đi tới châm trà cho hai vị phụ thân.

Ngụy Vô Tiệp nói: “A Húc, con không cần phải chạy qua lại hai bên như vậy, mệt lắm a, ta với phụ thân con cũng không ở đây quá lâu đâu, tối đa cũng mấy tháng nữa là sẽ trở về.”

Lam Dữ Mộ chỉ vâng một tiếng.

Lam Vong Cơ hỏi cậu một số chuyện về sản đêm cùng việc tu tập, Lam Dữ Mộ hầu như là đối đáp trôi chảy, cực kỳ thông dong. Còn Ngụy Vô Tiệp ở bên cạnh vui vẻ ngồi nghe, thường thường trong lúc Lam Dữ Mộ trả lời, hân sẽ cầm trong tay điểm tâm đưa đến bên môi Lam Vong Cơ dứt y ắn còn Lam Vong Cơ lần nào cũng mặt không đổi sắc mà mở miệng.

Ngụy Vô Tiệp nghe Lam Dữ Mộ vấn đề gì cũng đáp hết sức hoàn mỹ, khen: “A Húc, con thật lợi hại nha! Thật không hổ là nhi tử của ta cùng Hàm Quang Quân, nào, mở miệng!”

Sau đó đưa điểm tâm đến bên miệng Lam Dữ Mộ, chuẩn bị dứt cho cậu. Lam Vong Cơ thấy thế ngẩn ra, muốn nói gì đó nhưng chỉ giật giật khóe miệng, lời còn chưa ra thì đã muộn.

Lam Dữ Mộ không chút phòng bị mà ăn điểm tâm mà đa mình dứt cho, vị giác cậu trong nháy mắt lập tức đổ nát, tựa như có một luồng sét đánh bất chợt đập vào ngay đỉnh đầu cậu.

Điểm tâm ấy nhìn thì rất bình thường, nhưng cái mùi vị thì ...

Chua vô cùng cay vô cùng, còn ẩn thêm một chút vị ngọt quý dị. Lam Dữ Mộ vội vã rót cho mình một chén trà, uống một hơi cạn sạch, có chút hoảng hốt lắc lắc đầu, đưa tay đỡ lấy trán, chờ cho cơn mãnh liệt trùng kích này tan biến đi. May là dù thế nào cậu cũng di truyền được sự quy phạm và trầm ổn của Lam Vong Cơ, nhưng dù sao cũng thật sự chịu không nổi.

Lam Dữ Mộ chợt cẩn thận nhớ lại nãy giờ phụ thân mình khí độ ung dung bình tĩnh ưu nhã thể nào mà ăn cái đồng điểm tâm này, với Lam Vong Cơ ngưỡng mộ cùng sùng bái không khỏi lên thêm một tâm cao mới.

Ngụy Vô Tiệm nhìn thần tình đỏ của cậu, có chút mờ mịt, hỏi: “A Húc, con sao vậy?”

Lam Dữ Mộ xoa xoa trán, hữu khí vô lực nói: “Đa, khẩu vị hiện tại của ngài, thực sự rất đặc biệt.”

Ngụy Vô Tiệm nháy mắt một cái, cầm lấy khối điểm tâm nhìn qua cực kỳ bình thường kia, nói: “Thực rất kỳ quái sao? Ta thấy ngon lắm mà.”

Nói xong liền lập tức bỏ vào miệng, cẩn thận nhai nhai nếm nếm, cảm thấy không có vấn đề gì, liền đưa tới bên miệng Lam Vong Cơ, hỏi: “Vị giác của ta có vấn đề sao?”

Lam Vong Cơ bình tĩnh mở miệng đem nửa khối điểm tâm kia tiếp nhận, còn nhẹ nhàng ngậm ngón tay của Ngụy Vô Tiệm, liếm một chút, mặt không đổi sắc nói: “Không có.”

Lam Dữ Mộ ở bên cạnh thấy vậy liền mở to mắt, một niên thiếu như cậu làm sao mà hiểu được, Lam Vong Cơ căn bản không phải muốn ăn điểm tâm trong tay Ngụy Vô Tiệm, bắt quá sợ Ngụy Vô Tiệm phát hiện khẩu vị bản thân đã trở nên kỳ quái, nên mới ta một ngụm người một ngụm mà bồi hấn.

Tối đêm, khi Lam Dữ Mộ đã trở về Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Phòng trong, Lam Vong Cơ đem Ngụy Vô Tiệm ôm đặt lên đùi, hai người câu được câu không mà nói chuyện.

Ngụy Vô Tiệm trong thời gian này được y nuôi tới mập mạp hẳn ra, tuy nói gương mặt nhìn qua cũng chỉ hơi to hơn lúc trước một tí, còn lại không có gì thay đổi, nhưng chỉ cần ôm một cái liền có thể phát hiện được, cả người đều mềm mềm mập mập, ôm hết sức thoải mái, Lam Vong Cơ cũng vì vậy mà càng thích ôm hấn.

Lúc này, cả người Ngụy Vô Tiệm chợt cứng đờ: “A —” một tiếng, sau đó hít sâu một hơi, nhú mắt ôm lấy bụng. Cục nhỏ trong bụng đang không ngừng phiên giang đảo hải, một cước đá vào xương sườn của hấn, khiến cho hấn đau.

Lam Vong Cơ hơi mắt mở to, cau mày nói: “Làm sao vậy?”

Ngụy Vô Tiệm thở hổn hển khoát tay, ý bảo đừng lo, nhưng Lam Vong Cơ lại lo lắng, nắm lấy cổ tay hấn muốn bắt mạch. Ngụy Vô Tiệm khó khăn hít thở, sau đó nói: “Ta không sao, nhóc con vừa đá một cái, woa ... Sao mà nó lợi hại quá vậy?”

Lam Vong Cơ dịu dàng vuốt ve phần bụng dưới của hấn, nét mặt vẫn lo lắng, hỏi: “Ta đi nấu thuốc cho người.”

Ngụy Vô Tiệm chặn y lại: “Ta không sao, tối rồi đừng mệt nhọc nữa, phiền lắm, đợi một chút là xong thôi.”

Hắn vừa mới đau tới chảy cả mồ hôi, Lam Vong Cơ đưa tay áo lên nhẹ nhàng lau đi mồ hôi rịn trên trán, âm thầm phát thệ sau này dù cho hắn có nói gì cũng sẽ không để hắn sinh con nữa.

Ngụy Vô Tiệp biết trong lòng y không dễ chịu, lẩm bẩm nói: “Nhị ca ca, người mau hôn nhẹ ta đi, người hôn ta, ta liền hết đau.”

Lam Vong Cơ nghe lời ôm hắn càng chặt hơn, gấn bó triển miên mà hôn.

Sau khi tách ra, Ngụy Vô Tiệp liền làm ra bộ dạng thoả mãn tựa đầu vào trong lòng ngực Lam Vong Cơ, nói: “Người nói coi sao A Húc khi còn nhỏ ngoan tới vậy, sao giờ lại là một đại ma đầu nghịch ngợm tới thế chứ.”

Lam Vong Cơ nói: “Có ta, sẽ không.”

Ngụy Vô Tiệp hiểu ý của y chính là y sẽ hảo hảo giáo dục đứa bé này, nhưng hắn càng muốn cố ý xuyên tạc, chọc cầm y, cười nói: “Đúng vậy, có một tiểu mỹ nhân nguyệt thanh tuần tú vô song như Hàm Quang Quân đây, dù cho là một đại ma đầu, cũng sẽ vì sắc đẹp của người mà quy phục đầu hàng.”

Lam Vong Cơ: “...”

Ngụy Vô Tiệp cười ôm lấy cổ của y, lại bắt đầu nụ hôn.

15. Chương 15: Phiên Ngoại 03

Editor & Beta: Mai_kari

Giờ Ty – Tỉnh Thất

Đã dùng qua điểm tâm, Lam Vong Cơ đang muốn ra cửa cùng Lam Hi Thần thương nghị chính sự, nhưng đợi nửa ngày vẫn không hề nhúc nhích, chỉ là lặng lẽ nhìn Ngụy Vô Tiệp.

Ngụy Vô Tiệp đưa tay chống má, vô tội nói: “hqq, người nhìn ta như vậy làm gì, chẳng phải người cần ra ngoài cùng đại ca trao đổi chuyện quan trọng sao, nhanh đi a, đừng làm trễ nãi việc.”

“...”

Lam Vong Cơ bất đắc dĩ nói: “Chân, thả xuống.”

Ngụy Vô Tiệm vừa thức dậy, tóc dài rối tung, tấm y rộng tùy ý mặc, ngồi bên cạnh Lam Vong Cơ, hai tay chống ở phía sau lưng nghiêng người, một cái chân trơn bóng khoát lên trên đùi y, chẳng biết là vô tình hay cố ý mà cứ cọ qua cọ lại nơi phần bụng dưới của y.

Ngụy Vô Tiệm mờ mịt hỏi: “Thả xuống đâu?”

Lam Vong Cơ nhìn hấn một chút, còn chưa mở miệng, thì cái chân không an phận kia lại cọ cọ vào phần hông rồi chui vào trong y phục của y, khiến cho y phục vốn đã được ăn mặc chỉnh tề của y trở nên loạn thất bát tao, còn muốn dùng ngón chân kéo đi đai lưng của y.

Lam Vong Cơ nắm chặt cổ chân của Ngụy Vô Tiệm, thấp giọng nói: “Còn nháo.”

Ngụy Vô Tiệm vừa nghe thấy giọng nói không mang chút cảm xúc nào của y, trong lòng biết người này nhất định muốn làm chuyện xấu: “Sao thế? hqy muốn phạt ta?”

Vừa nói vừa đem cái chân còn lại vươn ra, nhưng vừa chuỗi ra liền phát hiện cả hai cổ chân đều đã bị Lam Vong Cơ vững vàng giữ chặt, không thể tránh thoát, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên Lam Vong Cơ ở ngay huyết vị lòng bàn chân của hấn điểm một cái.

Ngụy Vô Tiệm hai mắt chợt mở to, giật mình nói: “Lam Trạ, người làm gì? Đừng.. ha ha ha ha ha ha ha! Người ... người mau giải huyết cho ta! Thật là nhột!”

Hấn cười tới cả người nằm ngả nghiêng ở trên giường, lớn tiếng cầu xin tha thứ: “hqy, người tha cho ta đi! Không dám ... Thực sự không dám! Người đừng như vậy, như thế sẽ đánh thức nhóc con đó.”

Lam Vong Cơ nói: “Không lộn xộn?”

vnt lấy lòng nói: “Không lộn xộn không lộn xộn, hqy xin người thương xót, tha cho ta một mạng!”

Lam Vong Cơ ở ngay lòng bàn chân của hấn điểm thêm một cái, giải nguyệt cho hấn. Ngụy Vô Tiệm cười tới hết hơi, liền xua tay cảm thán nói: “Lam Trạ, người bây giờ thật sự là ... Thật sự là lợi hại, ta không trêu đùa người được nữa rồi ...”

Lam Vong Cơ cầm chân của hấn giơ lên, ở ngay trên lòng bàn chân của hấn hôn nhẹ một cái, sau đó tiến lên cổ chân, rồi dần lên cao, kéo qua vạt áo tấm nhẹ nhàng cắn lên phần đùi trong của hấn, đạm thanh nói: “Người biết dạy.”

Ngụy Vô Tiệm cười liếc mắt nhìn y. Lúc này, cách bình phong chợt vang lên tiếng khóc nỉ non, từ nhỏ nhỏ dần dần to lên

Ngụy Vô Tiệm xoay người ngồi dậy, nói: “Xem đi, ta đã nói sẽ đánh thức nhóc con mà.”

Hắn vẻ mặt thản nhiên, hoàn toàn không hề tự giác việc đánh thức nhi tử hơn phân nửa là do hắn góp phần.

Lam Vong Cơ trước giúp Ngụy Vô Tiệp sửa lại y phục, sau đó đứng dậy đi qua bình phong, chốc lát sau tiếng khóc mới hơi ngừng. Y ôm nhi tử ở cách bình phong đi tới, Ngụy Vô Tiệp tiến lên đón, chọc chọc vào khuôn mặt bầu bĩnh của nhóc, “Sợ nhóc con hoàn toàn tỉnh táo, có đầy tinh thần rồi, chắc không chịu ngủ lại đâu.”

Lam Vong Cơ: “Ừ.”

Ngụy Vô Tiệp cười nói: “Được rồi, để nhi tử cho ta, ta bồi nhóc con. Người mau đi nhanh đi, nếu không đại ca người lại nói tình cảm chúng ta quá tốt.”

Lam Vong Cơ mặt không đổi sắc nói: “Sự thật là vậy.”

Ngụy Vô Tiệp bật cười, từ trong tay y tiếp nhận nhi tử, nói: “Càng ngày càng không có chút đoan trang, nếu A Húc biết được vị phụ thân mà từ nhỏ nó đã kính ngưỡng sùng bái lại là cái dạng này, khẳng định cầm cũng rớt luôn.”

Sau đó, thu lại sự đùa cợt, nói: “Được rồi, đừng lằng nhằng nữa, người mau đi đi, gần đây chuyện cần người xử lý cũng thật nhiều, chờ trì hoãn nữa.”

Lam Vong Cơ nói: “Ừ.”

Sờ sờ cái đầu nhỏ trong ngực Ngụy Vô Tiệp, tiểu hài tử nâng lên đôi mắt to tròn màu đen láy không ngừng lưu chuyển, rất là linh động, nhóc nhìn hai người trước mặt mình, miệng không ngừng bì bõm.

Lam Vong Cơ cúi đầu hôn lên trán, mắt cùng môi của Ngụy Vô Tiệp một cái, lúc muốn tách ra thì phát hiện khác thường, cúi đầu nhìn lại, tiểu hài tử cầm lấy mái tóc dài đang rủ xuống của hai người họ, nắm chặt trong lòng bàn tay, hai cái tay không ngừng hợp lại, tựa như muốn kết hai lọn tóc đó lại.

Ngụy Vô Tiệp cười nói: “Ồ ~~~~ Nhóc con này thật hiểu chuyện nha, thật không hổ là con trai người, đứa này so với đứa kia nhỏ mọn hơn.”

Lam Vong Cơ nói: “Chúng ta.”

Ngụy Vô Tiệp sững sốt một chút, sau đó cười nói: “Vâng vâng vâng, con trai của chúng ta, có chịu chưa?”

Lam Vong Cơ: “Ừ.”

Nhẹ nhàng xoa nắn gương mặt đang cười khanh khách của Ngụy Vô Tiện, khóe môi khẽ nhếch, dịu dàng nói: “Đi.”

Ngụy Vô Tiện gật đầu nói: “Ừ.”

16. Chương 16: Phiên Ngoại 04

Editor & Beta: Mai_kari

Trên đỉnh lư hương ba chân trong góc Tĩnh Thất, khói trắng lượn lờ tỏa ra hương thơm dịu nhẹ. Lam Vong Cơ đang tự mình phê duyệt bút ký săn đêm của các đệ tử, thỉnh thoảng phê duyệt hai ba câu.

Chợt nghe bên ngoài cách đó không xa truyền tới tiếng kêu to, âm điệu kéo dài ở phía sau.

“A ~~~~ Trầm ~~~~”

“...”

Cửa vừa mở ra, liền thấy một bóng đen khá lớn chạy tới trước mặt, một cái phóng lên trên người y, hai tay còn ôm chặt lấy cổ của y, hai chân thì quặp ngay thắt lưng, vững vàng khóa chặt.

Dù sao cũng là thể trọng của một nam tử trưởng thành, may là khí lực của Lam Vong Cơ khá kinh người, bị một lực mạnh va chạm không kịp phòng bị, khiến cho cơ thể cũng phải lão đảo ra sau một chút, nhưng lập tức đứng vững, hai tay đem người nhấc lên, vững vàng nâng.

Ngụy Vô Tiện cười hân hân lên môi y một cái, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Lam nhị công tử, hôm nay có rảnh không, có thể nể mặt ra ngoài với a chơi một chút không?”

Hắn vốn định thả chân trượt xuống khỏi người Lam Vong Cơ, ai ngờ hai tay của Lam Vong Cơ lại nâng hắn, không có ý định thả hắn xuống. Tránh hai lần đều tránh không được, liền đơn giản tiếp tục quặp hai chân lại ôm y tiếp.

Lam Vong Cơ nói: “Hai chúng ta?”

Ngụy Vô Tiện nhú mi nói: “Đúng rồi! Ta đã đem A Hao đặt ở chỗ A Húc rồi, nó sẽ chăm sóc đệ đệ tốt thôi, hôm nay chỉ có hai chúng ta.”

Lam Vong Cơ không nói gì, tựa hồ có chút bận tâm Lam Dữ Mộ tuổi còn nhỏ, không biết có biết cách chăm sóc đệ đệ hay không.

Ngụy Vô Tiệng nghiêng mặt nhìn nét mặt của y, nói: “Đừng lo lắng a, nhi tử của ngươi mà ngươi còn không rõ hay sao, A Húc lớn như vậy, lại hiểu chuyện, là một hài tử ổn trọng thành thực, làm sao mà không chăm sóc được A Hao chút. Con nó là do chính tay ngươi dạy dỗ đó! Hơn nữa lúc trước khi ta cỡ tuổi nó, cũng từng chăm sóc Tư Truy mà, ngươi yên tâm đi.”

Vì vậy thiếu chút nữa đem thằng nhỏ kia lạc mất trong chợ, còn để thằng nhỏ ôm lấy chân của hqy mà khóc gọi cha.

Lam Vong Cơ nhìn hẩn một cái, không đưa ra bình luận. Ngụy Vô Tiệng biết y đang nhớ lại chuyện cũ, ho khan hai tiếng hỏi: “Khụ khụ ... Cái gì chứ, ai nha, rốt cục ngươi có bồi ta hay không?”

Lam Vong Cơ khoe môi khe nhếch, ánh mắt nhu hòa, nói: “Hảo.” Lại nói tiếp. “Ta tất nhiên bồi ngươi.”

Thanh âm trầm thấp ôn nhu, mang theo một chút tiểu ý và cương chừu.

Ngụy Vô Tiệng cười ha ha, hôn lên mi tâm của y.

Bên kia, Lam Hao đang dùng Lam Dữ Mộ ngồi dùng bữa thảo cũ mà gấp giấy, chớp mắt to đen nhánh, hỏi: “Ca ca, phụ thân và cha đi đâu vậy? Vì sao không mang theo chúng ta?”

Lam Dữ Mộ cầm một xấp giấy bỏ đưa cho cậu, sau đó lại lặng lẽ đem mấy bản thảo bị quấy tung kia cẩn thận thu thập sửa sang. Châm chước trong chốc lát, nói. “Bọn họ ra ngoài có việc.”

Lam Hao nói: “Nga ...”

Chơi một hồi rồi, cậu lại dùng giọng sữa nói: “Ca ca, đệ muốn ăn mút quả.”

Lam Dữ Mộ nói: “Phụ thân đã nói qua, không thể để đệ ăn nhiều đồ ngọt.”

Tiểu hài tử nghe vậy liền nâng mặt lên, ủy ủy khuất khuất, phảng phất sau một khắc sẽ khóc: “Thế nhưng ... đệ muốn ăn ...”

“ ... ”

Nhìn khuôn mặt đáng thương của đệ đệ, cuối cùng cũng không đành lòng, Lam Dữ Mộ thở dài nói: “Đi thôi, đi mua.”

=====

Lam Hao () nghĩa là màu xanh tốt đẹp, mỹ hảo Đọc là lan xiu

Tác giả: “ ” ”, Hao cùng nghĩa với Tiêu (nghĩa là trong vắt sâu thẳm)

17. Chương 17: Phiên Ngoại 05

Editor & Beta: Mai_kari

Vân Thâm Bất Tri Xứ cảm đi lại ban đêm, trong núi sâu, vào đêm tối, khắp nơi đều là một mông vắng vẻ.

Một thân ảnh nho nhỏ màu trắng lặng yên không một tiếng động lên đến góc tường, nhìn quanh bốn phía, thấy không ai phát hiện, cười trộm rồi lập tức phóng người bay lên, đang chuẩn bị phóng người thì nào ngờ ...

“Ôi chao ôi chao ôi chao! Thả ta xuống! Không được túm cổ ta! Ai vậy a!!!!”

Bốn mắt nhìn nhau xong, liền lập tức nín lặng.

“Thúc ... thúc tổ ...”

Lam Khải Nhân xanh mặt, hai hàng râu run run, một tay túm ngay cổ áo của Lam Hao, một tay còn lại thì giận dữ phát tay áo, “Hừ” một tiếng, nghiêm túc hỏi: “Đã trễ thế này, con còn muốn đi đâu? Ngày mai không định lên lớp nữa à?”

Lam Hao vòng vo đảo mắt, không muốn nói ra là cậu muốn đi tìm ca ca, thành thật ngoan ngoãn để yên cho Lam Khải Nhân nắm lấy cổ áo mình, nói: “Thúc tổ, con định ra ngoài chơi một chút thôi mà.”

Lam Khải Nhân liền “hừ” một tiếng, nói: “Cả ngày không chịu ngoan ngoãn đặt tâm trí vào chuyện học hành, lúc nào cũng muốn chơi đùa, thật không hề quy củ!”

Dứt lời liền muốn kéo Lam Hao đi lãnh phạt, nhưng tiểu hài tử vừa thấy bộ dạng này của thúc tổ, lập tức ôm lấy bắp đùi của Lam Khải Nhân, cầu xin khóc lóc: “Thúc tổ! Con sai rồi! Sau này con không dám nữa, ngài đừng phạt con được không?”

Nhìn đôi mắt vô tội sáng ngời của tiểu bối, Lam Khải Nhân trong lòng có chút trắc ẩn, nắm tay lên để trước miệng hắng giọng một cái: “Vậy liền giao con cho phụ thân con xử trí vậy.”

Xoay người muốn kéo cậu tới Tĩnh Thất, đi được hai bước, ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy đỉnh đầu ánh trắng trên cao, vài tụ mây bao phủ bốn phía, lúc này mà tới Tĩnh Thất, có thể ... không quá thích hợp.

Cuối cùng, Lam Khải Nhân chỉ đành tịch thu ngọc lệnh thông hành của tiểu hài tử, kéo cậu vào trong phòng, ngày mai mới định bàn với Lam Vong Cơ về việc này.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sau khi nhận lại người từ chỗ của Lam Khải Nhân đi ra, Lam Vong Cơ mặt không biểu tình đi ở phía trước, Lam Hao cúi đầu đi ở phía sau, đi được một đoạn, liền nhỏ giọng gọi: “Phụ thân.”

Lam Vong Cơ nghe tiếng thì dừng chân, chậm rãi xoay người lại, tiểu hài tử nói: “Con có thể không cần phải chống ngược chép phạt không?”

Lam Vong Cơ lặng lẽ đứng đó, không nói gì, Lam Hảo liền hai tay đưa lên tạo thành chữ thập liên tục cầu xin: “Con xin hứa kể từ đây về sau, sẽ không bao giờ tái phạm nữa, ngài tha cho con về phòng được không?”

Lam Vong Cơ nhìn khuôn mặt tựa như đã từng quen biết trước mặt mình, trong nháy mắt chợt cảm thấy như đã qua rất lâu rất lâu.

Lúc trước, cũng có một thiếu niên giống như vậy mà cầu xin y, chỉ là tuổi lớn hơn một chút, cả người tràn đầy sự tinh thần cùng tuấn lãng của một thiếu niên thanh xuân, đôi mắt sáng sủa chứa đầy nhật nguyệt tinh thần, ánh sáng rực rỡ, chói lóa khiến cho y không cách nào mở mắt nhìn thẳng.

Từ sau khi cố nhân bước vào giấc mộng, hận bản thân lúc trước không đối xử tốt với hắn, hôm nay nhìn lại gương mặt này, làm sao mà nỡ tâm trách phạt.

Giơ tay lên kéo tiểu hài tử tới trước mặt mình, nhẹ nhàng xoa đầu cậu, thấp giọng nói: “Không được tái phạm.”

18. Chương 18: Phiên Ngoại 06

Editor & Beta: Mai_kari

Ngụy Vô Tiện một ngón tay chống thái dương, dựa ở bên án thư trong Tĩnh Thất mà chớp mắt, một tay thì không ngừng xoay cây sáo, Lam Hao thành thật ngồi bên cạnh chép phạt.

Thực sự là chép tới mỗi tay luôn rồi, liền thả bút xuống muốn xoa xoa cổ tay, tranh thủ đưa mắt qua nháy nháy với Lam Vong Cơ, người kia đang phê duyệt sự vụ hồ sơ, hoàn toàn lảng tránh ánh mắt của cậu.

Ngụy Vô Tiện từ từ nhắm hai mắt lại, đạm thanh nói: “Không được nhìn phụ thân của con nữa, tiếp tục chép.”

Thanh âm lười biếng, không hề có sự uy hiếp, nhưng lại khiến người không thể không phục tùng.

Lam Hao buồn bã “ân” một tiếng, sau đó tiếp tục vùi đầu chép phạt.

Sau khi canh chừng Lam Hao chép phạt xong mới thả cho cậu đi, Ngụy Vô Tiện khoanh hai tay trước ngực, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng tiểu hài tử kia đâu, liền khước môi nhếch lên, cất giọng trách mắng: “Ta xem nhóc con kia sau này còn dám tái phạm nữa hay không, ai ai cũng nuông chiều nó, chẳng ai chịu tới quản nó cả.”

Lam Vong Cơ từ phía sau ôm lấy thắt lưng của hắn, cầm khoát lên vai của hắn, nói: “Ân.”

Ngụy Vô Tiện vỗ nhẹ lên tay của y, nói: “Người còn ‘Ân’! Nói người đó, người coi lại trước đây người đối xử với A Húc thế nào, phạt thảm con luôn, còn luôn miệng bảo ta nuông chiều con, hiện tại thì sao, nhóc con kia đều sắp bị người chiều tới muốn hỏng luôn rồi kia, nếu ta còn không quản nó, thì sau này còn ai quản được nó.”

Mặc dù bản thân Ngụy Vô Tiện vốn cũng là một hài tử thích nháo loạn, thế nhân cũng đã từng nói hắn là một tên khinh phù cuồng lãng, nhưng dù sao trước đây hắn cũng là một người làm việc biết nặng nhẹ, hài tử hư thì tuyệt không nuông chiều, tuy nói trong lòng cũng vui vẻ khi thấy hài tử mình cũng có phong thái của mình năm xưa, nhưng cũng không thể mặc kệ nó làm càn được.

Còn Lam Vong Cơ luôn luyện tiếc không trách phạt tiểu hài tử kia, hắn so với ai khác còn hiểu rõ hơn.

Hắn xoay người lại, cầm Trần Tình trong tay, nhú mi nói: “Vươn tay ra.”

Lam Vong Cơ không hiểu gì, nhưng vẫn nghe lời mà đưa tay ra, lòng bàn tay hướng trước mặt Ngụy Vô Tiện.

Ngụy Vô Tiện nắm lấy bàn tay của Lam Vong Cơ, nói: “Không biết Lam nhị công tử có còn nhớ năm xưa trách phạt ta như thế nào không? Kéo một người nhỏ bé đáng thương như ta tới thẳng Từ Đường nhà người, đánh tới ta không nhấc chân đi nổi, phải nằm lâu lắm đó!”

Còn dám lướt qua việc Lam Vong Cơ lúc đó cũng đã cùng hắn chịu 50 thước.

Lam Vong Cơ khước môi khẽ nhếch, mặt mày ôn nhu, nói: “Ta sai.”

Ngụy Vô Tiện nhin cười, “Năm xưa đối ta tàn nhẫn như vậy, sao bây giờ với A Hao lại luyện tiếc không nổi trách phạt, người thật không chút công bằng nào hết, Hàm Quang Quân.”

Lam Vong Cơ hỏi: “Người muốn ta thế nào?”

Ngụy Vô Tiệm giờ lên Trần Tình xem như thước đặt ở lòng bàn tay của Lam Vong Cơ, nhẹ nhàng gõ hai cái, cười nói: “Để ta đánh lại đi.”

Lam Vong Cơ nói: “Hảo.”

Ngụy Vô Tiệm đưa mắt nhìn lòng bàn tay trắng nõn trước mặt mình, sau đó lại ngược mắt nhìn Lam Vong Cơ, nói: “Thật là đánh người đó.”

Lam Vong Cơ mặt không đổi sắc nói: “Tùy ý người.”

Ngụy Vô Tiệm cười cười, liền nâng Trần Tình lên, làm bộ sẽ đánh vào tay của Lam Vong Cơ. Nhưng ngay khi cây sáo sắp giáng xuống, thì Ngụy Vô Tiệm liền thu tay lại, cúi đầu cầm lấy tay của Lam Vong Cơ, hôn nhẹ một cái, sau đó còn vươn lưỡi ra nhẹ nhàng liếm một cái.

Lam Vong Cơ ngẩn ra. Ngụy Vô Tiệm ngẩng đầu cười: “Được rồi, đánh xong rồi, Lam nhị công tử đã biết sai chưa?”

Lam Vong Cơ khẽ cười một tiếng, sau đó kéo người vào trong lòng ngực, ôm chặt, ở bên tai của hắn thấp giọng nói: “Ân, biết sai rồi.” Sau đó đem vành tai trắng như ngọc trước mặt mình nhẹ nhàng ngậm lấy, nói: “Lam phu nhân phạt thật tốt.”

Ngụy Vô Tiệm chợt sững sờ, rúc cổ cố tránh thoát tay của Lam Vong Cơ, tránh qua một bên, che lại cái lỗ tai, nói: “Người người người ... người dám trêu ta.”

Lam Vong Cơ thần sắc đậm mạc nói: “Ta không có.” Y lại kéo người trở về trong lòng, ôm lấy, nói: “Nếu người không thích, sau này ta với A Hạo sẽ nghiêm khắc hơn.”

Ngụy Vô Tiệm sững sốt, sau đó nâng khóe môi nói: “Không cần, ta thấy thế này cũng tốt rồi.”

Lam Vong Cơ ánh mắt nhu hòa nhìn ẩn, cúi đầu hôn lên khóe môi đang cong cong của hắn, dịu dàng nói: “Ân.” **HẾT PHIÊN NGOẠI 06**

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-van-vong-tien-ma-dao-to-su>